

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής
Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

**ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΤΩΝ
"ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ"
ΟΔΗΓΟΥΝ Σ' ΕΝΑ
ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΤΕΡΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ**

Σελίδα 19-30

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

**Η νικηφόρα Οκτωβριανή επανάσταση
και ο μπολσεβίκικος μαρξισμός**

Περιεχόμενα Τ. 45

1. Οι πολιτικές των “δημοκρατικών” μεταρρυθμίσεων οδηγούν σ’ένα αντιδραστικό
Σύνταγμα.....Σελίδα 3
2. Να δημιουργήσουμε παντού Επιτροπές Δράσης.....Σελίδα 6
3. Ανοικτό γράμμα προς τα στελέχη και τα μέλη της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος.....Σελίδα 7
4. Για την ενοποίηση Αριστερής Ανασύνταξης & Εργατικής Πολιτικής.....Σελίδα 14
5. Αποχωρήσεις από το ΝΑΡ.....Σελίδα 17
6. Η νικηφόρα Οκτωβριανή επανάσταση και ο μπολσεβίκικος μαρξισμός. Σελίδα 19
7. Ο Λένιν για την δυαδική εξουσία..... Σελίδα 21
8. Σταλινισμός και Μπολσεβικισμός του Λ. Τρότσκι..... Σελίδα 26
9. Η Ρωσία σήμερα. Αποκαλύψεις μιας συνέντευξης..... Σελίδα 29
10. Η μεγάλη απεργία των δασκάλων και τα μαθήματά της..... Σελίδα 31
11. Πρωτοβουλία φοιτητών Ηγουμενίτσας.....Σελίδα 34
12. Αποφάσεις Γενικών Συνελεύσεων Αγροτικής Τράπεζας..... Σελίδα 35
13. ΟΤΟΕ: Συλογική Σύμβαση αντεργατικών ρυθμίσεων υπέγραψαν..... Σελίδα 36

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας
και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς
Συντάσσεται από Επιτροπή
Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος
e-mail: xasta@otenet.gr και ergatikidimokratia@yahoo.gr
Διεύθυνση εφημερίδας:
Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα
Τηλ.: 2105224536 - 2109357182 - 2105781385

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις
της Συντακτικής Επιτροπής
Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Τεύχος Νο 45 - Ιανουάριος 2007

**Διαβάστε, Ενισχύστε,
Διαδώστε την
Εργατική Δημοκρατία**
**Παλεύει για την πολιτική
ανεξαρτησία της εργατικής
τάξης και την ενιαιομετωπική
της δράση, για την οικοδόμηση
της επαναστατικής της ηγεσίας
στις βάσεις των ιδεών του
επαναστατικού μαρξισμού**

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΤΩΝ "ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ" ΟΔΗΓΟΥΝ Σ' ΕΝΑ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΤΕΡΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Σ
Υ
Ν
Τ
Α
Γ
Μ
Α

Ευθυγραμμισμένα με τους αντεργατικούς και αντιλαϊκούς στόχους της Ευρώπης των ιμπεριαλιστών, τα δύο κόμματα του ελληνικού καπιταλισμού, η Νέα Δημοκρατία και το ΠΑΣΟΚ, εναλλασσόμενα στην κυβέρνηση και στην αξιωματική αντιπολίτευση, μάχονται μεταξύ τους για την καλύτερη, την πιο αποτελεσματική (με τις λιγότερες αντιστάσεις) προώθηση της επίθεσης του κεφαλαίου στις κατακτήσεις, στα δικαιώματα και τις ελευθερίες των εργατών και όλων των εκμεταλλεόμενων της χώρας.

Η αντεργατική και αντιλαϊκή αυτή σύμπραξη των δύο συνεταίρων του δικομματικού συστήματος διακυβέρνησης, γίνεται πιο καθαρή στη συμφωνία τους και στην προσπάθειά τους να προωθήσουν την αναθεώρηση του Συντάγματος σε αντιδραστικότερη ακόμα κατεύθυνση. Διαφωνούν μόνο μεταξύ τους στον τρόπο "σερβιρίσματος" της αντιδραστικής αναθεώρησης που και τα δύο αυτά αστικά κόμματα επιδιώκουν. Με κοινό τους στόχο να κατοχυρώσουν και συνταγματικά (με την μια ή την άλλη παραλλαγή παραπλάνησης των εργατολαϊκών μαζών) το στραγγαλισμό και την αφαίρεση των οικονομικών και πολιτικών κατακτήσεων του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Προωθούν δηλαδή μια πιο αντιδραστική μορφή της λεγόμενης αστικής δημοκρατίας (σκεπασμένης καπιταλιστικής δικτατορίας) και προετοιμάζουν έτσι, αντικειμενικά, το έδαφος για την πλήρη κατάλυση των κατακτημένων δημοκρατικών ελευθεριών από μια απροκάλυπτη δικτατορία του ντόπιου και του ξένου ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου, σε μια επόμενη φάση της καπιταλιστικής κρίσης και της ανειρήνευτης πάλης των αντιπάλων κοινωνικών τάξεων.

Απέναντι σ' αυτό το Μέτωπο της αντιδραστικής κεφαλαιοκρατικής επίθεσης, η ερ-

γατική τάξη, η νεολαία και όλοι οι εκμεταλλεόμενοι, με διασπασμένες και ανοργάνωτες τις δυνάμεις τους, αμύνονται όπως μπορούν και μάχονται να αποκρούσουν την οργανωμένη και καλά μεθοδευμένη αυτή επίθεση. Αναγκάζοντας συχνά τις κυβερνήσεις και τις ηγεσίες των δύο αστικών κομμάτων να υποχωρούν, να ελίσσονται και να αναπροσαρμόζουν την αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική τους. Όπως πρόσφατα το έκανε η κυβέρνηση μπροστά στο ξεσηκωμό του φοιτητικού κινήματος και την δυναμική απεργία των λιμενεργατών, αναβάλλοντας προσωρινά τους αντιδραστικούς σχεδιασμούς της. Το ίδιο ακριβώς που είχε κάνει και η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ την άνοιξη του 2001 μπροστά στον εργατικό ξεσηκωμό εναντίον του αντιασφαλιστικού νομοσχεδίου της.

Όμως, η ανοιχτή σύμπραξη της ΝΔ και της ηγεσίας του ψευτοσοσιαλιστικού ΠΑΣΟΚ, για την αντιδραστικότερη επαναδιατύπωση άρθρων του Συντάγματος της απολυταρχικής αστικής δημοκρατίας, δείχνει καθαρά ότι τα κόμματα αυτά του ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου, στην απεγνωσμένη προσπάθειά τους να αντιμετωπίσουν την καπιταλιστική κρίση, ούτε θέλουν ούτε και μπορούν να εγκαταλείψουν την αντιδραστική κατεύθυνση της πολιτικής που τους υπαγορεύουν τα αγριανθρωπικά συμφέροντα των αφεντικών τους, ντόπιων και ξένων.

Γίνεται έτσι φανερό ότι η πορεία της ταξικής πάλης και γενικά των κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων, θα είναι πορεία αντιδραστικών αντιμεταρρυθμίσεων και νόμων και όχι ρεφορμιστικών μεταρρυθμίσεων. Πορεία οξυμένων ταξικών συγκρούσεων και διεκδικήσεων και όχι ειρηνικών κοινοβουλευτικών παζαριών και "δημοκρατικών" αλλαγών. **Το παρακμασμένο καπιταλιστικό σύστημα, στην εποχή αυτή της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας και του ανελέητου ανταγωνισμού, δεν έχει κανένα περιθώριο για οποιοδήποτε παραχωρήσεις, οικονομικές και πολιτικές.** Δεν έχει καμιά άλλη επιλογή από την αντιδραστική επίθεση στο βιοτικό επίπεδο, στις κατακτήσεις και στα δικαιώματα της εργατικής τάξης, της νεολαίας και ολόκληρου του εκμεταλλεόμενου λαού. Επίθεση που θα την καλύπτουν όσο μπορούν κάτω από "δημοκρατικές" και "σοσιαλιστικές" επαγγελίες και υποσχέσεις.

Μπροστά σε αυτή την πραγματικότητα οι ηγέτες του εργατικού κινήματος, οι ηγεσίες των εργατικών συνδικάτων και των κομμάτων της αριστεράς, που υποτάσσονται δουλικά στο σημερινό απολυταρχικό αστικό σύνταγμα και προωθούν πολιτικές "δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων", το καταλαβαίνουν ή όχι, σπέρνουν τις πιο επικίνδυνες καταστροφικές αυταπάτες. Όπως έχει αναμφισβήτητα αποδειχτεί από το σύνολο των γεγονότων και των εξελίξεων, στο διάστημα των 33 χρόνων από την κατάρρευση της χούντας, η καλλιέργεια τέτοιων μεταρρυθμιστικών ψευδαισθήσεων, ρίχνει νερό στο μύλο των αστικών κομμάτων, διευκολύνει την εξαπάτηση των εργατικών και λαϊκών μαζών, κρατάει διασπασμένο και παραλύει το εργατικό κίνημα και επιτρέπει την συνέχιση της ολοένα και αντιδραστικότερης καπιταλιστικής επίθεσης.

Τίποτα δεν μπορεί να δικαιολογήσει την συνέχιση της χρεοκοπημένης αυτής μεταρρυθμιστικής πολιτικής, που καταδικάζει στην διάσπαση, στην πολιτική σύγχυση και στην απογοήτευση, την πλειοψηφία της πανίσχυρης εργατικής τάξης και της νεολαίας και αφήνει τις λαϊκές, μικροαστικές και αγροτικές μάζες, έρμαιο στην δημαγωγία των αστικών κομμάτων.

Η εργατική τάξη και η νεολαία με τους τμηματικούς και ασυντόνιστους αγώνες τους, με αυθόρμητους ξεσηκωμούς, με καταλήψεις και με κάθε τρόπο, έχουν αποδείξει, όλα αυτά τα χρόνια, την θέλησή τους να παλέψουν και να αποκρούσουν την επίθεση του κεφαλαίου και των κομμάτων του.

Το μοναδικό εμπόδιο, η μοναδική αιτία της αναποτελεσματικότητας αυτών των αγώνων ήταν και είναι η πολιτική των μεταρρυθμιστικών αυταπατών που

ακολουθούν οι ηγέτες των κομμάτων της Αριστεράς, η πολιτική της συμφιλίωσης με τους εκμεταλλευτές που εφαρμόζουν οι ηγέτες των εργατικών συνδικάτων, η πολιτική της διάσπασης των δυνάμεων του πανίσχυρου εργατικού κινήματος για χάρη της "κοινωνικής συνοχής". Με άλλα λόγια, η απουσία μιας εργατικής ηγεσίας στα αλήθεια αριστερής, επαναστατικής, με ξεκαθαρισμένη πολιτική ταξικής ανεξαρτησίας και δράσης, είναι η μόνη αιτία που οι ηγέτες των αστικών κομμάτων κατορθώνουν να εξαπατούν τις λαϊκές και εργατικές μάζες και να προωθούν τους αντιδραστικούς στόχους τους. Που τώρα θέλουν να τους κατοχυρώσουν και με την συταγματική "αναθεώρηση".

Η συνέχιση αυτής της "αριστεροδημοκρατικής" νεοκονσουλτικής πολιτικής των "δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων" χωρίς καμιά αμφιβολία θα επιτρέψει στα κόμματα του κεφαλαίου -παρά τις μαζικές αντιδράσεις- να προωθήσουν και πάλι τις αντιδραστικές αλλαγές στο απολυταρχικό σύνταγμα του ελληνικού ιμπεριαλισμού και να συνεχίσουν την αντεργατική και αντιλαϊκή επίθεσή τους. Στρώνοντας αναπόφευκτα, το δρόμο σε ακόμα αντιδραστικότερες λύσεις, που θα αναλάβουν να τις δώσουν κάποιοι νέοι εθνοσωτήρες "επαναστάτες" με στολή, βασισμένοι βέβαια σε αυτό το ίδιο αντεργατικό και αντιλαϊκό σύνταγμα της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας.

Θα το επαναλάβουμε. Σ' αυτή εδώ την εποχή της θανάσιμης αγωνίας του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού, καμιά "δημοκρατική μεταρρύθμιση" της καπιταλιστικής εξουσίας δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί, σε οποιαδήποτε χώρα. Επιμένοντας σ' αυτή τη πολιτική των μεταρρυθμιστικών αυταπατών το εργατικό κίνημα και το κίνημα της Αριστεράς είναι καταδικασμένο σε νέες ακόμα πιο οδυνηρές ήττες και καταστροφές.

Η επίθεση του κεφαλαίου και η ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα δεν μπορούν να αποκρουστούν και να νικηθούν παρά μόνο με την πολιτική της ανεξάρτητης εργατικής ταξικής απερίθωσης. Όμως καμιά αντεργατική απερίθωση δεν είναι δυνατή με διασπασμένες τις δυνάμεις της εργατικής τάξης και της Αριστεράς. Και με "Λαϊκά Μέτωπα" με χρεοκοπημένους αστούς πολιτικούς.

Η αληθινή πολιτική της ανεξάρτητης εργατικής ταξικής απερίθωσης απαιτεί να παλέψουμε για το **Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο** ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου. Να παλέψουν όλα τα κόμματα, οι οργανώσεις και οι παρατάξεις της Αριστεράς για την αναλογική συγκρότηση ενιαιομετωπικών Επιτροπών Εργατικής Συμμαχίας στους τόπους δουλειάς σε κάθε κλάδο και περιοχή σε όλη τη χώρα.

Μόνο με το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και με δημοκρατικές Συνελεύσεις όλων των εργαζομένων και των άνεργων, ντόπιων και μεταναστών, θα μπορέσουμε να ενώσουμε την εργατική τάξη σε μια συμπαγή ακατανίκητη δύναμη. Και να την κινητοποιήσουμε μαζί με την νεολαία και με όλους τους εκμεταλλευόμενους ενάντια στην επίθεση της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας.

Για να υπερασπίσουμε και να μεγαλώσουμε τις οικονομικές, πολιτικές και κοινωνικές κατακτήσεις ολόκληρου του εκμεταλλευόμενου λαού. Για να ανοίξουμε τον δρόμο για την εργατική δημοκρατία, για τον σοσιαλισμό των Εργατικών Συμβουλίων, για την εξουσία της προλεταριακής δικτατορίας, που είναι η μόνη αληθινή δημοκρατία. η δημοκρατία των πολλών, των εργαζομένων, σε βάρος των λίγων, των εκμεταλλευτών.

Μόνο με το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο μπορούμε νικηφόρα να παλέψουμε και ναβάλουμε στην θέση του απολυταρχικού συντάγματος της ψεύτικης αστικής δημοκρατίας το σύνταγμα της αληθινής σοσιαλιστικής επαναστατικής δημοκρατίας.

Να δημιουργήσουμε παντού Επιτροπές Δράσης

Με το σύνθημα:

"Η καπιταλιστική επίθεση μπορεί να αποκρουστεί μόνο με το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ταξικής Αντεπίθεσης",

η πρωτοβουλία για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο κυκλοφόρησε νέα προκήρυξη (πριν από την πανεργατική απεργία της 13ης Δεκέμβρη) προτείνοντας την δημιουργία ενιαιομετωπικών **ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΔΡΑΣΗΣ**.

Συγκεκριμένα η προκήρυξη αυτή ανάμεσα στα άλλα γράφει τα εξής:

"Εργάτες, εργάτριες, νέοι, άνεργοι, συνταξιούχοι

Η επίθεση των καπιταλιστών, των κυβερνήσεων τους και του κράτους θα συνεχιστεί και θα ενταθεί ακόμη περισσότερο. Απέναντι τους πρέπει να βρεθεί το σύνολο της εργατικής τάξης και της νεολαίας, ανεξάρτητα από ιδεολογικές και πολιτικές διαφορές, ανεξάρτητα από φυλή, χρώμα, θρησκεία, εθνικότητα, προτάσσοντας αποφασιστικά τα δίκαια αιτήματα τους και διεκδικώντας λύσεις.

Για το σκοπό αυτό οι οργανώσεις και οι ανένταχτοι αγωνιστές που υπογράφουν αυτό το κείμενο αναλαμβάνουν πολιτική πρωτοβουλία να φέρουν στο κέντρο της συζήτησης και πάλης και να στηρίξουν με κάθε τρόπο την αναγκαιότητα ενότητας δράσης της εργατικής τάξης, ενότητας των συνδικαλιστικού κινήματος ως προϋπόθεση νίκης. Προτάσσοντας την αναγκαιότητα του Ενιαίου Μετώπου όλων των εργατών και της νεολαίας στη βάση των προβλημάτων ενάντια στον καπιταλισμό, θα παλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις για να υπηρετήσουμε αυτό το στόχο.....

Όλοι μαζί οι αγωνιστές όλων των εργατικών παρατάξεων και οργανώσεων μπορούμε να βάλουμε τέλος στην διάσπαση του εργατικού κινήματος, να συμβάλλουμε ώστε να δημιουργηθούν παντού, σε κάθε κλάδο και τόπο δουλειάς, **Ε-**

ΠΙΤΡΟΠΕΣ ΔΡΑΣΗΣ, που θα παλέψουν για μαζικές δημοκρατικές **ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ όλων των εργαζομένων**, ντόπιων και μεταναστών. Για **ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ** που θα συζητήσουν ελεύθερα και θα αποφασίσουν:

- Για την συγκρότηση

του **Ενιαίου Εργατικού Μετώπου Ταξικής Αντεπίθεσης και Ανατροπής της καπιταλιστικής επίθεσης.**

- Για την οργάνωση δυναμικής πανεργατικής κινητοποίησης ενάντια στην ανεργία, την ακρίβεια, την λιτότητα και τα κυβερνητικά σχέδια κατεδάφισης των ασφαλιστικών κατακτήσεων των εκμεταλλευομένων.

Την κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας να πληρώσουν οι κεφαλαιοκράτες εκμεταλλευτές της κοινωνίας και όχι οι εργάτες και ο εκμεταλλευόμενος λαός."

Την προκήρυξη αυτή υπογράφουν 5 πολιτικές οργανώσεις που συμμετέχουν στην πρωτοβουλία για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ταξικής Αντεπίθεσης.

Αυτές οι οργανώσεις της μαρξιστικής αριστεράς είναι: Αριστερή Ανασύνταξη, ΕΕΚ, ΕΚΚΕ, Εργατική Πολιτική και Εργατική Δημοκρατία.

Και όπως όλα τα γεγονότα το δείχνουν καθαρά η πρότασή τους να παλέψουμε όλοι οι αγωνιστές του εργατικού κινήματος για να δημιουργήσουμε παντού ενιαιομετωπικές **ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΔΡΑΣΗΣ** αντιπροσωπευτικές όλων των τάσεων και απόψεων είναι ο μόνος τρόπος για να βάλουμε τέλος στην παραλυτική διάσπαση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος και να το απαλλάξουμε από τις εργατοπατερικές κλίκες και από τον έλεγχο του αστικού κρατικού μηχανισμού.

Μόνο με την δημιουργία **ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΔΡΑΣΗΣ** ενάντια στην αντεργατική επίθεση του κεφαλαίου και με τον ασταμάτητο αγώνα για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, θα μπορέσει το εργατικό κίνημα να ξαναβρεί την ακαταμάχητη δύναμή του και να πραγματοποιήσει νικηφόρους ταξικούς αγώνες. Και όχι ανοργάνωτες απροετοίμαστες ασυντόνιστες και αναποτελεσματικές απεργίες όπως αυτές της ΓΣΕΕ για παράδειγμα που σκορπάνε την απογοήτευση και προκαλούν την διάλυση.

Ανοιχτό γράμμα Προς τα στελέχη και τα μέλη της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος

ΠΑΛΙΝΩΔΙΩΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΛΥΣΗΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΟΚΔΕ

Συντρόφισσες, σύντροφοι

Όπως μας πληροφόρησαν ορισμένα στελέχη σας, η πλειοψηφία της Κ.Ε. σας, αποφάσισε να μας στείλει κάποιο κείμενο (άγνωστο πότε) με το οποίο θα μας γνωστοποιήσει ότι άλλαξε γνώμη και ματαιώνει την ενοποιητική διαδικασία πριν αυτή προλάβει να αρχίσει.

Η νέα αυτή υπαναχώρηση της Κ.Ε. σας, σε ότι αφορά τις προτάσεις μας, είναι πιστεύουμε τελείως ανυπόστατη και αναιτιολόγητη ιδεολογικό-πολιτικά. Και γι' αυτό, άσχετη από τα πραγματικά προβλήματα και τις επείγουσες ανάγκες του κομματιασμένου, αποδιοργανωμένου και αποπροσανατολισμένου εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος.

Σε καταφανή αντίθεση με την ιστορική ΟΚΔΕ- ΕΟΚΔΕ, της μπολσεβίκικης ηγετικής ομάδας Πουλιόπουλου - Ξυπόλυτου - Γιαννακού, που αδιάκοπα πρωτοστατούσε στην πάλη για την προγραμματική μαρξιστική εμπέδωση και για την ενοποίηση όλων των Κομμουνιστών - Διεθνιστών σε μια Ενιαία Επαναστατική Οργάνωση (με συγκεκριμένο μεταβατικό πρόγραμμα και με αδιαπραγμάτευτη βάση, τις μπολσεβίκικες αρχές του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού), η σημερινή ηγετική ομάδα της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος, εμφανίζει πλήρη ιδεολογικό-πολιτική αδυναμία και δεν δείχνει κανένα ενδιαφέρον για τα ίδια προγραμματικά και οργανωτικά προβλήματα του πολυδιασπασμένου τεταρτοδιεθνιστικού και ολόκληρου του κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος, έτσι όπως (αυτά τα ζωτικά προβλήματα) εμφανίζονται σήμερα, ύστερα από την πλήρη πολιτική χρεοκοπία και την κατάρρευση του παγκόσμιου σταλινικού ψευτο-κομμουνισμού, σε όλες τις εθνικιστικές αποχρώσεις του.

Μένουμε τελικά με την εντύπωση, αν όχι με την βεβαιότητα, ότι οι απόψεις και οι προτάσεις μας (όπως και οι ιδρυτικές βάσεις της ΟΚΔΕ-ΕΟΚΔΕ) περιφρονούνται και παρακάμπονται από την ηγετική σας ομάδα, εξαιτίας της πολιτικής αδυναμίας και απροθυμίας της, να καταπιαστεί σοβαρά με αυτές τις ενοχλητικές προτάσεις και να τις αποκρού-

σει με μαρξιστικά επιχειρήματα βγαλμένα από την συγκεκριμένη πραγματικότητα του κινήματος.

Στην προσπάθεια δικαιολόγησης της νέας υπαναχώρησης της, η πλειοψηφούσα ηγετική ομάδα της Κ.Ε. σας, ισχυρίζεται ότι έχουν ωστόσο διευρυνθεί οι μεταξύ μας πολιτικές διαφορές. Γεγονός που είναι πολύ πιθανό να έχει συμβεί. Αλλά, αν το ζήτημα για όλους μας είναι να παλέψουμε ενάντια στην πολυδιάσπαση του κινήματος μας, τότε οφείλουμε ασφαλώς να αναζητήσουμε και εμείς και εσείς, με την μαρξιστική μέθοδο, τις βαθύτερες αιτίες αυτής της διεύρυνσης των πολιτικών διαφορών, και αν μπορούμε να τις λύσουμε, μέσα στα πλαίσια των αρχών και των προγραμματικών βάσεων της 4ης Διεθνούς και της ΟΚΔΕ-ΕΟΚΔΕ που επικαλούμαστε και οι δυο πλευρές.

Πρέπει όμως να σημειωθεί, ότι στο διάστημα των έξι περίπου τελευταίων μηνών (μέσα στους οποίους εκδηλώθηκαν έντονοι απεργιακοί αγώνες και κινητοποιήσεις εργαζομένων, φοιτητών και μαθητών) η σημαντικότερη πολιτική εξέλιξη που πραγματοποιήθηκε, σε ότι αφορά το εργατικό και το κομμουνιστικό κίνημα, είναι η δημιουργία Κίνησης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, με τη συμφωνία πολιτικής σύμπραξης τεσσάρων Κομμουνιστικών οργανώσεων. Και όπως είναι γνωστό, για την δημιουργία της Κίνησης αυτής, πρωτοστάτησε, επί έναν και πλέον χρόνο, η δική μας ομάδα, ενώ εσείς αδιαφορούσατε και μόνο μετά την δημιουργία της και με τις επίμονες πιέσεις μας, αποφασίσατε να την παρακολουθήσετε!

Την απόφαση σας αυτή (που οπωσδήποτε δεν είναι εκδήλωση διεύρυνσης των διαφορών μας) εμείς την χαιρετήσαμε ως ένα θετικό βήμα, που μας φέρνει πιο κοντά και μας επιβάλλει να συνεργαστούμε και να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε τις διαφορές μας, να τις συζητήσουμε και αν μπορούμε να τις ξεπεράσουμε, μέσα από την κοινή εμπειρία της πάλης για την επαναστατική εργατο-δημοκρατική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, την εμπειρία της συμπαράταξης διαφόρων κομμουνιστικών οργανώσεων για

το **Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο**, ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου. Μια εμπειρία, εξαιρετικής, νομίζουμε, σημασίας, που θα την βιώσουμε, θα την μοιραστούμε και θα την αξιολογήσουμε μαζί με τους αγωνιστές των άλλων οργανώσεων που συμμετέχουν στην Κίνηση αυτή και δείχνουν αληθινό ενδιαφέρον για την δημιουργία μιας **Ενιαίας Επαναστατικής Οργάνωσης, Κομμουνιστικής - Διεθνιστικής**, όπως πολύ καλά το φανερώνει η απόφαση της **"Αριστερής Ανασύνταξης"** και της **"Εργατικής Πολιτικής"** να προχωρήσουν στην συγχώνευση τους.

Με δεδομένες τις ενοποιητικές αυτές εξελίξεις, θεωρούμε την νέα πολιτική παλινωδία της Κ.Ε. σας ως μια ακόμα εκδήλωση της απομάκρυνσης της από τις ιδρυτικές προγραμματικές αφετηρίες και τις μπολσεβίκικες παραδόσεις της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος, οι οποίες είναι ωστόσο, **ακόμα αποτυπωμένες στο Καταστατικό της**.

Όμως, οι συνεχιζόμενες αυτές παλινωδίες, φανερώνουν πιστεύουμε ότι την ευθύνη δεν την έχει μόνο η ηγετική ομάδα, αλλά το σύνολο της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος, ή τουλάχιστον η πλειοψηφία της, η οποία δεν αντιδράει και δεν υπερασπίζεται τις θεμελιώδεις αρχές λειτουργίας και πολιτικής δράσης μιας οργάνωσης, που τιτλοφορείται Κομμουνιστική και μάλιστα τμήμα της 4ης Διεθνούς.

Σκεπτόμαστε και το βρίσκουμε πολύ πιθανό, ότι τα κείμενα μας δεν έχουν φτάσει στο σύνολο των μελών της οργάνωσης σας και η ηγετική σας ομάδα δεν φρόντισε να κάνει την σωστή ενημέρωσή σας, σχετικά με το πραγματικό περιεχόμενο των απόψεων και των προτάσεων μας, όπως και για την δημιουργία της **Κίνησης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο**. Ότι και αν συμβαίνει πάντως, η ΟΚΔΕ - Σπάρτακος, οφείλει και οφείλει να ξεκαθαρίσει τη θέση της: **δέχεται, ναι ή όχι, την πρόταση μας να συζητήσουμε ανοιχτά για την συγκρότηση Ενιαίας Επαναστατικής Οργάνωσης Κομμουνιστών - Διεθνιστών, πάνω στη βάση των αρχών και των προγραμματικών θεμελιών που έβαλε η ΕΟΚΔΕ του Πουλιόπουλου, ενώ παράλληλα θα παλεύουμε μαζί για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο**;

Αν είναι ζήτημα ενημέρωσης, μπορεί εύκολα να λυθεί με την διοργάνωση μιας συνολικής κοινής σύσκεψης όλων των μελών και φίλων μας, σε μια αίθουσα, ώστε να δοθούν αναλυτικά όλες οι εξηγήσεις και να διαλυθεί κάθε παρανόηση σχετικά με το τι ακριβώς προτείνουμε και τι υποστηρίζουμε.

Άλλωστε, οι απόψεις και προτάσεις μας έχουν δημοσιευτεί στην εφημερίδα μας και στις ειδικές εκδόσεις μας, οπότε καθένας που κατανοεί την ανάγκη να παλέψει ενάντια στην διάσπαση του κινήματός μας και θέλει να γνωρίσει την ουσία των διαφορών που υπάρχουν ανάμεσα μας, μπορεί εύκολα να προμηθευτεί τα σχετικά κείμενα.

Επομένως, περιθώρια για υπεκφυγές δεν υπάρχουν. **Και εμείς δεν είμαστε καθόλου διατεθειμένοι να σας αφήσουμε ήσυχους. Η ΟΚΔΕ είναι η οργάνωση που ιδρύθηκε από τους πρωτεργάτες της 4ης Διεθνούς στην Ελλάδα. Και επομένως η ύπαρξη της, η πολιτικής της και η τύχη της, αφορά και ενδιαφέρει το σύνολο των τεταρτοδιεθνιστών αυτής της χώρας. Ιδιαίτερα μάλιστα**

αφορά και ενδιαφέρει, η πορεία της Πουλιόπουλικής ΟΚΔΕ, τους τεταρτοδιεθνιστές που δεν έχουν καμία σύγχυση για τον αντιδραστικό ρόλο που έπαιξε στο εργατικό μας κίνημα η μικροαστικό-επαναστατική αίρεση του αρχαιομαρξισμού. Σύγχυση που εξακολουθούν δυστυχώς να την καλλιεργούν οι περισσότερες από τις οργανώσεις, που εμφανίζονται, μάλιστα, ως ορθόδοξες τροτσικιστικές! Παραβλέποντας, βέβαια, το γεγονός ότι τα κατάλοιπα του αρχαιομαρξισμού (Βερούχης, κλπ) προπαγανδίζουν τις ρατσιστικές αντιλήψεις των ακροδεξιών εθνικιστών.

Το ζήτημα για τη δυνατότητα ενοποίησης μας, δεν βρίσκεται στις διαφορετικές πολιτικές εκτιμήσεις. Διότι και στην πιο ομογενοποιημένη μπολσεβίκικη οργάνωση θα υπάρχουν διαφορετικές πολιτικές απόψεις, τάσεις και φράξεις. Γι' αυτό άλλωστε είναι αναγκαίο το καθεστώς του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, που εξασφαλίζει την ελευθερία στη συζήτηση και την πειθαρχία όλων στη δράση. Το ζήτημα όμως είναι η στρατηγική μας, το πρόγραμμά μας, οι αρχές μας, η οικοδόμηση του κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης. Ισχύουν πράγματι οι ιδρυτικές θέσεις της 4ης Διεθνούς και της ΟΚΔΕ σήμερα; Τι απαντάμε στο καθοριστικό αυτό ερώτημα; Το ιδρυτικό συνέδριο της Διεθνούς, έγινε πριν από 68 χρόνια. Και το συνέδριο ίδρυσης της ΟΚΔΕ πριν από 72 χρόνια. Όσο για το Κομμουνιστικό Μανιφέστο των Μαρξ - Ένγκελς, γράφτηκε πριν από 160 χρόνια περίπου. Ποια χρησιμότητα έχουν για μας σήμερα τα ιστορικά αυτά ντοκουμέντα και τα έργα του Λένιν, του Τρότσκι, του Πουλιόπουλου κλπ; Μήπως έχουν μόνο ιστορική αξία και πρέπει να τα αφήσουμε στην ιστορική έρευνα; Αλλά με τι θα τα αντικαταστήσουμε; Ο Π. Πουλιόπουλος, για να πολεμήσει τον σταλινικό εθνικό-ρεφορμισμό και να οικοδομήσει το νέο κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης, έγραψε το "Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;" και άλλα έργα. Από το 1943 που τον σκότωσαν όμως, κανένας δεν έγραψε κάτι περισσότερο! Που πάμε λοιπόν; Με ποιο μπούσουλα βαδίζουμε αν στ' αλήθεια βαδίζουμε; Ποιο πρόγραμμα έχει η σημερινή ΟΚΔΕ, που λέει πως είναι τμήμα της 4ης Διεθνούς; Και τι κάνει για να αποκτήσει το απαραίτητο αυτό πρόγραμμα, ή έστω για να συμπληρώσει να εμπλουτίσει με τη νέα εμπειρία το πρόγραμμα που μας άφησε ο Π. Πουλιόπουλος και η ΕΟΚΔΕ; Το σύνολο των αυτοαποκαλούμενων τροτσικιστικών οργανώσεων, από το 1943 μέχρι σήμερα, ποιο προγραμματικό έργο έχουμε να παρουσιάσουμε; Ποιον ιδεολογικό αγώνα αναπτύξαμε και αναπτύσσουμε για την υπεράσπιση των ιστορικών ιδεολογικών κατακτήσεων του επαναστατικού μαρξιστικού κινήματος; Αγώνας ιδεολογικός δεν είναι ασφαλώς οι δογματικές διακηρύξεις πίστης και αφοσίωσης στις ιερές γραφές των πατέρων του μαρξισμού. Δεν πάσχει το κίνημα από τέτοιες διακηρύξεις. Με πρωτεργάτες τους σταλινικούς ηγέτες του Κ.Κ.Ε., που ποτέ δεν έπαψαν να ορκίζονται στον μαρξισμό-λενινισμό, κανείς μας δεν υστερεί σε τυπολατρικές αναφορές και διακηρύξεις πίστης στις επαναστατικές ιδέες του Μαρξ, του Λένιν, του Τρότσκι κλπ. Όμως, οι διακηρύξεις αυτές, έχουν τελικά την ίδια αξία με

τις δογματικές διακηρύξεις και τις προσευχές των παπάδων, όταν δεν συνοδεύονται από πραγματικό αγώνα (με τη διαλεκτική μαρξιστική μέθοδο και μέσα στις συγκεκριμένες κοινωνικό-πολιτικές συνθήκες), για την υπεράσπιση των ιστορικών κατακτήσεων της μαρξιστικής θεωρίας και για την παραπέρα ανάπτυξη της. Όπως γίνεται με όλες τις επιστήμες. Τέτοιο αγώνα έκανε ο μπολσεβικισμός, ενάντια στο νεκρό μαρξιστικό δόγμα των ηγετών της 2ης Διεθνούς. Αγώνα επιστημονικής υπεράσπισης και εμπλουτισμού της προλεταριακής επαναστατικής θεωρίας του σοσιαλισμού-κομμουνισμού. Αγώνα όπως αυτόν του Π. Πουλιόπουλου και των συντρόφων του, ενάντια στους πλαστογράφους του σταλινισμού και του αρχαιομαρξισμού. Όμως, ο ηγετικός πυρήνας της ΟΚΔΕ, μας χλευάζει, επειδή του προτείνουμε τη συνέχιση αυτού του αγώνα. Κρίνοντας ότι εκπληρώνουν τα επαναστατικά τους καθήκοντα με δημοσιολογικές αοριστολογίες περί πολιτικής συγκυρίας.

Τα δυο κύρια ρεύματα της ρωσικής σοσιαλδημοκρατίας, στις αρχές του 20ου αιώνα, ο μπολσεβικισμός και ο μενσεβικισμός, χωρίστηκαν εξαιτίας της διαφωνίας τους στο άρθρο ένα (1) του καταστατικού του ΣΔΕΚΡ. Μα όπως αποδείχθηκε στην συνέχεια, η διαφωνία αυτή, σχετικά με το ποιος δικαιούται να είναι μέλος του κόμματος, πήγαζε από βαθύτερες ακόμα διαφωνίες στο πρόγραμμα, στη θεωρία της διαρκούς επανάστασης και επομένως στο σύνολο των ζητημάτων της επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής. Αποδείχτηκε δηλαδή ότι ο μενσεβικισμός, που απέρριπτε τον λενινικό δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, εκπροσωπούσε το ρεύμα της μικροαστικής δημοκρατίας. Ενώ ο μπολσεβικισμός, αντιπροσώπευε την εργατική τάξη, το ρεύμα της δικτατορίας του προλεταριάτου, που ηγήθηκε στη νικηφόρα Οκτωβριανή επανάσταση.

Από την ιδεολογική διαπάλη των δυο αυτών ρευμάτων, μέσα στη ρώσικη και την παγκόσμια σοσιαλδημοκρατία, βγήκαν κολοσσιαία έργα υπεράσπισης και ανάπτυξης της μαρξιστικής θεωρίας. Έργα που αποτελούν τα θεμέλια της 4ης Διεθνούς, ύστερα από τον γραφειοκρατικό σοσιαλπατριωτικό εκφυλισμό της 3ης Διεθνούς.

Ποια εξήγηση όμως έχει δοθεί ως τώρα για το κομμάτι-σμα του τεταρτοδιεθνιστικού κινήματος; Ποιοι εκπροσωπούν τον μενσεβικισμό και ποιοι των μπολσεβικισμό; Ποια μαρξιστικά έργα βγήκαν από το νέο αυτό χωρισμό του παγκόσμιου επαναστατικού μαρξιστικού κινήματος; Τι δείχνει η ιδεολογική φτώχεια που εμφάνισαν όλοι σχεδόν οι πρωταγωνιστές της πολυδιάσπασης μας; Τι γνώμη έχει και ποια απάντηση δίνει η ηγετική ομάδα της σημερινής ΟΚΔΕ - Σπάρτακος σε όλα αυτά τα καυτά ζητήματα και τα ερωτήματα; Και κάτι ακόμα. Πως εξηγείται το γεγονός ότι η σημερινή ΟΚΔΕ, έχει ένα Καταστατικό με τις αρχές του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, αλλά δεν το εφαρμόζει; Και ενώ επικαλείται τις ιδέες και το πρόγραμμα του μπολσεβικισμού, τις θέσεις και τις αποφάσεις των τεσσάρων πρώτων συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς, τις προγραμματικές βάσεις της ΕΟΚΔΕ, τα έργα του Πουλιόπουλου και του Τρότσκι, **πως γίνεται να ακολουθεί πολιτική αντίθετη σε όλα αυτά, πολιτική αντι-νεοφιλελεύθερης ουράς και ό-**

χι πολιτική προλεταριακής επαναστατικής πρωτοπορίας, δηλαδή την πολιτική του Μεταβατικού Προγράμματος; Το οποίο βέβαια θα έπρεπε να εμπλουτίσουμε και να εμβαθύνουμε περισσότερο και με βάση τις επαναστατικές αρχές του να χαράξουμε τους άξονες της πολιτικής μας δράσης στη σημερινή πραγματικότητα.

Να τα ζητήματα που έχουμε βάλει, συντρόφισσες και σύντροφοι, εδώ και δυο δεκαετίες, καλώντας την ΟΚΔΕ να προσπαθήσει μαζί με εμάς να κάνει πράξη τις ιδεολογικές της αναφορές, να οργανώσει και να αναπτύξει τον ιδεολογικό αγώνα ενάντια στην πολυδιάσπαση του κινήματος μας, να συνεχίσει την πάλη του Πουλιόπουλου και της ΕΟΚΔΕ για το πρόγραμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης και για την οικοδόμηση της Ενιαίας Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών. Όμως η ηγετική ομάδα της ΟΚΔΕ, όλα αυτά τα χρόνια, επιμένει να κυνηγάει τη χίμαιρα της "αντικαπιταλιστικής ανασύνθεσης" με τις ομάδες του μικροαστικού αριστερισμού, κεντρισμού και ομορτουτισμού, που τις έχει βαφτίσει "ριζοσπαστική αριστερά". Εξομοιώνοντας έτσι τον μπολσεβίκικο κομμουνισμό με την πανσπερμία του σταλινικού εθνικό-κομμουνισμού, του μενσεβικισμού και του αναρχο-φιλελευθερισμού. Σκορπώντας δηλαδή μια χωρίς προηγούμενο ιδεολογική σύγχυση, που οδηγεί στη διάλυση, αναπότρεπτα.

Και να γιατί όλα αυτά τα χρόνια εμείς επιμένουμε ότι πρέπει να μπει τέλος στην καταστροφική αυτή πορεία, που βέβαια καμία "αντικαπιταλιστική ανασύνθεση" δεν πέτυχε να φέρει και ούτε πρόκειται ποτέ να φέρει. Αφού οι ετερόκλητες πολιτικές ομάδες στις οποίες ποντάρει δεν αντιπροσωπεύουν κανενός είδους ανασύνθεση ή ανασύνταξη, αλλά μόνο την ιδεολογική σύγχυση και αποσύνθεση που προκάλεσαν οι προδοσίες του σταλινισμού και της σοσιαλδημοκρατίας. Σύγχυση και αποσύνθεση που πρέπει να πολεμηθεί με τα ιδεολογικά όπλα του μπολσεβικισμού. Κι' αυτό για να γίνει πρέπει να οικοδομήσουμε μπολσεβίκικη οργάνωση, να ανασυγκροτήσουμε την ΕΟΚΔΕ των δολοφονημένων στο Νεζερό πρωτεργατών του μπολσεβικισμού στη χώρα μας, να παλέψουμε για να ενώσουμε όλους τους αληθινούς επαναστάτες πάνω στις βάσεις που αυτοί έβαλαν, εμπλουτισμένες με τη νέα πραγματικότητα.

Συντρόφισσες, σύντροφοι, αυτή ήταν και αυτή είναι η ιδεολογική και πολιτική ουσία των προτάσεων που σας έχουμε κάνει. Αναγνωρίζοντας συνάμα και τις δικές μας πολιτικές αμαρτίες και τις ευθύνες για την άσχημη κατάσταση και την αδυναμία που παρουσιάζει το κίνημα μας. Κι' είναι γι' αυτό ακριβώς που δηλώσαμε και επαναλαμβάνουμε ότι θεωρούμε τον εαυτό μας κομμάτι της ΟΚΔΕ (η ομάδα μας με τον τίτλο ΟΚΔΕ -Σπάρτακος έδρασε στην παρανομία εναντίον της δικτατορίας) και διεκδικούμε την ένταξη μας σε αυτή. **Με την προϋπόθεση όμως ότι η ΟΚΔΕ θα αποφασίσει να λειτουργήσει σύμφωνα με τις αρχές του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού και να πολιτευθεί με βάση τις ιδρυτικές προγραμματικές κατευθύνσεις της. Αναλαμβάνοντας τα καθήκοντα της πάλης για την υπεράσπιση των ιδεολογικών κατακτήσεων του μπολσεβικισμού** ("ο μαρξισμός βρήκε την υψηλότερη ιστορική του έκφραση

ση στον μπολσεβικισμό" έγραψε ο Τρότσκι από το 1937 στο "Σταλινισμός και Μπολσεβικισμός") **άρα και για την ανάπτυξη των προγραμματικών επεξεργασιών του Πουλιόπουλου στις σημερινές κοινωνικό-πολιτικές συνθήκες.**

Χωρίς αμφιβολία, όσο η ΟΚΔΕ θα συνεχίζει να μην ανταποκρίνεται στα ιδρυτικά, ιδεολογικά, προγραμματικά και οργανωτικά καθήκοντα της, οι μεταξύ μας πολιτικές διαφορές θα διευρύνονται και οι λόγοι της διάσπασης θα μεγαλώνουν. **Και το χειρότερο είναι ότι η σημερινή χασοτική κατάσταση στην ΟΚΔΕ, προετοιμάζει νέες διασπάσεις και αποχωρήσεις και εγκυμονεί την διάλυση της. Μια προοπτική που πρέπει και μπορεί να αποτραπεί μόνο με την πάλη για να ξαναγυρίσει η ΟΚΔΕ στις αφετηρίες της, να λειτουργήσει σύμφωνα με τις αρχές του καταστατικού της, να γίνει μπολσεβίκικη, αληθινά κομμουνιστική οργάνωση στην πράξη και όχι στον τίτλο και στα λόγια μόνο.**

Όσο εξαρτάται από εμάς, θα κάνουμε ότι μπορούμε για να μην οδηγηθεί η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος στη διάλυση. Όμως αυτό θα εξαρτηθεί κυρίως από την μπολσεβίκικη πάλη που πρέπει να αναπτύξουν οι συνειδητότεροι και συνεπέστεροι τεταρτοδιεθνιστές, μέλη της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, στηριγμένοι στο παράδειγμα των ιδρυτών της.

Πριν πούμε τον τελευταίο λόγο, θεωρούμε απαραίτητο να αναφερθούμε ξανά στην ενοποίηση της **"Αριστερής Ανασύνταξης"** και της **"Εργατικής Πολιτικής"**. Με τη σχετική ανακοίνωση τους κάνουν κάλεσμα για την ενότητα όλων των επαναστατών κομμουνιστών σε μια Ενιαία Οργάνωση, στο πλαίσιο του λενινικού μπολσεβικισμού! Έτσι εκτός από εμάς και άλλες δυο οργανώσεις, βάζουν μπροστά μας το ίδιο ζήτημα και μας ζητάνε να πάρουμε θέση. Δεχόμαστε ή όχι το κάλεσμα τους αυτό;

Σε ότι μας αφορά, είναι φανερό ότι επικροτούμε κατ' αρχή την απόφαση τους και την ενωτική τους πρόταση. Πιστεύουμε όμως ότι πρέπει να παλέψουμε για να αναπτυχθεί μια ευρύτερη ενοποιητική Κίνηση, μέσα από την συμπάρταξη και την κοινή δράση όλων των κομμουνιστών για το Ενιαίο Μέτωπο των εργατών ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου και ενάντια στον εργατοπατερισμό. Έτσι ώστε η διαδικασία της ενοποίησης των κομμουνιστών να συνδεθεί με την πάλη της εργατικής τάξης και της πρωτοπορίας της.

Η ΟΚΔΕ όμως δεν έχει ως τώρα πάρει καμιά θέση και κανείς δεν ξέρει τι σκέφτεται (κι αν σκέφτεται) να απαντήσει στο νέο αυτό ενωτικό κομμουνιστικό κάλεσμα. Που βεβαίως καμία απολύτως σχέση δεν έχει με τις αντι-νεοφιλελεύθερες ρεφορμιστικές "αντικαπιταλιστικές ανασυνθέσεις". Φαίνεται λοιπόν ότι η ηγετική ομάδα της ΟΚΔΕ κλείνει τα αυτιά της όταν ακούει προτάσεις με μπολσεβίκικο κομμουνιστικό περιεχόμενο, που έχουν σκοπό την οικοδόμηση επαναστατικής οργάνωσης. Πράγμα που σημαίνει ότι όσα λέει σε εμάς περί διεύρυνσης των διαφορών είναι απλές υπεκφυγές και προφάσεις εν αμαρτίαις. Στο κάτω-κάτω, η διαπίστωση της διεύρυνσης των πολιτικών διαφορών, λογικά θα έπρεπε να ανησυχήσει μια τεταρτοδιεθνιστική ομάδα που λέει πως ενδιαφέρεται για την ενωτική προσπάθεια, και αντί να την αναβάλλει διαρκώς, θα έπρεπε να την επι-

σπεύσει, προτείνοντας βέβαια και την συζήτηση των νέων διαφορών που στο μεταξύ εμφανίστηκαν. Αυτό ακριβώς που είχε κάνει το 1935 η ηγεσία της ΟΚΔΕ, αντιμετωπίζοντας τις μενσεβικικές πιασδρομήσεις της ομάδας "Μπολσεβίκος", στην προσπάθεια ενοποίησής τους.

Τέλος, πρέπει να θυμίσουμε ότι τον περασμένο Οκτώβρη δημοσιεύσαμε στην εφημερίδα μας μια ακόμα πρόταση. Η οποία απευθύνεται σε όλες τις οργανώσεις που μιλάνε στο όνομα του μαρξισμού και τις καλεί σε δημόσια μαρξιστική συζήτηση πάνω στο σύνολο των προβλημάτων του εργατικού και του κομμουνιστικού κινήματος, στην εποχή μας, εθνικά και παγκόσμια.

Και πάλι όμως, για άλλη μια φορά, ο ηγετικός κύκλος της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, απασχολημένος φαίνεται με τα ναυάγια του λεγόμενου "κινήματος των κινήματων" (φόρουμ) και της περιλάλητης "αντικαπιταλιστικής ανασύνθεσης" έκανε πως δεν είδε, δεν άκουσε, δεν κατάλαβε!

Προβάλλει λοιπόν ένα ακόμα ερώτημα και μάλιστα καίριο: γιατί άραγε οι ηγήτορες της σημερινής ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, φοβούνται τόσο πολύ ακόμα και την συμμετοχή σε μια ανοικτή δημοκρατική συζήτηση, όταν ο λόγος είναι για την ανασύνταξη του εργατικού και του κομμουνιστικού κινήματος, δηλαδή για την ανασυγκρότηση ενιαίας μπολσεβίκικης οργάνωσης; Γιατί αρνούνται να μας πούνε για ποιους λόγους δεν δέχονται ούτε και αυτή την πρόταση μας;

Ελπίζουμε ότι τα μέλη της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος θα φροντίσουν να βρουν την σωστή εξήγηση και θα κάνουν αυτό που υπαγορεύουν οι ιδρυτικές αρχές του μαρξιστικού επαναστατικού κινήματος της 4ης Διεθνούς στην χώρα μας και παγκόσμια.

Ως τότε εμείς, λειτουργώντας σταθερά ως αναπόσπαστο κομμάτι της ιστορικής μπολσεβίκικης ΟΚΔΕ-ΕΟΚΔΕ, δεν θα σταματήσουμε ούτε στιγμή να διεκδικούμε την ισότιμη ένταξη μας στην ΟΚΔΕ του λενινικού δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, στην ΟΚΔΕ του Πουλιόπουλου και των άλλων θεμελιωτών της. Όπου, κανείς δεν θα μπορεί να καταστρατηγεί το καταστατικό της, να μας απαγορεύει να υποστηρίζουμε τις απόψεις που θεωρούμε σωστές και να παλεύουμε ανοικτά, ως τάση, για τη διάδοση και την επικράτηση των απόψεων μας. Όπως ακριβώς συνέβαινε στο μπολσεβίκικο κόμμα την εποχή του Λένιν. Αλλά και στην ΟΚΔΕ και την ΕΟΚΔΕ κάτω από την μπολσεβίκικη ηγεσία και καθοδήγηση του Π. Πουλιόπουλου και των άλλων πρωτεργατών της 4ης Διεθνούς στην Ελλάδα.

Και όσο για την καχυποψία και την φραξιοφοβία που επι-

χειρούν να καλλιεργήσουν οι πρωταγωνιστές του ιδεολογικού και οργανωτικού χάους, έχουμε απλά να πούμε ότι στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σοκινί.

Εκείνοι που αντιστρατεύονται σε κάθε βήμα τις μπολσεβίκικες αρχές και ιδέες, που συστηματικά καταστρατηγούν το καταστατικό της ΟΚΔΕ, που αρνούνται επίμονα να παλέψουν για την ενότητα όλων των κομμουνιστών πάνω στο πρόγραμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Αυτοί που έχουν μεταβάλει την ΟΚΔΕ σε νεοκονσουλτατική του μικροαστικού αντι-νεοφιλελεύθερου ακροαριστερισμού και την οδηγούν σίγουρα στην πολιτική αποσύνθεση και τη διάλυση. Οι πρωτομάστορες αυτοί των αδιάκοπων παλινωδιών, είναι φανερό ότι αποτελούν τη ρίζα του κακού, το χειρότερο είδος φραξιονιστικών ομαδοποιήσεων στις γραμμές της ΟΚΔΕ του Πουλιόπουλου, είναι ο βασικός πυρήνας διάσπασης του κινήματος της 4ης Διεθνούς στη χώρα μας.

Όσα επομένως διαδίδουν περί φραξιονιστικής δραστηριότητας των επαναστατών που υπερασπίζονται τις αρχές και τις ιδέες του λενινικού μπολσεβίκισμού της 4ης Διεθνούς, είναι επανάληψη της σταλινικής μυθολογίας και αποσκοπούν ολοφάνερα στην κάλυψη και στην συνέχιση της δικής τους διαλυτικής φραξιονιστικής δραστηριότητας. Τα γεγονότα μιλάνε καθαρά και αναμφισβήτητα και κανείς δεν μπορεί να τα αλλάξει.

Απέναντι σε αυτή την σταλινικής προέλευσης υποκριτική φραξιοφοβία και απέναντι στην κομφουζιονιστική, υπόγεια και διαλυτική λειτουργία των ηγετικών φραξιονιστικών ομάδων (που εσθιελικά αποφασίζουν άλλα σήμερα και άλλα αύριο) οι τεταρτοδιεθνιστές επαναστάτες, οι οπαδοί του Πουλιόπουλου και του Τρότσκι, έχουν μια και μόνη απάντηση: αντιτάσσουν τις απόψεις και την πάλη του Λένιν και όλων των αληθινών μπολσεβίκων. Υψώνουν την πλούσια παρακαταθήκη της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης εναντίον των γραφειοκρατικών ψευτο-μπολσεβίκικων υπονομευτικών και αντιδραστικών μεθόδων του σοσιαλπατριωτικού σταλινικού μηχανισμού της παραποίησης, της ψευτιάς και της συκοφαντίας.

Και επειδή το ζήτημα αυτό αποτελεί την καρδιά όλων των άλλων ζητημάτων, οι υπερασπιστές των ιδρυτικών αρχών της ΟΚΔΕ οφείλουν να απαιτήσουν να μπει τέλος στην πίσωπλατη φραξιολογία και να ανοίξει άμεσα μια ξεκάθαρη κομμουνιστική συζήτηση πάνω στο κρίσιμο ζήτημα των αρχών, της λειτουργίας και της οικοδόμησης της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος. Για να γίνει καθαρό ποιοι πραγματικά είναι φραξιονιστές, ποια είναι η θέση μας για τις τάσεις και τις φράξιες και ποιοι παλεύουν στα αλήθεια για την ενότητα και για την οικοδόμηση της επαναστατικής οργάνωσης. Αλλά και ποιοι της σκάβουν συνεχώς τον λάκκο, είτε το καταλαβαίνουν, είτε όχι. Μια και ο δρόμος προς την κόλαση είναι πάντα στρωμένος με ροδοπέταλα, καθώς μαρτυράει η ιστορία του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος.

Ακόμα μια φορά εμείς δηλώνουμε έτοιμοι, ως αναπόσπαστο κομμάτι της ιστορικής ΟΚΔΕ, να συμμετάσχουμε ενεργά και δημιουργικά σε μια τέτοια συζήτηση για τις αρχές και την πολιτική οικοδόμησης της προλεταριακής μπολ-

σεβίκικης οργάνωσης. Μια συζήτηση που είναι επιτακτικά αναγκαία για τη διάλυση της τεράστιας σύγχυσης που επικρατεί από τότε που επιβλήθηκε η σταλινική μαφία στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα, μεταμορφώνοντας τον μπολσεβίκισμό σε αποκρουστικό γραφειοκρατικό τέρας.

Γι' αυτό καλούμε ξανά όλα τα μέλη της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος (ανεξάρτητα από την ενημέρωση και τη γνώμη που μπορεί να έχουν σχετικά με τις πολιτικές απόψεις μας) να δώσουν τέλος στις παλινωδίες και να παλέψουν για να επαναφέρουν την ιστορική αυτή κομμουνιστική οργάνωση του επαναστατικού μαρξισμού, στις ιδρυτικές βάσεις της, στις μπολσεβίκικες αρχές και παραδόσεις της. Γιατί αυτός ο αγώνας, για την υπεράσπιση και την ανάπτυξη των ιδεολογικών κατακτήσεων του επαναστατικού μαρξισμού (για τη διατήρηση των ιδεολογικών του θέσεων ενάντια στο ρεύμα "γιατί σε αυτές εκφράζεται η ακριβοπληρωμένη εμπειρία του παρελθόντος" όπως έγραψε ο Τρότσκι) είναι (ο αγώνας αυτός) ο μόνος τρόπος για να αποκρούσουμε και να ματαιώσουμε τον φανερό πλέον κίνδυνο της διάλυσης της ιστορικής οργάνωσης μας, για να την ξαναχτίσουμε στις σημερινές κοινωνικό-πολιτικές συνθήκες.

Θα το επαναλάβουμε και πάλι. Οι διαφορές μας δεν είναι απλά διαφορές πολιτικής εκτίμησης και τακτικής. Τέτοιες διαφορές μπορούν άνετα να υπάρχουν και να συζητιούνται και στο εσωτερικό μιας ενιαίας κομμουνιστικής οργάνωσης που λειτουργεί σύμφωνα με τις μπολσεβίκικες αρχές του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού. Για παράδειγμα. Αν η ΟΚΔΕ - Σπάρτακος αποφάσιζε να κάνει πράξη τις αρχές του καταστατικού της και να σεβαστεί τις ιδρυτικές προγραμματικές βάσεις της, εμείς δεν θα είχαμε καμιά δυσκολία και καμιά αντίρρηση να προσχωρήσουμε σε αυτή ως τάση, όπως το είχαμε πεντακάθαρα δηλώσει και πριν από ένα χρόνο περίπου. Όμως η ηγετική ομάδα της οργάνωσής σας απέρριψε και την πρότασή μας αυτή, συνεχίζοντας να διαστρέφει και να ποδοπατάει βάνουσα και προκλητικά τις μπολσεβίκικες αρχές και ιδέες της ιστορικής ΟΚΔΕ και της 4ης Διεθνούς, που στα λόγια επικαλείται. Αυτή είναι λοιπόν η πηγή όλων των διαφορών μας και των κινδύνων: η απομάκρυνση του ηγετικού σας πυρήνα από τις μπολσεβίκικες αρχές με την ωμή καταπάτηση του ίδιου του καταστατικού σας και την εγκατάλειψη του μεταβατικού προγράμματος. Αυτή είναι η ρίζα της πολύχρονης διάσπασης του κινήματός μας. Εμφανίζοντας το θλιβερό κατόντημα να υπάρχουν 2 ΟΚΔΕ και η Κίνησή μας 3, που μιλάνε στο όνομα της μπολσεβίκικης Πουλιόπουλικής ΟΚΔΕ, μα στην πράξη την αρνούνται και την δυσφημούν, αφού δεν ακολουθούν την ενωτική πολιτική της..

Ας αναλογιστούμε όλοι τις ιστορικές ευθύνες μας. Αν δεν παλέψουμε για να βγει η ΟΚΔΕ από το σημερινό ιδεολογικό και οργανωτικό χάος. Αν επιτρέψουμε να οδηγηθεί στη διάλυση θα έχουμε συμβάλει στην εκμηδένιση της ογδοετάχρονης (1927-2007) πάλης των μαρξιστών για την οικοδόμηση του κόμματος της προλεταριακής πρωτοπορίας και της σοσιαλιστικής επανάστασης. Θα έχουμε αφήσει να χαθεί η ακριβοπληρωμένη εμπειρία του παρελθόντος, μέσα

στο βάλτο του οπορτουνισμού και του σεχταρισμού. Αφού η ΟΚΔΕ, μαζί με τη ΕΟΚΔΕ, αντιπροσωπεύουν την υψηλότερη κατάκτηση του επαναστατικού μαρξιστικού κινήματος στην Ελλάδα.

Αν αποφασίσουμε όλοι μας να διδαχτούμε από το παράδειγμα των πρωτεργατών της ΟΚΔΕ, να προσπαθήσουμε να ακολουθήσουμε την επιστημονική αυστηρότητα, την ιδεολογική αδιαλλαξία και την διαλεκτική κατανόηση των πραγμάτων με την ίδια συνέπεια που αυτοί επέδειξαν, θα μπορούσαμε να ξεπεράσουμε τις σοβαρές αδυναμίες μας, να διορθώσουμε τα πολλά λάθη μας, να ενώσουμε ουσιαστικά τις λιγοστές δυνάμεις μας, να βγούμε από τον σημερινό λαβύρινθο και να μπούμε στο δρόμο οικοδόμησης της νέας Ενιαίας Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών της Ελλάδας (ΕΟΚΔΕ).

Έξω από αυτόν τον δρόμο που χάραξε ο Π. Πουλιόπουλος και οι σύντροφοί του, δεν υπάρχει παρά μόνο, το χάος, το τέλμα, η μόνιμη κρίση και τέλος η διάλυση. Όπως το μαρτυράει η πορεία του παγκόσμιου επαναστατικού και εργατικού κινήματος από την ώρα που απομακρύνθηκε από τις αρχές και το πρόγραμμα του μπολσεβικισμού

Αθήνα 6 Ιανουαρίου 2007

Η Οργανωτική Επιτροπή της Κίνησης
Εργατική Δημοκρατία

Υστερόγραφο

Είχαμε ετοιμάσει για δημοσίευση το ανοικτό αυτό γράμμα μας, όταν, στις 8/1/2007 - δύο και πλέον μήνες από την τελευταία γραπτή μας πρόταση (31/10/2006) προς την ΚΕ της ΟΚΔΕ για την πραγματοποίηση συμφωνημένης συνάντησης, - λάβαμε ένα σημείωμα που το υπογράφει "Η επιτροπή επαφής ΟΚΔΕ - Εργατική Δημοκρατία εκ μέρους της ΚΕ της ΟΚΔΕ". Όσα όμως λέει το διασπαστικό αυτό σημείωμα, είναι οι απόψεις και οι προφάσεις της πλειοψηφίας της ΚΕ, οι οποίες είχαν διαμορφωθεί σε νέα απορριπτική απόφαση μερικές εβδομάδες πριν από τις 6/1/07. Για κάποιους λόγους όμως προτίμησαν να τις εμφανίσουν ως απόψεις μιας "Επιτροπής Επαφής". Τέτοια είναι δυστυχώς τα ήθη, τα έθιμα και οι αρχές της πλειοψηφούσας ηγετικής

Η επιστολή της επιτροπής της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος

Προς την Κίνηση Εργατική Δημοκρατία
Σωκράτους 79-81, Αθήνα
Σύντροφοι

Σε απάντηση των όσων αναφέρετε στην από 31/10/2008 επιστολή σας προς την ΟΚΔΕ σας γνωρίζουμε τα παρακάτω:

Μας προτείνετε μια συνάντηση "εξουσιοδοτημένων" αντιπροσωπειών των δύο οργανώσεων με στόχο τον καθορισμό ενός προγράμματος "συζητήσεων" και κοινών δραστηριοτήτων στα πλαίσια της διερεύνησης της πιθανότητας "ενοποίησής" μας.

Στην ίδια επιστολή αναφέρετε ότι η πρότασή σας αυτή γίνεται αν και δεν έχει διευκρινισθεί η συμμετοχή μας στο Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, που το χαρακτηρίζετε "ρεφορμιστικό λαϊκο-μετωπικό κατασκεύασμα".

Από την θέση σας αυτή αντιλαμβανόμαστε ότι μεταξύ των δύο οργανώσεων δεν υπάρχουν απλά διαφορετικές αναλύσεις και εκτιμήσεις γύρω από θέματα τακτικής ή στρατηγικής (του τύπου είναι σκόπιμη ή όχι η συμμετοχή κάποιου στο Ε.Κ.Φ.) αλλά διαφορετική αντίληψη της πραγματικότητας (όταν χαρακτηρίζετε το Ε.Κ.Φ. "λαϊκομετωπικό", δηλαδή ότι στη δύναμη του συμπεριλαμβάνει και αστικές πολιτικές δυνάμεις).

Εκτός, βέβαια, και αν έχετε πλέον αναθεωρήσει τις αναλύσεις του Τρότσκι και δεν βλέπετε στο "Λαϊκό Μέτωπο" την ταξική συνεργασία ρεφορμιστών με αστούς, αλλά άλλα δαιμόνια.

Ή εκτός, ακόμα, και αν έχετε αναθεωρήσει και τις ιδέες του Κομμουνιστικού Μανιφέστου του Μαρξ για τις διαφορές στη συνείδηση των εργαζομένων, που συνεπάγεται την ένταξη των επαναστατών μέσα στο πραγματικό κίνημα της τάξης, χωρίς πολιτικές προϋποθέσεις (οι κομμουνιστές ανήκουν στο πραγματικό εργατικό κίνημα, στο οποίο ανήκουν και άλλοι, "εκπροσωπώντας τα ιστορικά της συμφέροντα"...).

Αλλά, έτσι, σε κάθε μία από τις παραπάνω περιπτώσεις, υπάρχει μεγάλο περιθώριο συζήτησης, διευκρινίσεων και στην πραγματικότητα έμπρακτης σύγκλισης πριν μπορέσουν να υπάρξουν οι προϋποθέσεις μιας ενδεχόμενης ενοποίησης. Π.χ., πέρα από φαντάσματα, έχουμε -τουλάχιστον εμείς και το εργατικό κίνημα- να αντιμετωπίσουμε την πραγματική ρεφορμιστική χειραγώγηση των μαζών που δεν χρειάζεται πλέον καμία συμμαχία με αστούς για να καλύψει τις προδοσίες της.

Όλα αυτά είναι που αφαιρούν κάθε νόημα από τις μεταξύ μας συζητήσεις για "διαδικασίες ενοποίησης": μια τέτοια προοπτική θα έπρεπε να στηρίζεται σε ένα προγραμματικό υπόβαθρο (στοιχειώδης αναγνώριση της πραγματικότητας, μεθοδολογική και θεωρητική κοινότητα ανάλυσης του κόσμου μας -σε γενικές τουλάχιστον γραμμές-, συμμετοχή στο πραγματικό κίνημα της τάξης και των καταπιεσμένων γενικά χωρίς νομπομαρίες).

Φιλοδοξούμε κάποια στιγμή σύντροφοι σαν και εσάς να πλησιάσουν προς τις απόψεις του επαναστατικού μαρξισμού και της 4ης Διεθνούς και ακόμα και να ενταχθούν στις γραμμές της. Αλλά αυτό δεν μπορεί να γίνει με αυθαίρετους τρόπους κουκουλώνοντας τις αποκλίνουσες πορείες.

Από την άλλη μεριά θεωρούμε θετικό το γεγονός του να σας συναντάμε, έπειτα από πολλά χρόνια, σε κάποια πολιτική δραστηριότητα, όπως συμβαίνει με την Κίνηση για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο. Η συνύπαρξή μας εκεί μπορεί ίσως να δείξει αν, παρά τις διαφορές μας, θα μπορούσε να υπάρξει πεδίο για περαιτέρω προώθηση των σχέσεων μας στο εγγύς μέλλον.

Συνητροφικά

εκ μέρους της Κ.Ε. της ΟΚΔΕ

η επιτροπή επαφής ΟΚΔΕ-Εργατική Δημοκρατία
6/1/2007

ομάδας της σημερινής ΟΚΔΕ - Σπάρτακος, που προσπαθεί να θολώσει τα νερά και να μην απαντήσει η ίδια απευθείας στα δύσκολα ζητήματα.

Κί όσο για το περιεχόμενο αυτού του ανεκδιήγητου σημειώματος (το δημοσιεύουμε, μαζί με την τελευταία μας πρόταση για συνάντηση, σε διπλανή στήλη), που με αστείο τρόπο επιχειρεί να εμφανίσει το "Φόρουμ" ως "πραγματικό κίνημα της τάξης" και την αντινεοφιλελεύθερη ρεφορμιστική πολιτική, ως πολιτική του **Μαρξ** και του **Τρότσκι**, θεωρούμε ότι το γράμμα μας έχει προκαταβολικά απαντήσει. Υπερασπίζοντας με επιμονή την μαρξιστική επαναστατική, αντικαπιταλιστική πολιτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Και καλώντας την ΟΚΔΕ, να πάψει να είναι **ουρά λαϊκομετωπικών κατασκευασμάτων, εργατοπατερικών μηχανισμών, μικροαστικών σοσιαλδημοκρατικών σχηματισμών και αστικοδημοκρατικών ψευτοσοσιαλιστικών κομμάτων και δημοσιογραφικών συγκροτημάτων.** Α-

φήνουμε λοιπόν τα μέλη και τα στελέχη της ΟΚΔΕ να μελετήσουν και τα δύο κείμενα, να κρίνουν και να βγάλουν τα συμπεράσματά τους. Θα θυμίσουμε μόνο ότι αν μπορέσαμε τελικά να συναντηθούμε οι δύο οργανώσεις, στα πλαίσια της Κίνησης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, αυτό είναι αποτέλεσμα του δικού μας αγώνα για την δημιουργία αυτής της Κίνησης και της επί έναν και πλέον χρόνο, επίσης, πίεσής μας για την συμμετοχή σ' αυτήν την Κίνηση και της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος. Υπάρχουν τα κείμενα, αλλά και οι άνθρωποι που πιστοποιούν αυτή την αλήθεια. Μάταιος ο κόπος κάθε προσπάθειας παραποίησης της.

Ταυτόχρονα, θα τονίσουμε, ακόμα μια φορά, ότι δεν θεωρήσαμε ποτέ και δεν προβάλαμε καμιά φορά τον εαυτό μας και την Κίνησή μας, ως αλάθητους μαρξιστές επαναστάτες. Γι' αυτό άλλωστε επιζητούμε και προτείνουμε επίμονα την ανοιχτή συζήτηση (μαζί και την κοινή δράση μέσα στο πραγματικό κίνημα της εργατικής τάξης) με όλους όσους επικαλούνται τις ιδέες του Μαρξ, του Λένιν, του Τρότσκι, του Πουλιόπουλου και τις ιδρυτικές αρχές της 4ης Διεθνούς. Για να εντοπίσουμε, να εξηγήσουμε και να καταλάβουμε τα λάθη όλων μας. Και να προσπαθήσουμε να τα διορθώσουμε. Για να βάλουμε τέλος στην καταστροφική πολυδιάσπαση του κινήματός μας.

Το περίεργο όμως είναι ότι η ηγετική ομάδα της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος, που και πάλι διατείνεται πως εμφορείται και εκπροσωπεί επίσημα (ως τμήμα) "τις απόψεις του επαναστατικού μαρξισμού και της 4ης Διεθνούς" όχι μόνο δεν παίρνει η ίδια την πρωτοβουλία αλλά αποφεύγει συστηματικά κάθε συζήτηση με "συντρόφους σαν κι εμάς" (δηλαδή τεταρτοδιεθνοιστές). Αντίθετα είναι πάντα πρόθυμη να συζητήσει, να συνεργαστεί και να ενωθεί ακόμα, με κάθε είδους αντιπάλους των μπολσεβίκικων βάσεων της 4ης Διεθνούς. Όπως, για παράδειγμα με εθνικοκομμουνιστές σταλινικούς (μαοϊκούς), με αναρχοαυτόνομους σεχταριστές, με ψευτοσοσιαλιστές εργατοπατέρες ρεφορμιστές, με νεοαριστερούς κεντριστές, με οπαδούς των χρεοκοπημένων θεωριών του "κρατικού καπιταλισμού" κλπ, κλπ. Φιλοδοξούμε επομένως κι εμείς να δούμε κάποια στιγμή αυτούς τους συντρόφους να πάψουν να "κουκουλώνουν τις αποκλίνοσες πορείες" των διαφόρων ομάδων και να πάρουν θέση καθαρή: εξακολουθούν να συμφωνούν με την θέση του Τρότσκι ότι **"ο μαρξισμός βρήκε την υψηλότερη ιστορική του έκφραση στον μπολσεβικισμό"** και κατά συνέπεια στις ιδεολογικές - προγραμματικές βάσεις της 4ης Διεθνούς; Κι αν ναι γιατί φοβούνται τόσο πολύ ακόμα και τη σκέψη να συζητήσουν με οργανώσεις που υπερασπίζονται τις θέσεις του μπολσεβικισμού;

**Η Οργανωτική Επιτροπή της
Κίνησης Εργατική Δημοκρατία**

Η πρότασή που κάναμε στην ΚΕ της ΟΚΔΕ από 31/10/2006

Προς την ΚΕ της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος

Συντρόφισσες, σύντροφοι

Η απόφασή σας να συμμετάσχετε στην Κίνηση για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, θεωρούμε ότι είναι ένα πρώτο θετικό βήμα στην κατεύθυνση των προτάσεών μας. Παρ' όλους τους δισταγμούς, τις παρανοήσεις και τις ταλαντεύσεις που ωστόσο εκδηλώνονται. Και παρ' όλο που δεν έχει διευκρινιστεί ακόμα ποιες είναι τελικά οι απόψεις και οι σχέσεις σας με το ρεφορμιστικό λαϊκομετωπικό κατασκεύασμα του λεγόμενου "Κοινωνικού Φόρουμ", ύστερα από την φανερή ποδηγέτησή του από το κόμμα του ΣΥΝ, τους εργατοπατέρες του ΠΑΣΟΚ, την "Ελευθεροτυπία" κλπ.

Με την απόφασή σας αυτή ανοίγει νομίζουμε ο δρόμος για να προχωρήσουμε επιτέλους στην συζήτηση και όλων των άλλων προτάσεων που σας έχουμε κάνει και συγκεκριμένα, για την διερεύνηση της πιθανότητας ενοποίησής μας, με βάση βέβαια τα νέα δεδομένα που έχουν προκύψει στο διάστημα των 14 περίπου μηνών που πέρασαν.

Για τους λόγους αυτούς και σύμφωνα με όσα είχαμε υποστηρίξει με το γράμμα μας της 30/8/2006, έχουμε τώρα την γνώμη ότι είναι πλέον απαραίτητη μια νέα συνάντηση με την τριμελή επιτροπή που είχατε ορίσει για να συζητήσει μαζί μας τα ζητήματα συνεργασίας και κοινής δράσης, μαζί με τις προτάσεις για τον προσδιορισμό της διαδικασίας και των θεμάτων συζήτησης για την ενοποίηση. Ελπίζουμε να συμφωνείτε και σεις για την ανάγκη να πραγματοποιηθεί η νέα αυτή συνάντηση όσο το δυνατό γρηγορότερα. Και οι σύντροφοι της επιτροπής σας να είναι εξουσιοδοτημένοι να εκπροσωπήσουν τις απόψεις της ΚΕ σας και όχι τις προσωπικές μόνο γνώμες τους.

Αθήνα 31/10/2006

Συντροφικά

Η Οργανωτική Επιτροπή
της Εργατικής Δημοκρατίας

Κοινή Ανακοίνωση Αριστερής Ανασύνταξης Εργατικής Πολιτικής

Οι οργανώσεις **Αριστερή Ανασύνταξη** και **Εργατική Πολιτική**, διεξάγαμε το τελευταίο διάστημα οργανωμένη συζήτηση πάνω στα βασικά ζητήματα του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος της εποχής μας.

Ο σύγχρονος καπιταλισμός, η θέση της Ελλάδας στο παγκόσμιο σύστημα του ιμπεριαλισμού, το εργατικό κίνημα και προγραμματικά ζητήματα της επανάστασης και της επαναστατικής μετάβασης στο σοσιαλισμό - κομμουνισμό, αποτέλεσαν βασικά θέματα της συζήτησης.

Επιπλέον συζητήθηκαν ζητήματα πολιτικής τακτικής και της παρέμβασης των κομμουνιστών στο υπάρχον συνδικαλιστικό και μαζικό λαϊκό κίνημα.

Στη διαδικασία της συζήτησης διαπιστώθηκε σύμπτωση απόψεων στα βασικά ζητήματα στρατηγικής και τακτικής και αυτή αποτυπώθηκε σε συγκεκριμένα κείμενα.

Συμφωνώντας ότι οι σημερινές ανάγκες απαιτούν ένα κομμουνιστικό κίνημα ικανό να παρεμβαίνει ιδεολογικά και πολιτικά στο κίνημα της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζόμενων, να εφαρμόζει μέσα στους καθημερινούς αγώνες τους το ενιαίο μέτωπο με βάση τα προβλήματα τους ενάντια στον καπιταλισμό, να προωθεί μέσα από την ίδια την αγωνιστική εμπειρία των εργατών τη συνειδητοποίηση του ιστορικού ρόλου από την εργατική τάξη και να συμβάλλει στην επαναστατική της προετοιμασία ώστε να τον πραγματώσει. Ένα κομμουνιστικό κίνημα έξω από κάθε αστική επιρροή, ταξικά ανεξάρτητο, που θα έχει επαναπροσεγγίσει την επαναστατική στρατηγική και τακτική, θα έχει επανακτήσει την επιστημονική γνώση των νόμων κίνησης της κοινωνικής εξέλιξης και στηριγμένο και καθοδηγούμενο από την επαναστατική θεωρία, τον επιστημονικό σοσιαλισμό, θα αναζητεί και θα βρίσκει απαντήσεις στα μεγάλα σύγχρονα προβλήματα, αναπτύσσοντάς τον παραπέρα. Ότι το ζητούμενο σήμερα είναι μια ολόπλευρη επαναστατική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, μια συνολική θεωρητική, ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική ανασύνταξή του, μια διαδικασία το τέλος της οποίας θα σηματοδοτηθεί με την κατάκτηση ταξικών συνδικάτων και άλλων επαναστατικών οργανώσεων της τάξης και την επανίδρυση του επαναστατικού -πραγματικά κομμουνιστικού- κόμματος της εργατικής τάξης. Η κατάκτηση δηλαδή του επαναστατικού εργατικού κινήματος που θα βασίζεται στις αρχές του μαρξισμού, του λενινισμού και του μπολσεβικισμού και θα συνεχίσει νικηφόρα ως το τέλος αυτήν τη

φορά, το κοσμοϊστορικό έργο του Οκτώβρη, ο οποίος άνοιξε την εποχή των νικηφόρων προλεταριακών επαναστάσεων, εποχή στην οποία ζούμε και σήμερα.

Θέλοντας να συμβάλλουμε από καλύτερες θέσεις στην προώθηση του μεγάλου αυτού στόχου της επαναστατικής ανασυγκρότησης του κινήματος, αποφασίσαμε να συνενώσουμε τις δυνάμεις μας. Συγκροτήσαμε κοινή οργανωτική επιτροπή που θα διαμορφώσει θέσεις και θα οργανώσει ενωτική συνδιάσκεψη. Η οργανωτική επιτροπή είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε αριστερό αγωνιστή έχει τις ίδιες με εμάς ανησυχίες και στοχεύσεις. Ανοιχτή είναι και η ενωτική συνδιάσκεψη σε αγωνιστές που θα είναι σύμφωνοι με τις θέσεις μας και θέλουν να παλέψουν για τους ίδιους σκοπούς.

Δηλώνουμε από τώρα την πρόθεσή μας, η νέα οργάνωση να παλεύει με βάση την επαναστατική τακτική του ενιαίου μετώπου στο συνδικαλιστικό και μαζικό λαϊκό κίνημα. Να προχωρήσει σε στενότερη πολιτική συνεργασία με άλλες αριστερές οργανώσεις που βασίζουν τη δράση τους στο μαρξισμό και το λενινισμό.

Δηλώνουμε επίσης την πρόθεσή μας, η νέα οργάνωση να είναι ανοιχτή και έτοιμη, μέσα από διαδικασίες επαναστατικής αυτοαναίρεσής της, να προχωρεί με άλλες δυνάμεις της επαναστατικής και κομμουνιστικής Αριστεράς σε ανοιχτές συνδιασκειασικές διαδικασίες για την οργανωτική ενότητα και συγκρότηση νέων ενοποιημένων πολιτικών οργανώσεων στη βάση του μαχόμενου υλισμού, του επαναστατικού μαρξισμού και λενινισμού.

Αριστερή Ανασύνταξη
Εργατική Πολιτική
25 Σεπτεμβρίου 2006

Χαιρετίζουμε την ενοποίηση Αριστερής Ανασύνταξης και Εργατικής Πολιτικής

ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΑΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ

Η Αριστερή Ανασύνταξη και η Εργατική Πολιτική είναι δύο από τα πολλά κομμάτια του πολυδιασπασμένου κομμουνιστικού μας κινήματος. Δυο μαρξιστικές επαναστατικές οργανώσεις, που βγήκαν μέσα από μια μακρόχρονη και βασανιστική ιδεολογική πάλη, ενάντια στον ρεφορμιστικό γραφειοκρατικό εκφυλισμό του ΚΚΕ και του ΝΑΡ, σε διαφορετικές χρονικές στιγμές η κάθε μία.

Η απόφασή τους να συγχωνευτούν και να σχηματίσουν μια νέα οργάνωση κομμουνιστική, χωρίς αμφιβολία είναι μια σημαντική εξέλιξη για το επαναστατικό και εργατικό κίνημα της χώρας μας.

Το περιεχόμενο της ενοποιητικής ανακοίνωσής τους δείχνει καθαρά ότι δεν έχουμε να κάνουμε με μια οργανωτιστική συγκόλληση δυο μικρών επαναστατικών ομάδων, αλλά πρόκειται για μια σοβαρή προσπάθεια δημιουργίας των όρων για την μπολσεβίκικη ανασύνταξη του κομμουνιστικού μας κινήματος. Γεγονός που κατά τη γνώμη μας σηματοδοτεί μια νέα αναγεννητική φάση της πορείας ολόκληρου του απελευθερωτικού κινήματος των εργατικών και λαϊκών μαζών, που ασφυκτιούν μέσα στην επιταχυνόμενη αποσύνθεση του καπι-

ταλισμού και των ρεφορμιστικών, ψευτοσοσιαλιστικών και ψευτοκομμουνιστικών στηριγμάτων τους.

Από την πρώτη στιγμή που πληροφορηθήκαμε την απόφαση των δύο αυτών οργανώσεων, να προχωρήσουν στην διαδικασία της ενοποίησής τους, δημόσια την χαιρετίσαμε και δηλώσαμε την επιθυμία μας να την παρακολουθήσουμε και να συμβάλουμε όσο μπορούμε για να έχει το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

Στις σχετικές συζητήσεις που επιδιώξαμε και κάναμε μαζί τους (ύστερα από τη δημοσίευση της ανακοίνωσής τους και στο πλαίσιο της σύμπραξής μας για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο) μείναμε ιδιαίτερα ικανοποιημένοι από την πρόθεσή τους να κρατήσουν τη νέα ενοποιημένη οργάνωσή τους ανοιχτή σε νέες ενοποιητικές διαδικασίες, στο κοιντό μέλλον, και με άλλες οργανώσεις που επικαλούνται τις ιδέες και τις αρχές του μπολσεβίκικου επαναστατικού μαρξισμού. Διαδικασίες σύμπραξης στην πάλη για τη συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου και παράλληλης ανοιχτής μαρξιστικής συζήτησης όλων των προβλημάτων της πάλης των τάξεων, σε τούτη εδώ την εποχή της επιταχυνόμενης αποσύνθεσης και της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού.

Πάνω σ' αυτή τη βάση, πιστεύουμε (και θα επιδιώξουμε με κάθε τρόπο) η ενοποίηση της Αριστερής Ανασύνταξης και της Εργατικής Πολιτικής είναι δυνατό να γίνει η απαρχή, η πρώτη πράξη, της μπολσεβίκικης ανασυγκρότησης του κομματιασμένου κομμουνιστικού κινήματος της χώρας μας. Ανασυγκρότηση ιδεολογική, προγραμματική και οργανωτική, που είναι προϋπόθεση για την επαναστατική εργατοδημοκρατική ανασυγκρότηση - αναγέννηση του κινήματος της εργατικής τάξης.

Με αυτή την αντίληψη και πεποίθηση, η Κίνηση της Εργατικής Δημοκρατίας, δεν σπεύδει, σ' αυτή τη συγκεκριμένη φάση, να προτείνει και την δική της άμεση ένταξη στην ενοποιητική διαδικασία που αποφάσισαν και προχώρησαν ήδη, οι δύο παραπάνω μαρξιστικο-επαναστατικές οργανώσεις. Εκτιμώντας ότι απαιτείται ακόμη κάποιος χρόνος για να αναπτυχθεί πραγματικά η προσπάθεια της σύμπραξης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, να αποκτηθεί κοινή εμπειρία, μέσα από την κοινή δράση, ενάντια στη διάσπαση του εργατικού κινήματος και να ωριμάσουν όλοι οι αναγκαίοι όροι για μια διευρυμένη ενοποιητική κίνηση όλων των αληθινών κομμουνιστών - διεθνιστών, με σκοπό την δημιουργία της αναγκαίας μπολσεβίκικης ενιαίας επαναστατικής οργάνωσης. Για μια κίνηση που θα συνδέεται άμεσα και ουσιαστικά με τους προβληματισμούς και την πάλη της πρωτοπορίας των εργατών και της νεολαίας.

Γι' αυτό και θα επιμείνουμε σταθερά να παλεύουμε, σε στενή συνεργασία με τους συντρόφους της Αριστερής Ανασύνταξης και Εργατικής Πολιτικής, πριν απ' όλα, για να γίνει πράξη η συμφωνία των τεσσάρων μαρξιστικών οργανώσεων και να συμπράξουν στ' αλήθεια για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, συγκεντρώνοντας τη δράση τους και την προσοχή τους κύρια στα προβλήματα και στην πάλη της εργατικής τάξης!

Και μέσα απ' αυτή την πάλη, για την ενότητα, την οργάνωση, την ταξική κινητοποίηση και την επαναστατική ανασυγκρότηση όλων των δυνάμεων της εργατικής τάξης και της πρωτοπορίας της, εμείς θα επιμείνουμε, επίσης, το ίδιο σταθερά, για την ανάγκη να ανοιχτεί μια οργανωμένη, μαρξιστική, δημόσια, συζήτηση, ανάμεσα σε όλους τους επαναστάτες κομμουνιστές, για τις αιτίες της ήττας και της διάσπασης του κομμουνιστικού και του εργατικού κινήματος και για τις δυνατότητες ανασύνταξής τους με την επανακατάκτηση των θεωρητικών και προγραμματικών βάσεων του μπολσεβικισμού, του επαναστατικού μαρξισμού της εποχής μας.

Γιατί ακράδαντα πιστεύουμε, ότι μόνο με την πολιτική σύμπραξη όλων των επαναστατών κομμουνιστών και των πρωτοπόρων αγωνιστών της εργατικής τάξης και της νεολαίας (ενταγμένων και ανένταχτων) και με την παράλληλη ανοιχτή αναζήτηση της επαναστατικής αλήθειας, μπορούν να μπουόνε οι βάσεις για την αναγκαία Ενιαία μπολσεβίκικη Επαναστατική Οργάνωση. Για την οργάνωση της πρωτοπορίας του χιλιοπροδομένου ελληνι-

κού προλεταριάτου, που θα θεμελιώσει και θα οικοδομήσει το νέο επαναστατικό κόμμα, το κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Σ' αυτή μας την πάλη, φωτεινός οδηγός μας ήταν και συνεχίζει να είναι η μαρξιστική επαναστατική παρακαταθήκη του Π. Πουλιόπουλου και των άλλων μπολσεβίκων πρωτεργατών του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος που πάλεψαν ως το τέλος ενάντια στον εθνικορεφορμιστικό αναθεωρητισμό της σταλινικής και της αρχαιομαρξιστικής ηγεσίας, υπερασπιζόμενοι τις αρχές και τις ιδέες των αρχηγών της Οκτωβριανής προλεταριακής επανάστασης και της Κομμουνιστικής Διεθνούς, τις διαρκοεπαναστατικές θέσεις του Λένιν και του Τρότσκι.

*Η Οργανωτική Επιτροπή
της Κίνησης Εργατική Δημοκρατία*

Από την πάλη για την επαναστατική μαρξιστική ανασύνταξη του κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος της χώρας

Στο πλαίσιο της πρότασής μας για το άνοιγμα δημόσιας συζήτησης πάνω σε όλα τα προβλήματα του επαναστατικού και εργατικού κινήματος της εποχής μας και σε συνδυασμό με το αφιέρωμα μα για την Οκτωβριανή Επανάσταση και τον μπολσεβικισμό, αναδημοσιεύουμε το "κείμενο αποχώρησης από το NAP" κι άλλων τεσσάρων μελών του (στο Ρέθυμνο Κρήτης)- που δημοσιεύτηκε στην μαρξιστική μηνιαία εφημερίδα "Εργατική Πολιτική" (φύλλο 11ο, Δεκέμβρης 2006). Κατά τη γνώμη μας το κείμενο αυτό παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον σε σχέση με την κατάσταση και τις εξελίξεις στο NAP, αλλά και τις αναπτυσσόμενες διεργασίες στην κατεύθυνση αναγέννησης και ανασύνταξης του επαναστατικού, κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος της χώρας.

Μαζί αναδημοσιεύουμε και την σχετική κριτική των συντρόφων της "Εργατικής Πολιτικής", με την οποία ασφαλώς συμφωνούμε, κατ' αρχήν. Πιστεύουμε όμως ότι επιβάλλεται να αναπτυχθεί συζήτηση πάνω σε όλα τα ζητήματα που τίγονται από τα δύο αυτά κείμενα. Συζήτηση που θα ξεκαθαρίσει τις συγχύσεις που καλλιεργούνται με την χρήση των όρων "επαναστατική" ή "ριζοσπαστική" αριστερά και τη στάση των επαναστατών μαρξιστών απέναντι στους "πόλους", τα "μέτωπα" και τις "ανασυνθέσεις" που ευαγγελίζονται και μάταια επιχειρούν, επί δεκαετίες, να συνάψουν μεταξύ τους, οι ετερόκλητες συνιστώσες της "άκρας αριστεράς". Στο επόμενο φύλλο μας θα διατυπώσουμε την άποψή μας σε όλα αυτά τα ζητήματα.

Κείμενο αποχώρησης από το N.A.P

Το δεύτερο συνέδριο του NAP αποτέλεσε ένα σταθμό στην πορεία του, που δυστυχώς διέψευσε τις ελπίδες μας για αντιστροφή του κλίματος αποσάθρωσης της οργάνωσης. Τα 8 χρόνια, που πέρασαν από το 1ο συνέδριο του NAP, αποτέλεσαν ένα μεγάλο χρονικό διάστημα το οποίο έκανε επιτακτική ανάγκη τη διεξαγωγή του 2ου συνεδρίου. Παράλληλα, εκτός από τη χρονική απόσταση από το 1ο Συνέδριο, έπρεπε να τεθούν και να συζητηθούν θέματα σοβαρά για το μέλλον και το χαρακτήρα της οργάνωσης. Παρά τη σοβαρότητα των θεμάτων που έμπαιναν για το μέλλον του NAP και τις ελπίδες που γέννησε η εξαγγελία της διεξαγωγής του 2ου Συνεδρίου, δυστυχώς τα βασικά αίτια της κρίσης του NAP και της εικόνας διάλυσης, που παρουσιάζει η οργάνωση εδώ και αρκετό καιρό, δεν τέθηκαν με ουσιαστικό τρόπο στο συνέδριο.

Το 2ο Συνέδριο διέψευσε και τις τελευταίες ελπίδες για την αντιμετώπιση και την λύση των προβλημάτων της οργάνωσης. Προβλήματα σχετικά με την λειτουργία των οργάνων, την τακτική και στρατηγική, τη θεωρία και την πρακτική δεν αντιμετωπίστηκαν με σοβαρή διάθεση αυτοκριτικής και με ειλικρινή προσπάθεια για χάραξη μιας διαφορετικής πορείας. Η επόμενη μέρα βρήκε την οργάνωση στο ίδιο ακριβώς σημείο, όπου βρισκόταν την προηγούμενη του Συνεδρίου. Τα μεγάλα προβλήματα, τα καίρια σημεία, που έπρεπε να γίνουν αντικείμενο κουβέντας και πραγματικής αντιπαράθεσης, έμειναν ανέπαφα και κατ' ουσία άλυτα. Η προβληματική οργανωτική κατάσταση του NAP φανερώθηκε ακόμα και στο χαμηλό επίπεδο του προσυνεδριακού διαλόγου (όπως εύστοχα παρατηρήθηκε από κάποιες εισηγήσεις) και στη ρηχή ιδεολογική και θεωρητική αντιπαράθεση. Κεντρικά ζητήματα, που ταλανίζουν την οργάνωση και την πορεία της αντιμετωπίστηκαν με "ελαφριά καρδιά"

και με ελάχιστο βάθος της κουβέντας. Επίδοκο του συνεδριακού διαλόγου έγινε μόνο το "μαλακό περίβλημα" και όχι ο "σκληρός πυρήνας" των ζητημάτων περί ολοκληρωτικού καπιταλισμού, AAM, AEM, οργανωτικής ανασυγκρότησης και χάραξης τακτικής και στρατηγικής στο εργατικό κίνημα (ας σημειώσουμε και όλη την κρίση της οργάνωσης που προηγήθηκε του συνεδρίου και αφορούσε την εργατική δουλειά). Αν και σε αρκετές εισηγήσεις στη διάρκεια του Συνεδρίου τέθηκε το ζήτημα της ασάφειας, αοριστίας και θεωρητικής σύγχυσης επί των θεμάτων του AEM και του AAM, δεν καταλήξαμε σε μια πραγματική αναδιάταξη και αυτοκριτική στο τελικό κείμενο του Συνεδρίου. Πιστεύουμε ότι με όλα τα παραπάνω το NAP φτάνει στο τελικό του αδιέξοδο, στο σημείο σήψης και παραπέρα αποδεκατισμού και διαρροής δυνάμεων. Οργανώσεις του ΜΕΡΑ, καθώς και άλλες οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς έθεσαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο το μεγάλο ζήτημα των θεωρητικών ακροβασιών του NAP και των ακατανόητων θέσεων του πάνω σε στρατηγικά και τακτικά θέματα.

Χαρακτηριστικό είναι το ζήτημα του Πόλου, στο οποίο η αοριστία των θέσεων είναι προφανής, καθώς εντέλει δεν γίνεται αντιληπτό αν το AAM είναι ο τρίτος πόλος, αν είναι γραμμή ή στράτευση όλου του αριστερού δυναμικού, αν πρόκειται να αποτελέσει κόμμα νέου τύπου, η μέτωπο οργανώσεων. Δυστυχώς η αυτοκριτική για το ζήτημα του Πόλου ήταν και εδώ ανύπαρκτη. Στο Συνέδριο υποστηρίχθηκε ότι ο Πόλος (και η Π.Α.Θ 2003) χάθηκε ως ευκαιρία εξαιτίας του προβληματισμού και των ενστάσεων συντρόφων για τη σχέση του Πόλου με το ΜΕΡΑ! Πάλι πρόβλημα και εστίαση κριτικής (όπως και σε πολλές άλλες περιπτώσεις) έγινε η κατανόηση της γραμμής από τις οργανώσεις και όχι η σύγχυση και η εννοιολογική ασά-

φεια μεταξύ πόλου, μετώπου, κόμματος, συνειδητών και μισο-συνειδητών δυνάμεων, ύπαρξης ή όχι συνειδητής πρωτοπορίας (και του τρόπου δράσης της), που χαρακτηρίζει τις θέσεις του πρώτου και τώρα και του 2ου Συνεδρίου.

Τέλος, το καθοριστικής σημασίας ζήτημα της επαναστατικής θεωρίας και πράξης μένει ακάλυπτο και συγκεχυμένο. Η επαναθεμελίωση του μαρξισμού και του κομμουνιστικού προτάγματος, που επαγγέλλεται το NAP από τη στιγμή της δημιουργίας του (στοιχείο κατ' αρχήν θετικό), ως τώρα οδήγησε σε άρνηση του μαρξισμού και σε δεξιές θέσεις (μαζί με τα βρομόνερα πετάχτηκε και το παιδί). Παλιές μικροαστικές θεωρίες προτάχθηκαν ως το αποφασιστικό βήμα για τη συγκρότηση και ανασύνταξη του κινήματος και του επαναστατικού φορέα. Τα αποτελέσματα στο οργανωτικό επίπεδο, όπου επικρατεί η ανοργανωσιά και ο αλληλοσπαραγμός ανάμεσα σε διάφορες ομαδούλες είναι άμεσα συνδεδεμένα με αυτές τις θεωρητικές επιλογές. Η έλλειψη οργάνωσης, παράλληλα, συνεπάγεται ανάλογη έλλειψη δημοκρατίας και αδυναμία αποφασιστικής δράσης.

Με αυτήν την έννοια πιστεύουμε ότι ο ρόλος του NAP έχει τελειώσει αφού τελικά τίποτε πραγματικά νέο δε μπορεί να προσφέρει. Το δεύτερο Συνέδριο απλά επικύρωσε το συμβιβασμό και την εμμονή στις χρεοκοπημένες λύσεις και θεωρίες. Η προσπάθεια "σύνθεσης", που διακηρύχθηκε στο συνέδριο δεν οδήγησε σε υπέρβαση της κρίσης αλλά σε έναν συμβιβασμό χωρίς πραγματικό αντίκρισμα, σε έναν συμβιβασμό περίξ του κενού και αόριστου "νέου", που τόσο πεισματικά επαγγέλλεται το NAP, χωρίς όμως αποτέλεσμα.

Όλα τα παραπάνω μας φέρνουν στη απόφαση να αποχωρή-

σουμε από το NAP, αλλά να παραμείνουμε στον αγώνα της υπόθεσης της ριζοσπαστικής αριστεράς και των λαϊκών και εργατικών αγώνων. Χωρίς να αμφισβητούμε τους αγώνες και τη προσφορά της οργάνωσης αυτής (όπως και την εντιμότητα των συντρόφων), πιστεύουμε ότι η συνειδητή πάλη για μια νικηφόρα ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και του επαναστατικού φορέα, για μια συνολική απάντηση στην αντιδραστική πολιτική απέχει από πάγια σημεία των επιλογών του NAP και τις θεωρητικές του επεξεργασίες, οι οποίες τις περισσότερες φορές καθλώνονται στο επίπεδο ενός προμαρξικού εμπειρισμού.

Επομένως για εμάς, αντίθετα με την ρότα του NAP, η μελέτη του κλασικού μαρξισμού, καθώς και η προσπάθεια διαλεκτικής άρσης-υπέρβασης του ιστορικού του κεκτημένου, αποτελεί κύριο καθήκον των κομμουνιστών και μοναδικός τρόπος για την επαναθεμελίωση του επαναστατικού προτάγματος στην εποχή μας. Χωρίς επαναστατική θεωρία δεν μπορεί να υπάρξει και επαναστατικό κίνημα. Στην εποχή μας αυτό σημαίνει ότι χωρίς τη βαθιά και προσεκτική μελέτη των αντιφάσεων των πρώιμων σοσιαλιστικών επαναστάσεων δεν μπορούμε να προχωρήσουμε στο δρόμο της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και της εργατικής δημοκρατίας. Το NAP, δυστυχώς ακολουθούσε μια άλλη πολιτική γραμμή, μια πορεία άγονων αναζητήσεων, που δε συμβάλουν στις ανάγκες του αγώνα των εργαζόμενων και των άλλων καταπιεσμένων στρωμάτων. Is fecit qui prodest.

Δημανόπουλος Σπύρος, Λιαρόπουλος Παύλος,
Φαγογένης Κώστας, Χουράς Κυριάκος

Σχόλιο της ΣΕ της Εργατικής Πολιτικής

Λάβαμε και δημοσιεύουμε το κείμενο των 4 συντρόφων. Με τους συγκεκριμένους συντρόφους γνωρίζομαστε από την συμμετοχή μας στο NAP, μοιραστήκαμε κοινές αφετηρίες και αντιλήψεις στην εσωοργανωτική διαπάλη και ελπίζουμε ότι θα βαδίσουμε μαζί τους και στο μέλλον.

Το σύντομο κείμενό τους περιέχει πολλά σημεία τα οποία θ προσυπογράψαμε. Πιστεύουμε ωστόσο, ότι είναι υποχρέωσή μας η συντροφική κριτική (επίσης σύντομη για λόγους οικονομίας) σε σχέση με δύο εκφράσεις στην τελευταία παράγραφο, για τις οποίες θέλουμε να σημειώσουμε τα εξής: Η επιλογή της έκφρασης "άρσης - υπέρβασης του ιστορικού κεκτημένου του μαρξισμού", είναι μάλλον ατυχής, καθώς παραπέμπει στην αντίληψη της Νέας Αριστεράς -που κυριαρχεί και στο NAP- η οποία ταυτίζει τον μαρξισμό με τις διάφορες θεωρίες της σοβιετικής γραφειοκρατίας. Αντίληψη με την οποία είμαστε σε

θέση να γνωρίζουμε ότι οι συγκεκριμένοι σύντροφοι καμιά σχέση δεν έχουν. Επιπλέον, θεωρούμε προβληματική την έκφραση "πρώιμες σοσιαλιστικές επαναστάσεις", νεολογισμό που παραπέμπει σε συγκεκριμένη -όχι ιδιαίτερα γνωστή- φιλοσοφική σχολή. Από τη μεριά μας, θεωρούμε ότι οι εκφράσεις του μαρξισμού είναι παραπάνω από επαρκείς, ιδιαίτερα σε σχέση με τις κοινωνικές δομές που προέκυψαν μετά από επαναστατικές διαδικασίες και ότι οι διάφοροι νεολογισμοί που κυκλοφορούν είτε είναι περιττοί είτε επιλέγονται για να στηρίξουν τις θεωρητικές ακροβασίες των εμπνευστών τους.

Σε κάθε περίπτωση, θεωρούμε τις όποιες ατέλειες του κειμένου μικρής σημασίας μπροστά στο βήμα που έκαναν οι σύντροφοι. Πιστεύουμε άλλωστε, ότι σε μια πορεία πολιτικής συνεργασίας και ενότητας, τα όποια ζητήματα θα ξεπεραστούν με την αναγκαία θεωρητική πολιτική συζήτηση.

Η Νικηφόρα Οχτωβριανή επανάσταση και ο μπολσεβίκικος μαρξισμός

του Δούμα Π.

Συμπληρώθηκαν εφέτος ογδόντα εννέα χρόνια από την έκρηξη της τρίτης και νικηφόρας επανάστασης των ρώσων εργατών και φτωχών αγροτών, τον Οχτώβρη (Νοέμβρη) του 1917.

Κοντά ένας αιώνας, από το ξέσπασμα και την επικράτηση της Οχτωβριανής σοσιαλιστικής επανάστασης, με ηγεσία τους "αιρετικούς", συκοφαντημένους και κατατρεγμένους μπολσεβίκους. Σχεδόν ένας αιώνας, από την επανάσταση, που έφερε στον κόσμο το πρώτο εργατικό κράτος. Την δικτατορία του προλεταριάτου, από το δρόμο της θεωρίας της διαρκούς επανάστασης. Την εξουσία και το καθεστώς της Εργατικής Δημοκρατίας, την κυβέρνηση των Εργατικών Συμβουλίων (Σοβιέτ). Και έδωσε την πρώτη ιστορική νίκη του παγκόσμιου προλεταριάτου, εναντίον του παρακμασμένου ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού και των ληστρικών πολέμων του. Νίκη για πολλούς απρόσμενη, αλλά πραγματική και ανεξίτηλη, που αποτελεί τον άσβεστο φωτεινό φάρο στους ασταμάτητους ταξικούς αγώνες των μισθωτών σκλάβων και όλων των εκμεταλλευόμενων της γης, από τότε.

Γνήσια εργατική και λαϊκή επανάσταση καθώς ήταν, ανέτρεψε, αναίμακτα σχεδόν, την αιματοβαμμένη καπιταλιστική εξουσία, σύντριψε την στρατιωτική ιμπεριαλιστική επέμβαση, άντεξε στην πείνα και σε όλων των ειδών τις στερήσεις και τις κακουχίες κι εγκαθίδρυσε την ΕΣΣΔ, πάνω στις βάσεις της Εργατικής Δημοκρατίας και του παγκόσμιου σοσιαλισμού, στην προοπτική της πανανθρώπινης κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Δίκαια επομένως αναγνωρίστηκε ότι **η νικηφόρα αυτή προλεταριακή επανάσταση, που υλοποίησε τα ακριβοπληρωμένα μαθήματα της "γενικής δοκιμής" του 1905, και εγκαθίδρυσε την Εργατική Σοβιετική Δημο-**

κρατία στο ένα έκτο της γης, συγκλόνισε πραγματικά συθέμελα ολόκληρο τον κόσμο και άνοιξε την εποχή του σοσιαλισμού, αμετάκλητα.

Με τον θρίαμβό της, αφύπνισε και τα πιο καθυστερημένα στρώματα του προλεταριάτου, της αγροτιάς και όλων των εκμεταλλευόμενων του πλανήτη. Δείχνοντας τους έμπραχτα το δρόμο και τον τρόπο για το γκρέμισμα του αγγιανθρωπικού κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Και για την οικοδόμηση της νέας σοσιαλιστικής κοινωνικής οργάνωσης, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση του ανθρώπου από τον άνθρωπο, χωρίς ιμπεριαλιστικούς πολέμους.

"Αξίζει να μελετηθούν..."

"Τους δύο πρώτους μήνες του 1917 η Ρωσία ήταν ακόμα μοναρχία των Ρομανώβ. Οχτώ μήνες αργότερα οι μπολσεβίκοι κρατούσαν κιόλας το τιμόνι, αυτοί που αγνοούνταν ολόκληρα στην αρχή του χρόνου και που οι αρχηγοί τους, τη στιγμή που ανέβαιναν στην εξουσία, μένανε με την κατηγορία της έσχατης προδοσίας. Δε θα μπορούσαμε να βρούμε στην ιστορία άλλο παράδειγμα μιας τόσο απότομης μεταστροφής, προπαντός αν δεν ξεχνάμε πως πρόκειται για ένα έθνος από εκατόν πενήντα εκατομμύρια ψυχές. Είναι φανερό ότι τα γεγονότα του 1917 - μ' όποιον τρόπο κι αν τα αντικρίξει κανείς - αξίζει να μελετηθούν".

(**Λ. Τρότσκι**, *Η ιστορία της Ρωσικής επανάστασης*, τόμος Α', έκδοση Δίφρος - Προμηθέας, 1975).

Πρώτ' απ' όλα, η Οχτωβριανή Επανάσταση και η μπολσεβίκικη ηγεσία της, απέδειξαν την ικανότητα της εργατικής τάξης και της προλεταριακής μάζας της πόλης και του χωριού (ακόμα και σε μια καθυστερημένη χώρα, όπως η τσαρική Ρωσία) να ανατρέψει τον καπιταλισμό και να πάρει την εξουσία στα χέρια της. Φτάνει να έχει την αντάξια επαναστατική μαρξιστική ηγεσία. Τους απαραίτητους προλεταριακούς ηγέτες, τους βγαλμένους μέσα από την

αδιάκοπη ιδεολογικο-πολιτική ταξική πάλη. Μέσα από τον ανυποχώρητο αγώνα για την συγκρότηση του κόμματος της σοσιαλιστικής εργατικής δημοκρατίας. Του κόμματος της σοβιετικής δικτατορίας του προλεταριάτου, εναντίον όλων των εκμεταλλευτών και των πολιτικών εκπροσώπων τους, φανερών και καμουφλαρισμένων.

Μόνο με μια ηγεσία όπως αυτή των ρώσων μαρξιστών επαναστατών και μόνο με το κόμμα του λενινικού μπολσεβικισμού, μπορεί το προλεταριάτο να συντρίψει την καπιταλιστική εξουσία. Αυτό είναι το πρώτο, το κύριο, μάθημα που μας έδωσε η νίκη του ρώσικου προλεταριακού Οχτώβρη. Μάθημα που επαληθεύτηκε, αρνητικά όμως, και από τις ήττες επίσης της προλεταριακής επανάστασης σε μια σειρά χώρες, στη διάρκεια του αιώνα που πέρασε. Τις ήττες, τις σφαγές, και τις προδοσίες, που ήταν αποτέλεσμα και έργο ανίκανων και συμβιβασμένων.

* * *

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ

Το προλεταριάτο αναπτύσσεται και ισχυροποιείται με την ανάπτυξη του καπιταλισμού. Απ' αυτή την άποψη, η ανάπτυξη του καπιταλισμού είναι επίσης και ανάπτυξη του προλεταριάτου προς τη δικτατορία. Ωστόσο, η μέρα και η ώρα που η εξουσία θα περάσει στα χέρια της εργατικής τάξης εξαρτάται άμεσα όχι από το επίπεδο που έχει επιτευχθεί από τις παραγωγικές δυνάμεις αλλά από τις σχέσεις στην ταξική πάλη, από τη διεθνή κατάσταση και εν τέλει, από ένα αριθμό υποκειμενικών παραγόντων: τις παραδόσεις, την πρωτοβουλία και την ετοιμότητα των εργατών για μάχη.

Είναι πιθανόν οι εργάτες σε μια οικονομικά καθυστερημένη χώρα να φθάσουν στην εξουσία γρηγορότερα από μια αναπτυγμένη χώρα. Το 1871 στο μικροαστικό Παρίσι οι εργάτες κατέλαβαν την εξουσία χωρίς προσχήματα - η αλήθεια είναι για δυο μόνο μήνες. Ωστόσο, στα μεγάλα καπιταλιστικά κέντρα της Βρετανίας ή των Ηνωμένων Πολιτειών οι εργάτες δεν έχουν πάρει την εξουσία έστω και για μια ώρα. Το να φαντάζεται κανείς ότι η δικτατορία του προλεταριάτου με κάποιο τρόπο εξαρτάται αυτόματα από την τεχνική ανάπτυξη και τους πόρους μιας χώρας αποτελεί προκατάληψη "οικονομικού" υλισμού, απλοποιημένου σε βαθμό ανοησίας. Η άποψη αυτή δεν έχει τίποτα το κοινό με τον Μαρξισμό.

Κατά την άποψη μας, η Ρωσική επανάσταση θα δημιουργήσει τις συνθήκες, με τις οποίες η εξουσία μπορεί να περάσει στα χέρια των εργατών -και στην περίπτωση νίκης της επανάστασης πρέπει να το κάνει- πριν οι πολιτικοί του αστικού φιλελευθερισμού καταφέρουν να εκδηλώσουν το ταλέντο τους στη διακυβέρνηση.

(Λ. Τρότσκι: Η Ρωσική επανάσταση του 1905 - Αποτελέσματα και προοπτικές, εκδόσεις Λέων, σελ 73)

Με άλλα λόγια, ο θρίαμβος της ρώσικης Οχτωβριανής εργατικής επανάστασης, δεν ήταν μόνο θρίαμβος της επαναστατικής δύναμης και θέλησης του ρώσικου προλεταριάτου. Μα ήταν μαζί και θρίαμβος των αληθινών ιδεών, της πραγματικής προλεταριακής πολιτικής και δράσης, του επαναστατικού μαρξισμού, του διαρκοεπαναστατικού μπολσεβικισμού. Ήταν δηλαδή έμπρακτη συντριβή όλων των αναθεωρητικών μικροαστικών τάσεων και ρευμάτων της ρεφορμιστικής σταδιακής εξέλιξης, του αναρχισμού και της καιροσκοπικής προσαρμογής, στον καπιταλισμό της παρακμής και της αντίδρασης.

Γνήσιος ενσάρκωτης των πραγματικών προλεταριακών ιδεών του επαναστατικού μαρξισμού, η Αριστερή Πτέρυγα της Διεθνούς σοσιαλδημοκρατίας (με κορυφαίους ηγέτες της τον Λένιν, τον Τρότσκι και τη Ρόζα Λούξεμπουργκ) υπεράσπισε και ανέπτυξε (στην ιμπεριαλιστική εποχή), τη θεωρία του Μάρξ - Ένγκελς για τη διαρκή επανάσταση. Και με συνέπεια πάλεψε, από τις αρχές του 20ου αιώνα, για το πρόγραμμα και για το κόμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης,

ενάντια σε όλους τους συνθηκολόγους και τους διαστρεβλωτές του επιστημονικού προλεταριακού σοσιαλισμού, του μαρξισμού. Σ' αυτή του την πάλη ο ρώσικος μπολσεβικισμός, μπόρεσε τελικά να συγχωνευτεί με τα συγγενικά του ιδεολογικο-πολιτικά ρεύματα (θέσεις του Απρίλη) και να γίνει ο εκφραστής της θέλησης, ο οργανωτής και οδηγητής της δράσης του ρώσικου προλεταριάτου, που αναδείχτηκε πρωταθλητής της παγκόσμιας πάλης για τον σοσιαλισμό-κομμουνισμό.

Στην αρένα της πιο αδυσώπητης ιδεολογικής και πολιτικής σύγκρουσης των αντίπαλων κοινωνικών τάξεων, ο αναρχικός αυθορμητισμός και ο δημοκρατικός ρεφορμιστικός εξελικτικισμός, δοκιμάστηκαν και ηττήθηκαν σκληρά. Επαληθεύτηκε έτσι, κατά τρόπο αδιαμφισβήτητο, η μπολσεβίκικη μαρξιστική πολιτική, η διαρκοεπαναστατική θεωρία, (όπως αποκρυσταλλώθηκε στο πρόγραμμα του Απρίλη του 1917) που βασίζονταν στην επιστημονική ανάλυση κι εκτίμηση, σύμφωνα με την οποία η εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής και

των ληστρικών πολέμων, είναι η εποχή της οργανικής κρίσης και της θανάσιμης αγωνίας του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος της μισωτής σκλαβιάς. Κι επομένως, η εποχή αυτή είναι: "το τελευταίο στάδιο του καπιταλισμού", είναι "η εποχή των ιμπεριαλιστικών πολέμων και των προλεταριακών σοσιαλιστικών επαναστάσεων" (Λένιν). Η εποχή της γέννας του σοσιαλισμού, του πρώτου σταδίου του κομμουνισμού.

Κι όπως ολοκάθαρα το έδειξαν τα γεγονότα, από το Φλεβάρη ως τον Οκτώβρη του 1917 (η επαναστατική ορμή των προλεταριακών μαζών και οι αντεπαναστατικές συνομωσίες κι απόπειρες της απολυταρχικής και της ιμπεριαλιστικής αντίδρασης) η ρώσικη εργατική επανάσταση του 1917, δεν θα είχε, ασφαλώς, καλύτερη τύχη από την ηττημένη εξέγερση του 1905 (στην ίδια τη Ρωσία), ή από την κατακρεουργημένη Κομμούνα του Παρισιού (το 1871) αν δεν είχε προλάβει να συγκροτηθεί έγκαιρα το μπολσεβίκικο κόμμα, αν έλειπε η ηγεσία της διαρκούς επανάστασης, η ηγεσία του Λένιν και του Τρότσκι, που με υποδειγματική επιστημονική συνέπεια πάλεψε για την προοπτική της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, για τις θέσεις και το πρόγραμμα του Απρίλη, ενάντια σε όλους τους "ρεαλιστές" σοσιαλπατριώτες, μαζί και τους λεγόμενους "παλιούς μπολσεβίκους". Για το πρόγραμμα της δικτατορίας του προλεταριάτου (σοβιετική εργατική δημοκρατία) και της διαρκούς σοσιαλιστικής επανάστασης του παγκόσμιου προλεταριάτου και των συμμάχων του, κάτω από την εξουσία των Εργατικών Συμβουλίων (Σοβιέτ).

Το πρώτο εργατικό κράτος, η ΕΣΣΔ της Ρωσίας, δεν θα είχε έρθει στη ζωή τον Οκτώβρη (Νοέμβρη) του 1917, αν το ρωσικό προλεταριάτο είχε μείνει παγιδευμένο στα συμφιλιωτικά Σοβιέτ του Φλεβάρη, στην μικροαστική συμφιλιωτική πολιτική των μενσεβίκων και των "σοσιαλεπαναστατών" καιροσκόπων ηγετών. Αν, δηλαδή, δεν πείθονταν, μέσα από την

Ο Λένιν τον Απρίλη του 1917

ΓΙΑ ΤΗ ΔΥΑΔΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ

Το βασικό ζήτημα κάθε επανάστασης είναι το ζήτημα της κρατικής εξουσίας. Χωρίς το ξεκαθάρισμα αυτού του ζητήματος δεν μπορεί να γίνει ούτε λόγος για οποιαδήποτε συνειδητή συμμετοχή στην επανάσταση, για να μην πούμε πια για την καθοδήγησή της.

Η πιο αξιοσημείωτη ιδιομορφία της επανάστασής μας βρίσκεται στο ότι δημιούργησε μια δυαδική εξουσία. Το γεγονός αυτό πρέπει, πρώτ' απ' όλα, να το καταλάβουμε εμείς οι ίδιοι. Αν δεν το καταλάβουμε, δεν μπορούμε να προχωρήσουμε. Πρέπει να ξέρει κανείς να συμπληρώσει και να διορθώσει π.χ. τις παλιές "διατυπώσεις" του μπολσεβικισμού, γιατί, όπως αποδείχτηκε, ήταν γενικά σωστές, η συγκεκριμένη όμως πραγματοποίησή τους παρουσιάστηκε διαφορετική. Για δυαδική εξουσία κανένας δε σκεφτόταν πρωτίτερα και ούτε μπορούσε να σκεφτεί.

Σε τι συνίσταται η δυαδική εξουσία; Στο ότι πλάι στην Προσωρινή κυβέρνηση, την κυβέρνηση της αστικής τάξης, σχηματίστηκε μια άλλη κυβέρνηση, αδύνατη ακόμα, εμβρυακή, μα που ωστόσο υπάρχει αναμφισβήτητη στην πραγματικότητα και αναπτύσσεται: τα Σοβιέτ των εργατών και στρατιωτών βουλευτών.

Ποια είναι η ταξική σύνθεση αυτής της άλλης κυβέρνησης; Το προλεταριάτο και η αγροτιά (ντυμένη τη στολή του φαντάρου). Ποιος είναι ο πολιτικός χαρακτήρας αυτής της κυβέρνησης; Είναι μια επαναστατική δικτατορία, δηλαδή εξουσία που στηρίζεται άμεσα στην επαναστατική κατάληψη, στην άμεση πρωτοβουλία των λαϊκών μαζών από τα κάτω, και όχι στο νόμο, που έχει εκδώσει μια συγκεντρωτική κρατική εξουσία. Η εξουσία αυτή είναι εντελώς διαφορετικού είδους από την εξουσία που υπάρχει γενικά στην κοινοβουλευτική αστική δημοκρατία του συνηθισμένου ως τα σήμερα τύπου, που επικρατεί στις προηγμένες χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής. Συχνά ξεχνούν αυτό το γεγονός, συχνά δε βαθαίνουν σ' αυτό, ενώ αυτού βρίσκεται όλη η ουσία. Η εξουσία αυτή είναι εξουσία ίδιου τύπου με την Κομμούνα του Παρισιού του 1871. Τα βασικά γνωρίσματα αυτού του τύπου είναι:

1) πηγή της εξουσίας δεν είναι ο νόμος, που έχει συζητηθεί και ψηφιστεί προηγουμένα από τη βουλή, αλλά η άμεση πρωτοβουλία των λαϊκών μαζών από τα κάτω και τοπικά, η άμεση "κατάληψη", για να χρησιμοποιήσουμε μια συνηθισμένη έκφραση

2) αντικατάσταση της αστυνομίας και του στρατού, που είναι θεσμοί αποσπασμένοι από το λαό και αντίθετοι προς το λαό, με τον άμεσο εξοπλισμό όλου του λαού· σε μια τέτοια εξουσία τη δημόσια τάξη την περιφρουρούν οι ίδιοι οι ένοπλοι εργάτες και αγρότες, ο ίδιος ο ένοπλος λαός

3) η υπαλληλία, η γραφειοκρατία, είτε αντικατασταίνονται κι αυτές από την άμεση εξουσία του ίδιου του λαού, είτε μπαίνουν τουλάχιστο κάτω από έναν ιδιαίτερο έλεγχο, μετατρέπονται όχι μόνο σε αιρετές, μα και σε ανακλητές στην πρώτη απαίτηση του λαού, περιορίζονται στη θέση απλών εντολοδόχων· από στρώμα προνομιούχο με μεγάλες, αστικές αποδοχές για τις "θεσούλες" μετατρέπονται σε εργάτες ενός ιδιαίτερου "όπλου", που η αμοιβή τους δεν ξεπερνάει τη συνηθισμένη αμοιβή ενός καλού εργάτη.

Σ' αυτό και μόνο σ' αυτό βρίσκεται η ουσία της Κομμούνας του Παρισιού σαν κράτους ιδιαίτερου τύπου. Την ουσία αυτή την ξέχασαν και τη διαστρέβλωσαν οι κ.κ. Πλεχάνοφ (οι ανοικτοί σωβινιστές, που πρόδωσαν το μαρξισμό), οι Κάουτσκι (οι άνθρωποι του "κέντρου", δηλαδή οι ταλαντευόμενοι ανάμεσα στο σωβινισμό και το μαρξισμό) και γενικά όλοι οι σοσιαλδημοκράτες, σοσιαλεπαναστάτες κλπ. που κυριαρχούν σήμερα.

Προσπαθούν να ξεμπερδέψουν με φράσεις, σιωπούν επίμονα, ξεγλιστρούν, συχναίρουν χίλιες φορές εαυτούς και αλλήλους για την επανάσταση, μα δε θέλουν να σκεφτούν τι είναι τα Σοβιέτ των εργατών και στρατιωτών βουλευτών. Δε θέλουν να δουν την εξόφθαλμη αλήθεια, ότι εφόσον υπάρχουν αυτά τα Σοβιέτ, εφόσον τα Σοβιέτ αυτά αποτελούν εξουσία, υπάρχει στη Ρωσία κράτος

εμπειρία του, ν' ακολουθήσει την γνήσια μαρξιστική πολιτική και ταχτική της ηγεσίας του συκοφαντημένου διαρκοεπαναστατικού μπολσεβικισμού. Να βαδίσει στο δρόμο της ρήξης με τους συμφιλιωτές, το δρόμο της κατάληψης της εξουσίας, ενάντια στην ψεύτικη αστική δημοκρατία. **Αυτόν ακριβώς τον δρόμο της διχτατορίας του προλεταριάτου, που επίμονα και σταθερά ο Λένιν μαζί με τον Τρότσκι (ιδιαίτερα από τον Απρίλη και μετά) του υπόδειχναν αδιάκοπα.** Τον μοναδικό δρόμο της προλεταριακής νίκης, που χάραξαν οι κορυφαίοι αυτοί μαρξιστές ηγέτες, επικεφαλής της προλεταριακής πρωτοπορίας, οι αφοσιωμένοι αρχηγοί του μπολσεβικισμού, που έγκαιρα πρόβλεψαν τον ερχομό και τον χαρακτήρα της επανάστασης, στην καθυστερημένη Ρωσία, επεξεργάστηκαν το πρόγραμμά της, οργάνωσαν κι εκπαίδευσαν τα στελέχη της, αποκάλυψαν τους καμουφλαρισμένους εχθρούς της, αποκατέστησαν και εμπλούτισαν την επαναστατική θεωρία του μαρξισμού, πρωτοστάτησαν στη θεμελίωση και στη συγκρότηση της νέας επαναστατικής Διεθνούς, του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης (3η Κομμουνιστική Διεθνής).

* * *

Σε πλήρη αντίθεση με τους διακεκριμένους "μαρξιστές" της σοσιαλδημοκρατικής Διεθνούς, που μπήκαν ανοικτά στην υπηρεσία της εθνικής αστικής τάξης των χωρών τους, όταν ξέσπασε ο πρώτος ιμπεριαλιστικός πόλεμος του 1914, οι μπολσεβίκοι ηγέτες και λιγοστοί συνεπείς διεθνιστές επαναστάτες στη Γερμανία και σ' άλλες χώρες, ακολούθησαν πιστά τον Μαρξ και τον Ένγκελς. Κατήγγειλαν τους αποστάτες ηγέτες, τους κήρυκες του σοσιαλπατριωτισμού, στιγμάτισαν το έγκλημα της προδοσίας τους και κάλεσαν το προλεταριάτο και τους λαούς όλων των χωρών να ενωθούν και να μετατρέψουν τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο των μονοπωλίων

Ο Λένιν τον Απρίλη του 1917

τύπου Κομμούνας του Παρισιού.

Υπογράμμισα το "εφόσον". Επειδή η εξουσία αυτή είναι μόνο εμβρυακή. Αυτή μόνη της και με την ανοικτή συμφωνία με την αστική Προσωρινή κυβέρνηση και με μια σειρά έμπρακτες παραχωρήσεις παράδωσε και παραδίνει τις θέσεις της στην αστική τάξη.

Γιατί; Μήπως επειδή οι Τσχεϊτζε, Τσερετέλι, Στεκλόφ και Σία κάνουν "λάθος"; Ανοησίες. Έτσι μπορεί να σκέφτεται ένας φιλισταίος, όχι όμως ένας μαρξιστής. Η αιτία είναι η ανεπαρκής συνειδητότητα και οργάνωση των προλεταρίων και των αγροτών. Το "λάθος" των προαναφερομένων αρχηγών βρίσκεται στη μικροαστική τους θέση, στο ότι συσκοτίζουν τη συνείδηση των εργατών, αντί να τη φωτίζουν, σπέρνουν μικροαστικές αυταπάτες, αντί να τις διαλύουν, δυναμώνουν την επιρροή της αστικής τάξης στις μάζες, αντί να λυτρώνουν τις μάζες από την επιρροή αυτή.

Απ' αυτά πρέπει κιόλας να έχει γίνει φανερό, γιατί και οι σύντροφοί μας κάνουν τόσο πολλά λάθη, όταν βάζουν "απλώς" το ερώτημα: πρέπει να ανατρέψουμε αμέσως την Προσωρινή κυβέρνηση;

Απαντώ: 1) πρέπει να την ανατρέψουμε, γιατί είναι ολιγαρχική, αστική και όχι παλλαϊκή, δεν μπορεί να δώσει ούτε ειρήνη, ούτε ψωμί, ούτε πλέρια λευτεριά· 2) δεν πρέπει να την ανατρέψουμε τώρα, γιατί κρατιέται χάρη στην άμεση και έμμεση, τυπική και έμπρακτη συμφωνία με τα Σοβιέτ των εργατών βουλευτών, και πρώτ' απ' όλα με το κύριο Σοβιέτ, το Σοβιέτ της Πετρούπολης 3) γενικά δεν πρέπει να την "ανατρέψουμε" με το συνηθισμένο τρόπο γιατί βασίζεται στην "υποστήριξη" που παρέχει στην αστική τάξη η δεύτερη κυβέρνηση, το Σοβιέτ των εργατών βουλευτών, και η κυβέρνηση αυτή είναι η μοναδικά δυνατή επαναστατική κυβέρνηση, που εκφράζει άμεσα τη συνείδηση και τη θέληση της πλειοψηφίας των εργατών και των αγροτών. Η ανθρωπότητα δεν έχει δημιουργήσει και μεις δεν ξέρουμε ως τα σήμερα ανώτερο, καλύτερο τύπο κυβέρνησης από τα Σοβιέτ των εργατών, των εργατών γης, των αγροτών και των στρατιωτών βουλευτών.

Οι συνειδητοί εργάτες, για να γίνουν εξουσία, πρέπει να κατακτήσουν με το μέρος τους την πλειοψηφία: όσο δεν ασκείται βία ενάντια στις μάζες άλλος δρόμος προς την εξουσία δεν υπάρχει. Εμείς δεν είμαστε μπλανκιστές, δεν είμαστε οπαδοί της κατάληψης της εξουσίας από μια μειοψηφία. Εμείς είμαστε μαρξιστές, οπαδοί της προλεταριακής ταξικής πάλης ενάντια στη μικροαστική μέθη, το σωβινισμό - αμυντισμό, τις κούφιες φράσεις, την εξάρτηση από την αστική τάξη.

Ας δημιουργήσουμε ένα προλεταριακό κομμουνιστικό κόμμα· τα στοιχεία του τα δημιούργησαν κιόλας οι καλύτεροι οπαδοί του μπολσεβικισμού. Ας συσπειρωθούμε για μια προλεταριακή ταξική δράση, και τότε ένας ολοένα και μεγαλύτερος αριθμός προλεταρίων και φτωχών αγροτών θα περνά με το μέρος μας. Γιατί η ζωή θα διαλύει καθημερινά τις μικροαστικές αυταπάτες των "σοσιαλδημοκρατών", των Τσχεϊτζε, Τσερετέλι, Στεκλόφ και λοιπών, των "σοσιαλεπαναστατών" και των ακόμα πιο "καθαρών" μικροαστών, κτλ. κτλ.

Η αστική τάξη είναι υπέρ της μονοκρατορίας της αστικής τάξης.

Οι συνειδητοί εργάτες είναι υπέρ της μονοκρατορίας των Σοβιέτ των εργατών, των εργατών γης, των αγροτών και των στρατιωτών βουλευτών, υπέρ μιας μονοκρατορίας προετοιμασμένης με το φώτισμα της προλεταριακής συνείδησης, με την απαλλαγή της από την επιρροή της αστικής τάξης, και όχι με τυχονδικτισμούς.

Οι μικροαστοί - "σοσιαλδημοκράτες", σοσιαλεπαναστάτες κτλ. κτλ. - ταλαντεύονται και εμποδίζουν το φώτισμα αυτό, την απαλλαγή αυτή.

Αυτός είναι ο πραγματικός, ο ταξικός, συσχετισμός των δυνάμεων, που καθορίζει τα καθήκοντά μας.

"Πράβντα" αρ. Φύλλου 28, 9 του Απρίλη 1917 Υπογραφή: Ν. Λένιν

(Το άρθρο αυτό του Λένιν είναι παρμένο από το βιβλίο: "Ο Λένιν για τη διαρκή επανάσταση - Οι θέσεις του Απρίλη", Εκδόσεις ΑΛΛΑΓΗ, 1975)

ων σε επανάσταση σοσιαλιστική. Για τις Ενωμένες Σοβιετικές Σοσιαλιστικές Πολιτείες του πλανήτη ολόκληρου. Που θα βάλουν τέλος οριστικό στην εκμετάλλευση, την καταπίεση και τους πολέμους με την κατάργηση της κεφαλαιοκρατικής μισθοδουλίας.

Με οδηγητή τη φωτισμένη αυτή διαρκοεπαναστατική ηγεσία και με το κόμμα του προλεταριακού μπολσεβικισμού, το θεμελιωμένο στις αρχές του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού (πλήρη ελευθερία στη συζήτηση, πλήρη πειθαρχία στη δράση) το ολιγάριθμο προλεταριάτο της καθυστερημένης απολυταρχικής Ρωσίας, με τις 17 εθνότητες, βρήκε τον δρόμο της ιστορικής απελευθερωτικής αποστολής του. Δεν συμφιλιώθηκε με την ψεύτικη αστική δημοκρατία και δεν υποτάχθηκε σ' αυτήν. Μπόρεσε να συμμαχήσει με την αγροτική και τη μικροαστική φτωχολογιά των πόλεων. Ένωσε τις 17 εθνότητες. Δημιούργησε τα δικά του όργανα εξουσίας, τα Εργατικά Συμβούλια (Σοβιέτ). Μπήκε επικεφαλής όλων των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεζόμενων και πήρε στα χέρια του την εξουσία, για να βγάλει την χώρα από την καθυστέρηση, και τη βαρβαρότητα. Και να την κάνει σημαντικό στην παγκόσμια επαναστατική δράση για τον σοσιαλισμό - κομμουνισμό.

Έτσι **"η ιμπεριαλιστική αλυσίδα έσπασε στον ασθενέστερό της κρίκο"** (Λένιν). Ο παρακμασμένος καπιταλισμός των ιμπεριαλιστικών πολέμων ηττήθηκε. Εκεί που το προλεταριάτο, με την μπολσεβίκικη ηγεσία του, είχε προετοιμαστεί πολιτικά, προγραμματικά και οργανωτικά, για να αναλάβει τα ιστορικά κοινωνικά του καθήκοντα. Για να οικοδομήσει το πρώτο επαναστατικό εργατικό κράτος, την Ε.Σ.Σ.Δ., τον εφιάλτη του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού και των πολιτικών υπηρετών του. Αυτή την επαναστατική δύναμη που τερμάτισε τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. και έβαλε στην ημερήσια διάταξη την προοπτική της σοσιαλιστικής επανάστασης σε όλο τον κόσμο. Την προοπτική της διαρκοεπαναστατικής επέκτασης του ρωσικού προλεταριακού Οχτώβρη. Προοπτική που απαιτούσε (και πάντα απαιτεί) την συγκρότηση μπολσεβίκικων κομμάτων, με λενινική ηγεσία, σε όλες τις χώρες, όπως το διακήρυξε, με την ίδρυση της, η 3η Κομμουνιστική Διεθνής.

* * *

Έχοντας οικτρά αποτύχει να πνίξουν την Οχτωβριανή

επανάσταση στο αίμα, με την επέμβασή τους, οι συσπειρωμένοι ηγέτες του ιμπεριαλισμού και οι στρατοκράτες, γρήγορα συνειδητοποίησαν τον θανάσιμο κίνδυνο που είχαν μπροστά τους, τον κίνδυνο της εξάπλωσης των διαρκο-επαναστατικών ιδεών του Λένιν και του Τρότσκι, των ιδεών και των στόχων του μπολσεβικισμού και της εργατικής σοβιετικής εξουσίας στις γραμμές της παγκόσμιας εργατικής τάξης.

Συγκέντρωσαν έτσι όλες τους τις προσπάθειες, οι συνα-

"Ο διεθνής χαρακτήρας της σοσιαλιστικής επανάστασης, που αποτελεί την Τρίτη όψη της θεωρίας τη διαρκούς επανάστασης, πηγάζει από τη σημερινή κατάσταση της οικονομίας και την κοινωνική δομή της ανθρωπότητας. Ο διεθνισμός δεν είναι μια αφηρημένη αρχή, αλλά μια θεωρητική και πολιτική αντανάκλαση του χαρακτήρα της παγκόσμιας οικονομίας, της παγκόσμιας ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και του παγκόσμιου χαρακτήρα της ταξικής πάλης. Η σοσιαλιστική επανάσταση αρχίζει σε εθνική βάση - αλλά δεν μπορεί να ολοκληρωθεί σ' αυτή τη βάση. Η διατήρηση της προλεταριακής επανάστασης μέσα σε εθνικά πλαίσια, δεν μπορεί να είναι παρά μια προσωρινή κατάσταση, αν και, όπως μας δείχνει η εμπειρία της Σοβιετικής Ένωσης, μεγάλης διάρκειας. Σε μια απομονωμένη προλεταριακή δικτατορία, οι εσωτερικές και εξωτερικές αντιφάσεις αναπτύσσονται αναπόφευχτα μαζί με τα επιτεύγματά της. Αν παραμείνει απομονωμένο, το προλεταριακό κράτος πρέπει τελικά να πέσει θύμα αυτών των αντιφάσεων. Η διέξοδος σ' αυτό βρίσκεται μόνο στη νίκη του προλεταριάτου στις αναπτυγμένες χώρες. Αν την δούμε απ' αυτή τη σκοπιά, μια εθνική επανάσταση δεν αποτελεί ένα αυτόνομο όλο. Δεν είναι παρά ένας κρίκος στη διεθνή αλυσίδα. Η διεθνής επανάσταση αποτελεί ένα διαρκές πρότεξ, παρ' όλες τις προσωρινές υφέσεις και αμπώτιδες..."

(Λ. Τρότσκι, Η Διαρκής Επανάσταση, σελ. 16, Εκδόσεις Αλλαγή)

σπισμένοι ιμπεριαλιστές, στην οικονομικο-πολιτική απομόνωση της ΕΣΣΔ, στην εκμετάλλευση των δυσκολιών που αυτή αντιμετώπιζε, και στην ενίσχυση των ηττημένων δυνάμεων της κοινωνικής συντήρησης στο εσωτερικό της χώρας. Και βέβαια επιστράτευαν όλα τα μέσα για να εμποδίσουν την σοσιαλιστική πρόοδο στη Σοβιετική Ένωση, ώστε να ανακόψουν το μεγάλωμα του κύρους και της επιρροής του μπολσεβικισμού στις προλεταριακές μάζες του πλανήτη, να χτυπήσουν, να υπονομεύσουν και να αποδυναμώσουν την ανάπτυξη του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος του κομμουνισμού. Για να αποτρέψουν δηλαδή την επέκταση της Οχτωβριανής επανάστασης και σε άλλες χώρες, να την φθείρουν και να την γονατίσουν. Αφού από την επέκταση της επανάστασης εξαρτιόταν η τύχη του πρώτου εργατικού κράτους, της ΕΣΣΔ. Όπως ο ίδιος ο Λένιν και ο Τρότσκι επίμονα το τόνιζαν.

Μα όπως το έδειξαν τα γεγονότα, τα αντεπαναστατικά σχέδια των ιμπεριαλιστών θα έμεναν τελικά χωρίς αποτέ-

λεσμα, θα ναυαγούσαν όπως και η αρχική στρατιωτική επέμβασή τους, αν, ύστερα από τον θάνατο του Λένιν και τον γραφειοκρατικό εκφυλισμό της Σοβιετικής Ένωσης, τα σημαντικότερα Κομμουνιστικά Κόμματα (της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Ισπανίας, της Ιταλίας, της Κίνας, κλπ) είχαν κατορθώσει να ακολουθήσουν τον δρόμο του λενινικού μπολσεβικισμού, να απορρίψουν τον σταλινικό σοσιαλπατριωτισμό και να πάρουν αυτά τα μαζικά κόμματα, στα χέρια τους την διεύθυνση της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Σ' αυτή την περίπτωση, η γερμανική, η ισπανική και η κινέζικη επανάσταση, (του 1927) θα είχαν νικήσει, ο φασισμός και ο ναζισμός θα είχαν ηττηθεί, η Ευρώπη και το μεγαλύτερο μέρος της Ασίας θα είχαν σοβιετοποιηθεί, κάτω από τη λενινική ηγεσία της Κομμουνιστικής Διεθνούς και με το πρόγραμμα της διαρκούς παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης.

Το κάστρο του πρώτου εργατικού κράτους, δεν είχε τις δυνάμεις ο καπιταλισμός να το κυριέψει απ' έξω. Αλώθηκε και ανατράπηκε από τα μέσα με τον δούρειο ίππο της

Ουστριάλωφ (ρώσος αστός πολιτικός): "Είμαι υπέρ της υποστήριξης της σοβιετικής εξουσίας, γιατί (με τη Νέα Οικονομική Πολιτική) έχει πάρει το δρόμο που θα οδηγήσει σ' ένα κανονικό αστικό καθεστώς".

Λένιν: "Πρέπει να πούμε ειλικρινά ότι τα πράγματα για τα οποία μιλάει ο Ουστριάλωφ είναι δυνατά. Η ιστορία γνωρίζει όλων των ειδών τις μεταμορφώσεις..."

ψευτοκομμουνιστικής γραφειοκρατικής κάστας. Μα για να γίνει αυτό, χρειάστηκε προηγουμένως να απομακρυνθεί η Κομμουνιστική Διεθνής και τα κυριότερα κόμματά της από τον λενινικό μπολσεβικισμό και τελικά να διαλυθεί, για χάρη της ειρηνικής συνύπαρξης με τον ιμπεριαλισμό.

Να το πούμε διαφορετικά. Το πρώτο εργατικό κράτος, δηλαδή η πρώτη επαναστατική νίκη του παγκόσμιου προλεταριάτου, χάθηκε επειδή η απομονωμένη, σε μια χώρα, επανάσταση, γέννησε, αναπόφευκτα, τις δυνάμεις της αντίδρασης, στο ίδιο το εσωτερικό της, που με τη σημαία του μπολσεβικισμού, εξόντωσαν την μπολσεβίκικη ηγεσία της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης.

Κι αυτό ήταν το αποτέλεσμα, κύρια, της ανικανότητας, της δειλίας και του ξεπεσμού των ηγετών του παγκόσμιου εργατικού κινήματος. Η δική τους ανημποριά και η άρνηση να ανυψωθούν στο ύψος της επαναστατικής μαρξιστικής στρατηγικής και τόλμης του μπολσεβικισμού, επέτρεψε στον παρακμιακό καπιταλισμό να αποκρούσει τις επαναστατικές επιθέσεις του προλεταριάτου στην Ευρώπη και στην Ασία και να απομονώσει την πρώτη νικηφόρα επανάσταση και το κράτος της. Απομόνωση που μοιραία προκάλεσε τον γραφειοκρατικό εκφυλισμό και τελικά την κατάρρευση.

Ωστόσο, οι ήττες είναι οι προϋποθέσεις για τις νίκες που θ' ακολουθήσουν (Ρ. Λούξεμπουργκ). Κι όπως όλα τα γεγονότα το επιβεβαιώνουν, **"ο μαρξισμός βρήκε την υψηλότερη ιστορική του έκφραση στον μπολσεβικισμό"** (Τρότσκι). Τόσο η Οχτωβριανή επανάσταση όσο και ο μπολσεβικισμός, είναι οι υψηλότερες κατακτήσεις του παγκόσμιου προλεταριάτου. Γι' αυτό και δεν μπορούν να εξοντωθούν και να σβηστούν από την συλλογική μνήμη των μαζών. Στη νέα επαναστατική του έφοδο το προλεταριάτο και η νέα ηγεσία του θα στηριχτεί στα διδάγματα, τις ιδέες, το πρόγραμμα και τις παραδόσεις του αθάνατου ρώσικου Οχτώβρη και της μπολ-

"Περισσότερο από κάθε άλλη φορά σήμερα οι τύχες της Οχτωβριανής επανάστασης είναι δεμένες με τις τύχες της Ευρώπης και του κόσμου. Τα προβλήματα της ΕΣΣΔ λύνονται στην Ιβηρική χερσόνησο, στη Γαλλία, στο Βέλγιο. Τη στιγμή που βγαίνει το βιβλίο αυτό η κατάσταση θά 'ναι ίσως πολύ καθαρότερη από ότι είναι τις μέρες τούτες του εμφυλίου πολέμου μπροστά στη Μαδρίτη. Αν η γραφειοκρατία καταφέρει με την προδοτική πολιτική των "λαϊκών μετώπων" να εξασφαλίσει τη νίκη της αντίδρασης στη Γαλλία και στην Ισπανία - και η Κομμουνιστική Διεθνής κάνει ότι μπορεί γι' αυτό - η ΕΣΣΔ θα βρεθεί στην άκρη του γκρεμού και στην ημερήσια διάταξη θα μπει εκεί περισσότερο η αστική αντεπανάσταση παρά η εξέγερση των εργατών εναντίον της γραφειοκρατίας. Αν, αντίθετα, μ' όλο το σαμποτάρισμα των ρεφορμιστών και των "κομμουνιστών" ηγετών, το προλεταριάτο της Δύσης ανοίξει το δρόμο για την εξουσία, ένα νέο κεφάλαιο θ' αρχίσει στην ιστορία της ΕΣΣΔ. Η πρώτη επαναστατική νίκη στην Ευρώπη θά 'χει στις σοβιετικές μάζες την επίδραση μιας ηλεκτρικής κένωσης, θα τις ξυπνήσει, θα ανάψει μέσα τους το πνεύμα της ανεξαρτησίας, θα ξαναζωντανέψει τις παραδόσεις του 1905 και του 1917, θ' αδυνατίσει τις θέσεις της γραφειοκρατίας και θα 'χει για την 4η Διεθνή, όχι μικρότερη σημασία από όση είχε για την 3η η νίκη της Οχτωβριανής Επανάστασης. Το πρώτο εργατικό κράτος μόνο σ' αυτό το δρόμο θα σωθεί για το μέλλον του σοσιαλισμού".

(Λ. Τρότσκι, Η Προδομένη Επανάσταση, Έκδοση Σοσιαλιστική Έρευνα, σελ. 247)

σεβίικης μαρξιστικής ηγεσίας του.

* * *

Χωρίς αμφιβολία, είναι πολύ μακριά από τη μαρξιστική διαλεκτική και εντελώς ξένοι από την αντιφατική πορεία της ιστορίας, εκείνοι που υποστηρίζουν ότι ο γραφειοκρατικός εκφυλισμός της ΕΣΣΔ, σήμανε τάχα και την αποτυχία ή το τέλος του μπολσεβικισμού. Ακόμα περισσότερο ανιστόρητοι και τσαρλατάνοι ψευτομαρξιστές αποδείχτηκαν όσοι υπερεπαναστάτες συντάχτηκαν με τις αντιδραστικές σοφιστείες που παρουσίαζαν την ΕΣΣΔ, όχι σαν ένα εκφυλισμένο εργατικό κράτος, αλλά σαν "κρατικό καπιταλισμό". Σοφιστείες που κατέρρευσαν τελικά μαζί με το γραφειοκρατικό σταλινικό τερατούργημα του εθνικού "σοσιαλισμού", αφού για δεκαετίες συνεισέφεραν, όσο μπορούσαν, στο αδυνάτισμα της πάλης για την υπεράσπιση των κατακτήσεων της επανάστασης, ενώ η κάστα της γραφειοκρατίας και οι σταλινικοί ψευτοκομμουνιστές, στο όνομα της εργατικής τάξης, εργάζονταν όχι για την οικοδόμηση του "κρατικού καπιταλισμού" αλλά για την καπιταλιστική παλινόρθωση. Που δεν είχε βέβαια συντελεστεί από τη δεκαετία του '30, όπως διατείνονταν οι σοφιστές της μικροαστικής ηττοπάθειας.

Μα ο μπολσεβικισμός απέδειξε την οξυδέρκειά του, την ισχύ του και την ακατάβλητη τόλμη του, ίσα - ίσα με την ανάπτυξη της πάλης εναντίον του γραφειοκρατικού σοσιαλπατριωτικού εκφυλισμού της ΕΣΣΔ. Με την οργάνωση της Αριστερής Αντιπολίτευσης, ενάντια στους ψευτομπολσεβικούς στραγγαλιστές της εργατικής Δημοκρατίας. Με την υπεράσπιση του επαναστατικού μαρξισμού, ενάντια στους κάθε είδους διαστρεβλωτές, παραχαράκτες και συνθηκολόγους αναθεωρητές.

Η εθνικορεφορμιστική γραφειοκρατική απολυταρχία του σταλινισμού, για να επικρατήσει και να εκπληρώσει την αντεπαναστατική της αποστολή διάλυσης της ΕΣΣΔ, χρειάστηκε να περάσει πάνω από τα κορμιά αμέτρητων χιλιάδων υπερασπιστών των ιδεών του μπολσεβικισμού και των κατακτήσεων του πρώτου εργατικού κράτους. Και το μεσαιωνικό αυτό έγκλημά τους οι σφετεριστές γραφειοκράτες, το πραγματοποίησαν (καθόλου τυχαία ασφαλώς) στο όνομα του μαρξισμού - λενινισμού, στο όνομα του μπολσεβικισμού. Ομολογώντας δηλαδή ότι το ιδεολογικό - πολιτικό ρεύμα του μπολσεβικισμού, ήταν το επαναστατικό μαρξιστικό ρεύμα που εξέφραζε την επαναστατική θέληση του ρώσικου και του παγκόσμιου προλεταριάτου και γι' αυτό διέθετε ισχυρότατο κύρος και επιρροή, που κανείς δεν μπορούσε να την αγνοήσει.

Ο μπολσεβικισμός, με τη σημαία της Αριστερής Κομμουνιστικής Αντιπολίτευσης, στη Ρωσία και στον κόσμο ολόκληρο, είναι το μοναδικό ιδεολογικό - πολιτικό ρεύμα που με απaráμιλλο ηρωισμό και αναμφισβήτητη συνέπεια αντιστάθηκε στον γραφειοκρατικό εκφυλισμό του πρώτου εργατικού κράτους, πά-

λεψε ως το τέλος για την υπεράσπιση των κατακτήσεων της Οκτωβριανής επανάστασης, συνέχισε και βάθυνε τον αγώνα ενάντια στη διαστρέβλωση του μαρξισμού, επεξεργάστηκε ακόμα πιο πολύ το πρόγραμμα της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης και θεμελίωσε την 4η Διεθνή.

Στη συγκεκριμένη ιστορική φάση, το κόμμα και η Διεθνής του λενινικού μπολσεβικισμού ηττήθηκαν πολιτικά, με την εθνικιστική απομόνωση και γραφειοκρατικοποίηση της ΕΣΣΔ. Όμως, το διαρκό - επαναστατικό ιδεολογικό ρεύμα του μπολσεβικισμού, οι αρχές του, οι επαναστατικές κατακτήσεις και παραδόσεις του, συγκροτούν το οικοδόμημα του επαναστατικού μαρξισμού της εποχής μας.

Όπως έγραψε ο κορυφαίος μαρξιστής επαναστάτης στη χώρα μας, ο γραμματέας του ΚΚΕ (1924 - 26) Παντελής Πουλιόπουλος:

"Η διδασκαλία του Λένιν είναι ότι ανώτερο έδωσε ο μαρξισμός για την ίδια του αποκατάσταση από τη ρεφορμιστική διαστροφή, για την εξήγηση γενικά των φαινομένων του ιμπεριαλισμού και των κοινωνικών επαναστάσεων του 20ου αιώνα, για την προετοιμασία, την πραγματοποίηση, τη στέρηση της σοσιαλιστικής νίκης και για το πρώτο "ηρωικό" στάδιό της.

Η διδασκαλία του Τρότσκι είναι ότι ανώτερο έδωσε ο μαρξισμός στον 20ο αιώνα για την αναστήλωσή του από τη ρεφορμιστική και εθνικομπολσεβικική (σταλινική) διαστροφή του, για τα φαινόμενα του ιμπεριαλισμού και των κοινωνικών επαναστάσεων της εποχής μας, για την προετοιμασία της προλεταριακής νίκης, για το πρώτο και για το δεύτερο στάδιο ύστερ' απ' αυτήν ("σοβιετικό θερμιδώρ - βοναπαρτισμός") τέλος για τις συνθήκες που καθορίζουν τη λύση της μετεπαναστατικής κρίσης. Έτσι ο Τρότσκι είναι συνεχιστής και αναστηλωτής όχι μόνο του Μαρξ αλλά και του Λένιν."

(Π. Πουλιόπουλος, "Τρότσκι, ο συνεχιστής του Μαρξ και του Λένιν", πρόλογος "Προδομένος επανάστασης", σελ. 16 - 17).

Με λίγα λόγια: **"ο μαρξισμός βρήκε την υψηλότερη ιστορική του έκφραση στον μπολσεβικισμό"** (Τρότσκι).

Έξω από τα διδάγματα της νικηφόρας Οκτωβριανής επανάστασης, χωρίς τον διαρκό επαναστατικό μπολσεβικισμό του Λένιν και του Τρότσκι, οποιοσδήποτε άλλος "μαρξισμός" είναι ανίκανος να καταλάβει την εποχή μας, δεν μπορεί, ακόμα κι αν το θέλει, να βρει το δρόμο που οδηγεί στην ανατροπή του σαπισμένου καπιταλισμού, το δρόμο της κατάληψης της εξουσίας από το πανίσχυρο προλεταριάτο, το δρόμο της εργατικής σοσιαλιστικής επανάστασης και των Εργατικών Συμβουλίων, που, με τις Ενωμένες Σοβιετικές Σοσιαλιστικές Πολιτείες του πλανήτη, οδηγεί στην κομμουνιστική απελευθέρωση της ανθρωπότητας.

Δεκέμβριος 2006

Π. Δούμας

ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ

του Λ. Τρότσκι

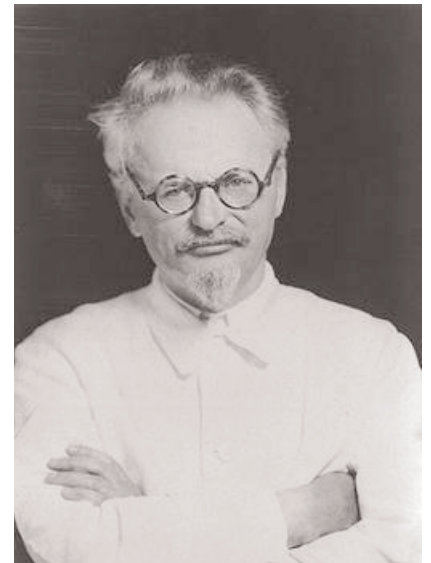
Σχετικά με τις ιστορικές και θεωρητικές ρίζες Της Τετάρτης Διεθνούς

Οι αντιδραστικές εποχές, όπως η δική μας, όχι μόνο αποσυνθέτουν και εξασθενίζουν την εργατική τάξη και την πρωτοπορία της, αλλά, επίσης, χαμηλώνουν το γενικό ιδεολογικό επίπεδο του κινήματος και γυρίζουν την πολιτική σκέψη σε στάδια από καιρό ξεπερασμένα. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, το καθήκον της πρωτοπορίας είναι, πάνω απ' όλα, να μην αφήσει τον εαυτό της να παρασυρθεί από το χείμαρρο της οπισθοδρόμησης: πρέπει να κολυμπήσει κόντρα στο ρεύμα. Αν ένας δυσμενής συσχετισμός των δυνάμεων την εμποδίζει να κρατήσει τις θέσεις που έχει κερδίσει, πρέπει, τουλάχιστον, να διατηρήσει τις ιδεολογικές της θέσεις, γιατί σ' αυτές εκφράζεται η ακριβοπληρωμένη εμπειρία του παρελθόντος. Οι ανόητοι θα θεωρήσουν αυτήν την πολιτική "σεχταριστική". Στην πραγματικότητα, είναι ο μοναδικός τρόπος για να προετοιμαστεί για ένα νέο τεράστιο κύμα εν όψει της επερχόμενης ιστορικής παλίρροιας.

"Επιστροφή στο μαρξισμό";

Ο μαρξισμός βρήκε την υψηλότερη ιστορική του έκφραση στον μπολσεβικισμό. Κάτω από το λάβαρο του μπολσεβικισμού επιτεύχθηκε η πρώτη νίκη του προλεταριάτου και εγκαθιδρύθηκε το πρώτο εργατικό κράτος. Τίποτα δεν μπορεί να σβήσει αυτά τα γεγονότα από την Ιστορία. Όμως, εφόσον η Οκτωβριανή Επανάσταση έχει οδηγήσει στην παρούσα φάση στο θρίαμβο της γραφειοκρατίας με το σύστημα της καταπίεσης, της λεηλασίας και της μηχανορραφίας -στη "δικτατορία του ψέματος", για να χρησιμοποιήσω τη χαριτωμένη έκφραση του Σλαμ- πολλά φορμαλιστικά και επιπόλαια πνεύματα πήδηξαν σ' ένα συνοπτικό συμπέρασμα: επομένως, δεν μπορεί κανείς να παλέψει ενάντια στο σταλινισμό, χωρίς ν' απαρνηθεί τον μπολσεβικισμό. Ο Σλαμ, όπως ήδη γνωρίζουμε, πηγαίνει ακόμη παραπέρα: ο μπολσεβικισμός, που εκφυλίστηκε σε σταλινισμό, προήλθε ο ίδιος από το μαρξισμό. Συνεπώς, δεν μπορεί κανείς να παλέψει ενάντια στο σταλινισμό, ενώ παραμένει πάνω στα θεμέλια του μαρξισμού. Υπάρχουν άλλοι, λιγότερο συνεπείς αλλά πιο πολλοί που λένε, αντίθετα, ότι "πρέπει να επιστρέψουμε από τον μπολσεβικισμό στο μαρξισμό". Πώς; Σε ποιο μαρξισμό; Προτού ο μαρξισμός "χρεοκοπήσει" με τη μορφή του μπολσεβικισμού, είχε ήδη καταρρεύσει με τη μορφή

της σοσιαλδημοκρατίας. Τότε το σύνθημα της "επιστροφής στο μαρξισμό" σημαίνει ένα άλμα πάνω από τις περιόδους της Δεύτερης και της Τρίτης Διεθνούς... στην Πρώτη Διεθνή; Όμως κι αυτή στην εποχή της χρεοκόπησε. Έτσι, σε τελική ανάλυση, είναι ένα ζήτημα επιστροφής... στα πάντα του Μαρξ και του Ένγκελς. Μπορεί κανείς να πραγματο-

ποιήσει αυτό το ηρωικό άλμα, χωρίς ν' αφήσει το γραφείο του και ούτε καν να βγάλει τις παντόφλες του. Αλλά πώς μπορούμε να πάμε από τους κλασικούς (ο Μαρξ πέθανε το 1883, ο Ένγκελς το 1895) στα καθήκοντα της εποχής μας παραλείποντας κάμποσες δεκαετίες θεωρητικών και πολιτικών αγώνων, ανάμεσα τους και τους μπολσεβίκους και την Οκτωβριανή Επανάσταση; Κανένας απ' αυτούς που προτείνουν ν' αποκηρύξουμε τον μπολσεβικισμό ως ένα ιστορικά "χρεοκοπημένο" ρεύμα δεν έχει υποδείξει καμία άλλη πορεία. Έτσι, το ζήτημα περιορίζεται σε μια απλή σύσταση για τη μελέτη του "Κεφαλαίου". Δεν έχουμε καμία απολύτως αντίρρηση. Όμως οι μπολσεβίκοι μελέτησαν επίσης το "Κεφάλαιο" και όχι με τα μάτια κλειστά. Αυτό δεν εμπόδισε, ωστόσο, τον εκφυλισμό του σοβιετικού κράτους και τη σηκνοθεσία των Δικών της Μόσχας. Τότε λοιπόν τι πρέπει να κάνουμε;

Είναι ο μπολσεβικισμός υπεύθυνος για το σταλινισμό;

Είναι αλήθεια ότι ο σταλινισμός αντιπροσωπεύει το γνήσιο προϊόν του μπολσεβικισμού, όπως υποστηρίζουν όλοι οι αντιδραστικοί, όπως ομολογεί ο ίδιος ο Στάλιν, όπως υποστηρίζουν οι μενσεβίκοι, οι αναρχικοί και ορισμένοι αριστεροί δογματικοί που θεωρούν τους εαυτούς τους μαρξιστές; "Το είχαμε πάντοτε προβλέψει" λένε. "Αρχίζοντας από την απαγόρευση των άλλων σοσιαλιστικών κομμάτων, την καταστολή των αναρχικών και την εγκαθίδρυση της μπολσεβίκικης δικτατορίας στα σοβιέτ, η Οκτωβριανή Επανάσταση δεν μπορούσε παρά μονάχα να καταλήξει στη δικτατορία της γραφειοκρατίας. Ο Στάλιν είναι η συνέχεια και μαζί η χρεοκοπία του λενινισμού".

Το λάθος σ' αυτό το συλλογισμό αρχίζει με τη σιωπηρή ταύτιση του μπολσεβικισμού, της Οκτωβριανής Επανάστασης και της Σοβιετικής Ένωσης. Η ιστορική πορεία της πάλης εκθρικών δυνάμεων αντικαθίσταται από την εξέλιξη του μπολσεβικισμού μέσα στο κενό. Ο μπολσεβικισμός, ωστόσο, είναι ένα πολιτικό ρεύμα στενά δεμένο με την εργατική τάξη, αλλά όχι ταυτόσημο μ' αυτήν. Και πέρα από την εργατική τάξη υπάρχουν στη Σοβιετική Ένωση εκατό εκατομμύρια χωρικοί, διάφορες εθνότητες και μια κληρονομιά καταπίεσης, αθλιότητας και αμάθειας. Το κράτος που χτίστηκε από τους μπολσεβίκους αντανάκλα όχι μόνο τη σκέψη και τη θέληση του μπολσεβικισμού, αλλά και το πολιτιστικό επίπεδο της χώρας, την κοινωνική σύνθεση του πληθυσμού, την πίεση ενός βάρβαρου παρελθόντος και ενός όχι λιγότερο βάρβαρου παγκόσμιου ιμπεριαλισμού. Το να παρουσιάζει κανείς την πορεία εκφυλισμού του σοβιετικού κράτους σαν την εξέλιξη του μπολσεβικισμού είναι σαν να αγνοεί την κοινωνική πραγματικότητα στο όνομα μονάχα ενός από τα στοιχεία της, απομονωμένο με την καθαρή λογική. Αρκεί να αποκαλέσει κανείς το στοιχειώδες αυτό λάθος με το πραγματικό του όνομα, για να εξαφανίσει κάθε ίχνος του.

Εν πάση περιπτώσει, ο μπολσεβικισμός δεν ταυτίστηκε ποτέ με την Οκτωβριανή Επανάσταση ή με το σοβιετικό κράτος, που προέκυψε απ' αυτήν. Ο μπολσεβικισμός θεωρούσε τον εαυτό του ως έναν από τους παράγοντες της ιστορίας, το "συνειδητό" παράγοντα, έναν πολύ σπουδαίο, αλλά όχι και τον αποφασιστικό. Ποτέ δεν πέρασε στο αμάρτημα του ιστορικού υποκειμενισμού. Είδαμε τον αποφασιστικό παράγοντα -πάνω στην υπάρχουσα βάση των παραγωγικών δυνάμεων- στην ταξική πάλη, όχι μόνο σε εθνική αλλά σε παγκόσμια κλίμακα.

Όταν οι μπολσεβίκοι έκαναν παραχωρήσεις στην τάση των χωρικών για ατομική ιδιοκτησία, έθεσαν αυστηρούς κανόνες για την ιδιότητα του κομματικού μέλους, ξεκαθάρισαν το κόμμα από ξένα στοιχεία, απαγόρευσαν τα άλλα κόμματα, εισήγαγαν τη ΝΕΠ (Νέα Οικονομική Πολιτική), έκαναν εκχωρήσεις προς τις επιχειρήσεις ή έκλεισαν διπλωματικές συμφωνίες με ιμπεριαλιστικές κυβερνήσεις, έβγαλαν μερικά συμπεράσματα από το βασικό γεγονός που τους ήταν θεωρητικά ξεκάθαρο από την αρχή: ότι η κατάκτηση της εξουσίας, όσο σπουδαία κι αν μπορεί να είναι από μόνη της, με κανέναν τρόπο δεν μεταμορφώνει το κόμμα σε έναν κυρίαρχο ρυθμιστή της ιστορικής εξέλιξης. Το κόμμα έχοντας αναλάβει το κράτος είναι, βεβαίως, ικανό να επηρεάσει την εξέλιξη της κοινωνίας με μια δύναμη που προηγουμένως του ήταν απρόσιτη, αλλά, σε αντάλλαγμα, υποβάλλει τον εαυτό του στη δέκα φορές μεγαλύτερη επίδραση όλων των άλλων στοιχείων της κοινωνίας. Μπορεί με μια άμεση επίθεση των εκθρικών δυνάμεων να απομακρυνθεί από την εξουσία. Έχοντας ως δεδομένο ένα βραδύτερο ρυθμό ανάπτυξης μπορεί να εκφυλιστεί εσωτερικά, ενώ θα διατηρείται στην εξουσία. Είναι ακριβώς αυτή η διαλεκτική της ιστορικής εξέλιξης που δεν κατανοείται από εκείνους τους σχεταριστές λογικόφρονες που προσπαθούν ν' ανακαλύψουν στην παρακμή της σταλινικής γραφειοκρατίας ένα συντριπτικό επιχείρημα ενάντια στον μπολσεβικισμό.

Στην ουσία, αυτοί οι κύριοι λένε: το επαναστατικό κόμμα

που δεν περιέχει μέσα του καμία εγγύηση ενάντια στον ίδιο του τον εκφυλισμό είναι κακό. Με ένα τέτοιο κριτήριο ο μπολσεβικισμός είναι, φυσικά, καταδικασμένος: δεν έχει κανένα φυλακτό. Αλλά το ίδιο το κριτήριο είναι λανθασμένο. Η επιστημονική ανάλυση απαιτεί μια συγκεκριμένη ανάλυση: πώς και γιατί εκφυλίστηκε το κόμμα; Κανένας άλλος, εκτός από τους ίδιους τους μπολσεβίκους, δεν έχει δώσει μέχρι σήμερα μια τέτοια ανάλυση. Για να το κάνουν αυτό δεν χρειάστηκε να σπάσουν από τον μπολσεβικισμό. Αντίθετα, βρήκαν στο οπλοστάσιο του, όλα όσα χρειάστηκαν για τη διαλεύκανση της ίδιας του της μοίρας. Έβγαλαν αυτό εδώ το συμπέρασμα: Βεβαίως, ο σταλινισμός "προήλθε" από τον μπολσεβικισμό, ωστόσο, όχι λογικά, αλλά διαλεκτικά, όχι ως μια επαναστατική κατάφαση, αλλά ως μια θερμιδωριανή άρνηση. Αυτό δεν είναι καθόλου το ίδιο.

Η βασική πρόγνωση του μπολσεβικισμού

Οι μπολσεβίκοι, παρ' όλ' αυτά, δεν έπρεπε να περιμένουν τις Δίκες της Μόσχας για να εξηγήσουν τους λόγους της αποσύνθεσης του κυβερνώντος κόμματος της ΕΣΣΔ. Πολύ πιο πριν προείδαν και μίλησαν για τη θεωρητική δυνατότητα αυτής της εξέλιξης. Ας θυμηθούμε την πρόγνωση των μπολσεβίκων, όχι μόνο τις παραμονές της Οκτω-

βριανής Επανάστασης, αλλά χρόνια πριν. Η συγκεκριμένη διάταξη των δυνάμεων στο εθνικό και στο διεθνές πεδίο μπορεί να επιτρέψει στο προλεταριάτο να καταλάβει την εξουσία πρώτα σε μια καθυστερημένη χώρα, όπως η Ρωσία. Όμως αυτή η ίδια η διάταξη των δυνάμεων αποδεικνύει εκ των προτέρων ότι χωρίς μια λίγο-πολύ γρήγορη νίκη του προλεταριάτου στις ανεπτυγμένες χώρες, η εργατική κυβέρνηση στη Ρωσία δεν θα επιβιώσει. Αφημένο μόνο του το σοβιετικό καθεστώς έπρεπε είτε να πέσει είτε να εκφυλιστεί. Ακριβέστερα: πρώτα θα εκφυλιστεί και ύστερα θα πέσει. Εγώ ο ίδιος έγραφα πάνω σ' αυτό περισσότερο από μία φορά, αρχίζοντας από το 1905. Στην "Ιστορία της Ρώσικης Επανάστασης" (δες το Παράρτημα στον τελευταίο τόμο: "Σο-

σιαλισμός σε μία μόνη χώρα") είναι συγκεντρωμένες όλες οι δηλώσεις που έκαναν οι μπολσεβίκοι ηγέτες πάνω σ' αυτό το θέμα από το 1917 έως το 1923. Όλες τους οδηγούν σε ένα συμπέρασμα: χωρίς μια επανάσταση στη Δύση ο μπολσεβικισμός θα διαλυθεί από μια εσωτερική αντεπανάσταση, είτε από μία εξωτερική επέμβαση είτε από ένα συνδυασμό και των δύο. Ο Λένιν τόνιζε ξανά και ξανά ότι η γραφειοκρατικοποίηση του σοβιετικού κράτους δεν είναι ένα τεχνικό ή οργανωτικό ζήτημα, αλλά η δυνητική αρχή του εκφυλισμού του εργατικού κράτους.

Στο Ενδέκατο Συνέδριο του Κόμματος το Μάρτιο του 1923 ο Λένιν μίλησε για την υποστήριξη που πρόσφεραν στη σοβιετική Ρωσία την εποχή της ΝΕΠ ορισμένοι αστοί πολιτικοί, ιδιαίτερα ο φιλελεύθερος καθηγητής Ουστριάλωφ. "Είμαι υπέρ της υποστήριξης της σοβιετικής κυβέρνησης", λέει ο Ουστριάλωφ, αν και ήταν ένας συνταγματικός-δημοκράτης, ένας αστός και υποστηρικτής της επέμβασης. "Είμαι υπέρ της υποστήριξης της σοβιετικής εξουσίας, γιατί έχει πάρει το δρόμο που θα οδηγήσει σ' ένα κανονικό αστικό καθεστώς". Ο Λένιν προτιμά την κυνική φωνή του εχθρού από τις "συναισθηματικές ψευτοκομμουνιστικές ανοησίες". Σοβαρά και σκληρά προειδοποιεί το κόμμα για τον κίνδυνο: "Πρέπει να πούμε ειλικρινά ότι τα πράγματα για τα οποία μιλάει ο Ουστριάλωφ είναι δυνατά. Η ιστορία γνωρίζει όλων των ειδών τις μεταμορφώσεις. Το να βασίζεσαι στη σταθερότητα των πεποιθήσεων, στην πίστη και σε άλλες εξαιρετικές ηθικές ιδιότητες είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από μία σοβαρή στάση στην πολιτική. Μια κούφια άνθρωποι μπορεί να είναι προικισμένοι με εξαιρετικές ηθικές ιδιότητες, αλλά τα ιστορικά ζητήματα αποφασίζονται από τεράστιες μάζες που, αν οι λίγοι δεν τους ταιριάζουν, μπορεί ενίοτε να μην τους μεταχειρίζονται και τόσο ευγενικά". (Lenin, Collected Works, τόμος 33, 1973, σελ. 286-287). Με μια λέξη, το κόμμα δεν είναι ο μοναδικός παράγοντας της εξέλιξης και σε μια μεγαλύτερη ιστορική κλίμακα δεν είναι και ο αποφασιστικός.

"Ένα έθνος κατακτά ένα άλλο" συνέχιζε ο Λένιν στο ίδιο συνέδριο, το τελευταίο στο οποίο πήρε μέρος, "... Αυτό είναι απλό και κατανοητό σε όλους. Αλλά τι συμβαίνει με την κουλτούρα αυτών των εθνών; Εδώ τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Αν το κατακτητικό έθνος είναι πιο πολιτισμένο από το νικημένο έθνος, το πρώτο επιβάλλει την κουλτούρα του στο δεύτερο. Αν όμως συμβεί το αντίθετο, το νικημένο έθνος επιβάλλει την κουλτούρα του πάνω στο κατακτητικό έθνος. Δεν συνέβη κάτι τέτοιο στην πρωτεύουσα της (Ρωσικής Δημοκρατίας); Δεν έχουν βρεθεί οι 4.700 κομμουνιστές (σχεδόν μια ολόκληρη μεραρχία και όλοι τους οι καλύτεροι) κάτω από την επιρροή μιας ξένης κουλτούρας;" (οππ, σελ. 288).

Αυτά ειπώθηκαν στις αρχές του 1922, και δεν ήταν η πρώτη φορά. Η ιστορία δεν φτιάχνεται από λίγους ανθρώπους, ακόμη και από τους "καλύτερους". Και όχι μόνο αυτό: αυτοί οι "άριστοι" μπορούν να εκφυλιστούν μέσα στο πνεύμα μιας ξένης, δηλ. μιας αστικής κουλτούρας. Όχι μόνο το σοβιετικό κράτος μπορεί να εγκαταλείψει το δρόμο προς το σοσιαλισμό, αλλά και το Μπολσεβίκικο Κόμμα μπορεί, κάτω από δυσμενείς ιστορικές συνθήκες, να χάσει τον μπολσεβικισμό του.

Από την ξεκάθαρη κατανόηση αυτού του κινδύνου προήλθε η Αριστερή Αντιπολίτευση, που σχηματίστηκε οριστικά το 1923. Καταγράφοντας μέρα με τη μέρα τα συμπτώματα του εκφυλισμού προσπάθησε να αντιτάξει στο αναπτυσσόμενο Θερμιδώρ τη συνειδητή θέληση της προλεταριακής πρωτοπορίας. Ωστόσο, αυτός ο υποκειμενικός παράγοντας αποδείχτηκε ότι ήταν ανεπαρκής. Οι "τεράστιες μάζες", που, σύμφωνα με τον Λένιν, αποφασίζουν την έκβαση της πάλης, κουράστηκαν από τις στερήσεις στο εσωτερικό και από την αναμονή της παγκόσμιας επανάστασης για ένα τόσο μεγάλο διάστημα. Η διάθεση των μαζών έπεσε. Η γραφειοκρατία πήρε το πάνω χέρι. Τρομοκράτησε την επαναστατική πρωτοπορία, ποδοπάτησε το μαρξισμό, εκπόρνευσε το Μπολσεβίκικο Κόμμα. Ο σταλινισμός νίκησε. Ο μπολσεβικισμός με τη μορφή της Αριστερής Αντιπολίτευσης έσπασε από τη σοβιετική γραφειοκρατία και την Κομιντέρν της. Αυτή ήταν η πραγματική πορεία της εξέλιξης.

Πράγματι, με μία τυπική έννοια ο σταλινισμός προήλθε από τον μπολσεβικισμό. Ακόμη και σήμερα η γραφειοκρατία της Μόσχας συνεχίζει να αποκαλεί τον εαυτό της ως Μπολσεβίκικο Κόμμα. Χρησιμοποιεί απλώς την παλιά ταμπέλα του μπολσεβικισμού για να εξαπατά καλύτερα τις μάζες. Έτσι, είναι τόσο περισσότερο αξιολύπητοι εκείνοι οι θεωρητικοί που παίρνουν τη φλούδα για κουκούτσι και τα φαινόμενα για πραγματικότητα. Με την ταύτιση του μπολσεβικισμού με το σταλινισμό προσφέρουν την καλύτερη δυνατή υπηρεσία στους θερμιδωριανούς και έτσι ακριβώς παίζουν, ως εκ τούτου, έναν καθαρά αντιδραστικό ρόλο.

Λαμβανομένης υπόψη της εξάλειψης των άλλων κομμάτων από το πολιτικό πεδίο, τα ανταγωνιστικά συμφέροντα και τάσεις των ποικίλων στρωμάτων του πληθυσμού έπρεπε να βρουν, σε μεγαλύτερο ή σε μικρότερο βαθμό, την έκφραση τους μέσα στο κυβερνητικό κόμμα. Στο βαθμό που το πολιτικό κέντρο βάρους μετατοπίστηκε από την προλεταριακή πρωτοπορία στη γραφειοκρατία, το κόμμα άλλαξε την κοινωνική του δομή, όπως επίσης και την ιδεολογία του. Εξαιτίας της ορμητικής πορείας ανάπτυξης υπέστη τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια έναν πολύ πιο ριζικό εκφυλισμό απ' ό,τι η σοσιαλδημοκρατία μέσα σε μισόν αιώνα. Οι τωρινές εκκαθαρίσεις χαράσσουν ανάμεσα στον μπολσεβικισμό και το σταλινισμό όχι απλώς μια γραμμή, αλλά έναν ολόκληρο ποταμό αίματος. Η εξόντωση όλης της παλιάς γενιάς των μπολσεβίκων, ενός σημαντικού τμήματος της μεσαιας γενιάς που συμμετείχε στον εμφύλιο πόλεμο και του τμήματος εκείνου της νεολαίας που κράτησε στα σοβαρά τις παραδόσεις των μπολσεβίκων δείχνουν όχι μόνο μια πολιτική, αλλά μία πλήρη φυσική ασυνέχεια ανάμεσα στον μπολσεβικισμό και το σταλινισμό. Πώς μπορεί κανείς να το αγνοήσει;

Λ. Τρότσκι
28 Αυγούστου 1937

(Από το "Σταλινισμός και Μπολσεβικισμός" Τροτσκιστικές Εκδόσεις, 2000)

Η Ρωσία σήμερα

Οι μαρτυρίες μιας αποκαλυπτικής συνέντευξης

Πρόσφατα, στο φύλλο της 6-7/1/2007, ο "Ριζοσπάστης" αναδημοσίευσε "από το περιοδικό "Βρέμια Εβράζι" ("Εποχή της Ευρασίας"), που αναδημοσιεύτηκε εξ ολοκλήρου σε πολλά ρωσικά ΜΜΕ και στην "Εργαζόμενη Ρωσία", εφημερίδα του Κομμουνιστικού Εργατικού Κόμματος Ρωσίας (ΚΕΚΡ-ΚΚΡ), μια αποκαλυπτική συνέντευξη ενός από τους σημαίνοντες εκπροσώπους του ρωσικού κεφαλαίου, ο Ολέγκ Ντεριπάσκα, ιδιοκτήτης της εταιρείας "Ρωσικά αλουμίνια" (της 2ης σε παγκόσμιο μέγεθος ανάλογης εταιρείας), με κεφάλαια στη μεταλλουργία, στην επεξεργασία ξύλου και χαρτιού, στην Ενέργεια κ.α." για το τι είναι και πώς διαμορφώνεται το πολιτικό σύστημα στη σημερινή Ρωσία."

Αναδημοσιεύουμε τα βασικότερα και πιο χαρακτηριστικά σημεία παρουσίασης αυτής της συνέντευξης. Όχι μόνο γιατί μέσα από τις κυνικές περιγραφές του "επιχειρηματία", σκιαγραφείται το αληθινό περιεχόμενο του πολιτικού συστήματος στη Ρωσία, αλλά και γιατί με αποκαλυπτικό τρόπο δίνεται ο τρόπος σκέψης και δράσης της πρώην γραφειοκρατικής κλάστας που, μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, έγινε ιδιοκτήτρια τάξη "επιχειρηματιών".

Οι συντάκτες του "Ριζοσπάστη", βέβαια, αποφεύγουν επιμελώς κάθε αναφορά για την προέλευση όχι μόνο του συγκεκριμένου επιχειρηματία αλλά και όλων των ομοίων του, μαζί και των κυβερνώντων σήμερα την Ρωσία. Ο λόγος είναι πασιφανής. Μια οποιαδήποτε τέτοια αναφορά οδηγεί κατευθείαν

στους κόλπους της σταλινικής γραφειοκρατικής κλάστας που ευθυνεται για τον εκφυλισμό του πρώτου εργατικού κράτους και γιγαντώθηκε μέσα απ' αυτόν. Της κλάστας που, χρησιμοποιώντας για προκάλυμμα τις σημαίες και τους τίτλους του κομμουνισμού, λυμαινόταν για δεκαετίες τις κατακτήσεις του, που οργάνωσε και εκτέλεσε την κατάρρευση του και που πρωτοστατεί στην καπιταλιστική παλινόρθωση στη Ρωσία και τις υπόλοιπες χώρες της πρώην ΕΣΣΔ. Της κλάστας, δηλαδή, που η ηγεσία του ΚΚΕ υποστήριζε και υποστηρίζει ακόμα. Είναι οι πρώην αξιωματούχοι της γραφειοκρατικής αυτής κλάστας που με την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, αξιοποιώντας την προνομιακή θέση τους, όρμηξαν ως αρπακτικά πάνω στα κρατικοποιημένα εργοστάσια, τα μέσα παραγωγής και ολοκλήρωτη την οικονομία, και με νόμους που έφτιαξαν οι ίδιοι, τα ανακήρυξαν "δικά" τους και σήμερα εμφανίζονται ως ιδιοκτήτες "επιχειρηματίες" και ρώσικο κεφάλαιο.

Αυτός άλλωστε ήταν και ο σκοπός της διάλυσης της ΕΣΣΔ. Ο τύπος και η μορφή του κράτους και της κοινωνικής δομής που είχε επιβάλλει η Οκτωβριανή Επανάσταση και το εργατικό καθεστώς που αυτή εγκαθίδρυσε, παρά τον εκφυλισμό τους από την σταλινική γραφειοκρατία και παρά την απόνερωση του ουσιαστικού τους ρόλου, συνέχιζαν να αποτελούν ανυπέρβλητο εμπόδιο στην μεταροπή της γραφειοκρατίας σε αστική τάξη, ιδιοκτήτρια μέσω παραγωγής και στην καπιταλιστική παλινόρθωση.

Η συνέντευξη...

"Σε πρόσφατη συνέντευξή του στο "VIP", περιοδικό "Βρέμια Εβράζι" ("Εποχή της Ευρασίας"), που αναδημοσιεύτηκε εξ ολοκλήρου σε πολλά ρωσικά ΜΜΕ και στην "Εργαζόμενη Ρωσία", εφημερίδα του Κομμουνιστικού Εργατικού Κόμματος Ρωσίας (ΚΕΚΡ-ΚΚΡ), ένας από τους σημαίνοντες εκπροσώπους του ρωσικού κεφαλαίου, ο Ολέγκ Ντεριπάσκα, ιδιοκτήτης της εταιρείας "Ρωσικά αλουμίνια" (της 2ης σε παγκόσμιο μέγεθος ανάλογης εταιρείας), με κεφάλαια στη μεταλλουργία, στην επεξεργασία ξύλου και χαρτιού, στην Ενέργεια κ.α. μιλά για το τι είναι και πώς διαμορφώνεται το πολιτικό σύστημα στη σημερινή Ρωσία.

Στην ερώτηση "τι εντάσσεται στην έννοια της εξουσίας", απαντά ως εξής:

"Πρώτα απ' όλα, είναι μια ομάδα ανθρώπων, η ελίτ, που είναι ικανή να παίρνει αποφάσεις και να τις υλοποιεί. Ο επικεφαλής του κρατικού μηχανισμού δε σημαίνει ότι απαραίτητα είναι και ο πραγματικός ηγέτης της χώρας. Μπορεί μόνο να κάνει χρήση των αρμοδιοτήτων εκείνων, που έχουν την πραγματική εξουσία" (...) "Ο Πρόεδρος της Ρωσίας είναι ένα είδος τοπ-μάντζερ, που διευθύνει όλη τη χώρα. Είναι έξυπνος άνθρωπος, προβλέψιμος, που ποτέ δεν ξεπερνά τα όρια των αρμοδιοτήτων του. Βλέπετε πώς δουλεύει

ει η κρατική μηχανή, η κυβέρνηση, πώς δουλεύει η εισαγγελία, τα δικαστήρια, οι μυστικές υπηρεσίες, πώς δουλεύουν οι ρωσικές εφημερίδες και τα τηλεοπτικά κανάλια; Δουλεύουν, με μια λέξη, καταπληκτικά! Όλα τους βοηθούν την οικονομία, τις επιχειρήσεις, και δε μας ενοχλούν, όπως συνέβαινε πρόσφατα. Για κάτι τέτοιο αξίζει να δώσεις χρήματα, κάτι άλλωστε που κάνουμε".

Στην ερώτηση "ποιος είναι η εξουσία", ο γνωστός επιχειρηματίας απαντά: **"Εμείς, όλοι εκείνοι που με συνέπεια ενωθήκαμε γύρω από τον 1ο Πρόεδρο της Ρωσίας, τον Μπορίς Γιέλτσιν και είχαμε το κουράγιο να λάβουμε σκληρές οικονομικές και πολιτικές αποφάσεις" και διευκρινίζει: "Ο Ρομάν Αμπραμόβιτς, εγώ, ο επικεφαλής της τράπεζας MDM, Αντρέι Μελντισένκο, να συνεχίσω;"**

"Κατά πόσον είναι δημοκρατική μια τέτοια εξουσία;", αναρωτιέται ο δημοσιογράφος, για να πάρει την εξής απάντηση: **"Τι πιο δημοκρατικό. Εάν φυσικά ξεφύγουμε από τα διάφορα παραμύθια περί δημοκρατίας, ότι δήθεν κάτι αποφασίζεται με το που πάμε πίσω από το παραβάν των εκλογών. Στην πραγματικότητα, αυτά τα παραβάν υπάρχουν, ώστε να έχει τη δυνατότητα ο πληθυσμός να μπαίνει εκεί μέσα πανηγυρικά. Ο πληθυσμός θα πρέπει για αρκετό διάστημα να θυμάται ότι είχε τη δημοκρατική δυνατότητα να σταυρώσει, ό-**

που αυτός ήθελε. Πρόκειται για ένα σταθεροποιητικό στοιχείο των κοινωνικών διαδικασιών. Είναι ολοφάνερο πως η οικονομία, οι μεγάλες ανταγωνιστικές επιχειρήσεις δεν μπορούν να πάρουν ένα τέτοιο μεγάλο ρίσκο, όπως θα ήταν ο αυθαίρετος διορισμός των μάντζερ του κρατικού μηχανισμού, έτσι συμβαίνει παντού. Σε καμία δυτική χώρα δεν υπάρχει τέτοια αυθαιρεσία, ενώ εμείς για κάποιο διάστημα στο μέσο επίπεδο διοίκησης της χώρας την είχαμε. Κάτι τέτοιο εμπόδιζε την εξουσία και τον επιχειρηματικό κόσμο. Τώρα το ρίσκο πέρασε και τα στελέχη διαμορφώθηκαν".

Ποιες, όμως, οι σχέσεις των κρατικών υπαλλήλων, των δικαστών, με αυτόν τον "επιχειρηματικό κόσμο"; Ορίστε πώς τοποθετεί το ζήτημα ο Ο. Ντεριπάσκα: "Πουθενά στον κόσμο οι κρατικοί υπάλληλοι, μεταξύ αυτών και των κατασταλτικών υπηρεσιών, των δικαστηρίων, δε ζούνε από το μίζερο μισθό του δημόσιου ταμείου".

Από καιρό σε καιρό, το σύστημα μπορεί να αντιμετωπίζει και "προβλήματα". Ως παράδειγμα επίλυσης "προβλημάτων", ο "ολιγάρχης" αναφέρει την πόλη Ατσίνσκ: "Ένας συνδικαλιστής πήγε ενάντια στους κανόνες κι άρχισε να μας απειλεί. Προσπάθησε να μας πάρει ένα εργοστάσιο και ξεσήκωσε το εργατικό κίνημα, τους δημοσιογράφους κλπ. Αλλά αυτός ο κακομοίρης, ο Σμολέντσεφ, δεν πήρε υπόψη του ότι το Ατσίνσκ είναι μια πόλη με μεγάλη εγκληματικότητα. Εμείς απλώς στερήσαμε από τον συνδικαλιστή την ασφάλεια του κράτους για ένα διάστημα. Αλλωστε, γιατί η εξουσία θα πρέπει να υπερασπίζεται αυτούς που την πολεμούν; Μετά από λίγο διάστημα, ο συνδικαλιστής πήγε στη λίμνη να κάνει μπάνιο και η καρδούλα του από το στρες δεν άντεξε και πνίγηκε. Βρήκαν το πτώμα, κι οι συνδικαλιστές άρχιζαν τις κραυγές, γιατί το κεφάλι κι ο λαιμός ήταν γυρισμένα ανάποδα, ότι τα νύχια είχαν βγει, ότι δήθεν δηλαδή τον βασάνισαν και τον σκότωσαν. Ηρθε ιατροδικαστής, εγώ ο ίδιος ζήτησα από τον Γενικό Εισαγγελέα Β. Ουστίνοφ, να αναλάβει την υπόθεση. Το αποτέλεσμα της έρευνας έδειξε πως ο άνθρωπος κολυμπούσε, η λίμνη ήταν αρκετά μεγάλη, περίπου 40 μέτρα. Το βάθος 2 μέτρα. Φύσηξε ο αέρας, σήκωσε κύμα. Η καρδιά του συνδικαλιστή δεν άντεξε. Πνίγηκε και το πτώμα χτυπούσε στις όχθες με αποτέλεσμα να φύγουν τα νύχια. Το χτυπούσε και το κύμα στα βράχια, και από εκεί τα αιματώματα στο λαιμό και το σβέρκο, κι όχι βέβαια από τα βασανιστήρια. Υπήρξαν πολλές φωνές, κατηγορίες σε βάρος μας και 3 φορές κινήθηκε ποινική δίωξη. Πάντα το ίδιο αποτέλεσμα: πέθανε από έμφραγμα. Τώρα δεν έχουμε κανένα πρόβλημα στο Ατσίνσκ".

Πάντως, ο ίδιος σημειώνει ότι όταν κάποιος έχει ικανότητες πρέπει είτε να εξαγοράζεται μια για πάντα από την

πραγματική εξουσία, είτε να εξοντώνεται. Οχι βέβαια με φυσική εξόντωση, "δεν είναι πλέον της μόδας", δηλώνει. Σήμερα προτιμάται η "ηθική εξόντωση".

Ενώ θεωρεί "υποχρεωτική" την ύπαρξη αντιπολίτευσης, αφού "διαφορετικά η τεχνολογία διεύθυνσης των μαζών δε θα είναι πλήρης". Βεβαίως, η εξουσία "δουλεύει" και με την αντιπολίτευση, όπως άλλωστε συμβαίνει "στην πλειοψηφία των πλούσιων χωρών της Δύσης..."

"Ριζοσπάστης" 6-7/1/2007

Από πρόσφατη παρέλαση του στρώ του "τοφ μαπ-αγερ" Πούτιν κάτω από κομμουνιστικά σύμβολα

Η ανάγκη της συζήτησης

Ο εκφυλισμός του πρώτου εργατικού κράτους, οι αιτίες του εκφυλισμού του και της κατάρρευσής του, τα μαθήματα που βγαίνουν απ' αυτή την οπισθοδρόμηση και η σημερινή κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα στις χώρες τις πρώην ΕΣΣΔ, μέσα στο πλαίσιο της επιταχυνόμενης οργανικής κρίσης του γερασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού, είναι ζητήματα τεράστιας ιδεολογικής, πολιτικής και προγραμματικής σημασίας για το παγκόσμιο επαναστατικό και εργατικό κίνημα. Και η ανάγκη της συζήτησής τους είναι ολοφάνερη. Με το αφιέρωμά μας στην Οκτωβριανή επανάσταση και στην μπολσεβίκικη ηγεσία της, επιχειρούμε το άνοιγμα αυτής της επιτακτικά αναγκαίας συζήτησης. Καλώντας κάθε επαναστάτη μαρξιστή να διατυπώσει ανοιχτά τη γνώμη του. Όπως έχει αρχίσει ήδη να κάνει ο σύντροφος Μηνάς Φραγκουλάκης με άρθρα του που δημοσιεύονται στο περιοδικό "Σπάρτακος" (από το τεύχος του Νοέμβρη 2006) κάτω από τον τίτλο "Που βαδίζει η Ρωσία σήμερα;"

Η μεγάλη απεργία των δασκάλων και τα μαθήματά της

Για έξι συνεχείς εβδομάδες, η απεργία των δασκάλων, που ξεκίνησε στα μέσα του Σεπτεμβρίου, συντάραξε τη χώρα. Με μια μεγάλη απεργιακή συμμετοχή, με δυναμικές κινητοποιήσεις και με μαζικές και αποφασιστικές Γενικές Συνελεύσεις, οι δάσκαλοι ξεδίπλωσαν τον πιο μεγάλο και δυναμικότερο αγώνα του κλάδου τους στα τελευταία 30 χρόνια.

Το χρόνιο ροκάνισμα των χαμηλών μισθών τους από την ακρίβεια, η μεγάλη μείωση και υποβάθμιση του βιοτικού τους επιπέδου από την καπιταλιστική κρίση, οι συνεχείς "πειραματισμοί" των κυβερνήσεων σε βάρος της δημόσιας εκπαίδευσης, οι μεγάλες οικονομικές και κοινωνικές αβεβαιότητες και τα άλυτα προβλήματα που για χρόνια συσσωρεύονται μέσα στα σχολεία δημιούργησαν μέσα στον κλάδο των δασκάλων μια εκρηκτική κατάσταση. Και τα τελευταία "μεταρρυθμιστικά" κυβερνητικά μέτρα με τα διαλυτικά σχέδια σε βάρος της δημόσιας παιδείας προκάλεσαν την αγωνιστική του ανάφλεξη.

Όταν, τον Ιούνιο, η ηγεσία της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας (ΔΟΕ) προαποφάσιζε να γίνει απεργία τον Σεπτέμβριο, βρίσκονταν ήδη κάτω από την ασφυκτική πίεση της αγανάκτησης και της αγωνιστικής διάθεσης του κλάδου των δασκάλων. Το γεγονός ότι εγκατέλειψε την επανάληψη μιας από τις γνωστές ρουτινιέρικες 24ωρες απεργίες, υιοθετώντας τις επαναλαμβανόμενες 5θήμερες, και ξεπέρασε τα όρια της συμβιβαστικής πολιτικής που αντιπροσωπεύουν οι ηγεσίες των παρατάξεων που ελέγχουν την πλειοψηφία της, (ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ), υιοθετώντας ένα διεκδικητικό πλαίσιο που έρχονταν σε αντίθεση με τον πυρήνα της συνολικής αντεργατικής κυβερνητικής πολιτικής, ήταν αποτέλεσμα αυτής ακριβώς της πίεσης.

Όπως έγραφε και η ανοιχτή επιστολή της ΔΟΕ προς τους δασκάλους, "πολλοί ήταν οι συνάδελφοι που έλεγαν πως 1 με μια 24ωρη απεργία δεν βγαίνει τίποτα! Γί αυτό δεν επιλέξαμε μια απλή διαμαρτυρία αλλά την πενήδημη απεργία με προοπτική συνέχειας, διάρκειας, νίκης..."

Η μεγάλη αγωνιστική διάθεση των δασκάλων ξέσπασε με το ξεκίνημα της απεργίας, και αναπτύχθηκε με εντυπωσιακή ορμή και δυναμικότητα, υποχρεώνοντάς την ηγεσία της ΔΟΕ να ακολουθήσει ασθμαίνοντας τους δυναμικούς ρυθμούς της.

Οι εργατοδημοκρατικές αρχές των Γενικών Συνελεύσεων αναζωογονούν το κίνημα

Από την αρχή της απεργιακής κινητοποίησης, το βασικό και έντονα διακριτό στοιχείο που την ξεχώριζε από όλες τις προηγούμενες κινητοποιήσεις του κλάδου, ήταν ο πρωταρχικός ρόλος που είχαν οι μαζικές Γενικές Συνελεύσεις και οι σημαντικές αγωνιστικές πρωτοβουλίες που αναδεικνύονταν από αυτές. Μέσα από αυτές και παρά τα διάφορα προβλήματα απειρίας που εκδηλώνονταν, οι δάσκαλοι διαμόρφωναν και αναδείκνυαν αγωνιστικές τοπικές ηγεσίες που εκφράζανε την δυναμικότητα του κλάδου και βάζανε φραγμό σε κάθε διάθεση ή πρόθεση της ηγεσίας της ΔΟΕ να προχωρήσει σε πρόωρο σταμάτημα της κινητοποίησης και σε συμβιβασμό με την κυβέρνηση.

Για μια φορά ακόμα αποδεικνύεται έμπρακτα η μεγάλη και καθο-

ριστική σημασία που έχει για τους αγώνες και την πορεία κάθε εργατικού κλάδου αλλά και κάθε άλλου λαϊκού κινήματος η εφαρμογή και η υλοποίηση των αρχών της εργατικής δημοκρατίας. Η εξασφάλιση, δηλαδή, της άμεσης συμμετοχής και εμπλοκής των ίδιων των εργαζομένων και εκμεταλλευομένων στις αποφάσεις για τον καθορισμό της συνολικής πορείας των αγώνων του κλάδου.

Η άμεση συμμετοχή των εργαζομένων και ιδιαίτερα η άμεση εκλογή και ανακλητότητα των απεργιακών επιτροπών και κάθε άλλης επιτροπής αγώνα δεν είναι απλά μια τυπολατρική δημοκρατική υποχρέωση. Είναι καθοριστικός και αποφασιστικός παράγοντας της ανάπτυξης της μορφής και της εξέλιξης, γιατί εξασφαλίζει την αγωνιστική, συνειδητή και αποφασιστική δράση των ίδιων των εργαζομένων, αναιρεί τις γραφειοκρατικές μανούβρες και μεθοδεύσεις σε βάρος του αγώνα και προσδιορίζει και την δυνατότητα νίκης κάθε εργατικού και λαϊκού αγώνα.

Αυτή η αλήθεια έχει επαληθευτεί άπειρες φορές, θετικά και αρνητικά, μέσα στη συνολική ιστορία του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Η δοκιμασμένη αντίληψη του "Κομμουνιστικού Μανιφέστου" του Μαρξ και του Ένγκελς ότι "Η απελευθέρωση των εργατών θα είναι έργο των ίδιων των εργατών" έχει πολλαπλά επιβεβαιωθεί από την ζωή και ισχύει για κάθε κίνημα εκμεταλλευομένων ενάντια στις συνέπειες της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Και γι' αυτό, η ανυποχώρητη πάλη προώθησης των αρχών της εργατικής δημοκρατίας ήταν και είναι βασικό συστατικό στοιχείο κάθε προγράμματος πάλης του επαναστατικού μαρξισμού, στόχος μόνιμου και σταθερού προσανατολισμού της πάλης κάθε αληθινού κομμουνιστή.

Η σημασία των μαζικών Γενικών Συνελεύσεων των δασκάλων και η συζήτηση όλων των προβλημάτων της απεργίας μέσα από αυτές αποτέλεσαν βασικό παράγοντα της δυναμικότητας, της διάρκειας και της γενίκευσης των διεκδικήσεων της κινητοποίησης πέρα από τα στενά κλαδικά όρια.

Δυστυχώς, όμως, οι μαζικές αυτές δυναμικές Γενικές Συνελεύσεις στερήθηκαν το δικαίωμα να αποφασίζουν οι ίδιες για την ηγεσία του απεργιακού τους αγώνα, να την εκλέγουν, να την ελέγχουν και να την ανακαλούν όταν αυτές το αποφασίζουν.

Όπως και σε όλους τους προηγούμενους αγώνες, το αναγκαίο αυτό δικαίωμα για την εκλογή ανακλητών απεργιακών επιτροπών, που μαζί με την υπάρχουσα συνδικαλιστική διοίκηση θα είχαν αποφασιστικό ρόλο στην οργάνωση, την πορεία και την εξέλιξη της απεργιακής κινητοποίησης, ποδοπατήθηκε ανηλεώς από τις

δυνάμεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας ή τις παρατάξεις που τρέμουν μπροστά στην άμεση συμμετοχή στις αποφάσεις των ίδιων των εκμεταλλευομένων Έτσι, η τρέχουσα δυναμική και αγωνιστική διάθεση της μάζας των δασκάλων δεν βρήκε άμεση έκφραση στην διεύθυνση και τον χειρισμό της απεργίας και οι πολλές σημαντικές και ευρηματικές πρωτοβουλίες που αποφασίζονταν από κάθε Γενική Συνέλευση έμειναν σε τοπικό επίπεδο και δεν γενικεύονταν. Η διοίκηση της απεργίας έμεινε στα χέρια της ζαλισμένης, διστακτικής αποπροσανατολισμένης και "ρουτινιέρι-κης" ηγεσίας της ΔΟΕ.

Η γραφειοκρατική ηγεσία πνίγει την νίκη

Η ηγεσία αυτή, με γραφειοκρατικοποιημένη λειτουργία και νοοτροπία, παρά από την αρχή της απεργίας, το μόνο που έχει μάθει και ξέρει να κάνει καλά ήταν και είναι η αναζήτηση τρόπων "συνεννόησης" και συμβιβασμού με την κυβέρνηση και τα καθεστωτικά κόμματα και όχι η οργάνωση της νίκης της απεργίας.

Παρά τις διακηρύξεις που υποχρεώθηκε να υιοθετήσει κάτω από τον αγωνιστικό δυναμισμό του κλάδου, δεν κατάφερε, ούτε προσπάθησε να ανυψωθεί στο επίπεδο μιας ηγεσίας που μπορεί να οργανώσει και να κερδίσει την νίκη της κινητοποίησης.

Είναι χαρακτηριστική η έλλειψη, από την μεριά της, κάθε προετοιμασίας του κλάδου για την απεργία. Η απουσία κάθε προγραμματισμού πέρα από τα όρια της 5ήμερης που είχε προαποφασίσει τον Ιούνη. Η καταστροφική αμέλεια για έγκαιρη δημιουργία απεργιακού ταμείου που θα στήριζε και θα ενίσχυε τους εξαντλημένους οικονομικά απεργούς. Η εγκληματική άρνηση να απευθυνθεί ουσιαστικά στις δυνάμεις του υπόλοιπου εργατικού κινήματος, να βάλει την ηγεσία ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ μπροστά στις τις ευθύνες τους και να αποκαλύψει τον υποκριτικό και προδοτικό "ουδέτερο" ρόλο τους. Οι διακηρύξεις για "συντονισμό της δράσης και κοινές αγωνιστικές πρωτοβουλίες με τους αγωνιζόμενους φοιτητές, με τους καθηγητές, τους γονείς και τα σωματεία των εργαζομένων..." περιορίστηκαν στις συνεννοήσεις με τις κορυφές της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, που δεν ήθελαν τέτοιο αληθινό συντονισμό, και έμειναν στην τυπική προκήρυξη μερικών κοινών διαδηλώσεων. Η έλλειψη κάθε πραγματικής προσπάθειας για ουσιαστικό συντονισμό με τον αγώνα όλων των εργαζομένων ενάντια στην εξοντωτική αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική, και η στέρηση από την απεργία της δυνατότητας να μετουσιώσει την πλατιά υποστήριξη που είχε από όλους τους εργαζόμενους και εκμεταλλευόμενους σε κοινό αγώνα, απενεργοποιώντας το βασικότερο παράγοντα που θα εξασφάλιζε την νίκη της.

Σε βάρος της απεργίας και ενάντια στην αναγκαία διαμόρφωση ενός πανεργατικού αγωνιστικού μετώπου δεν ήταν μόνο η πολιτική της ηγεσίας της ΔΟΕ. Αποφασιστικοί της αντίπαλοι στάθηκαν αποφασιστικά οι ηγεσίες της ΓΣΕΕ, του ΠΑΜΕ (ΚΚΕ) και της Αυτόνομης Παρέμβασης (ΣΥΝ).

Η ηγεσία της ΓΣΕΕ, μέσω του προέδρου της, εκφράζοντας τον γενικότερο καθεστωτικό προσανατολισμό των δυνάμεων του κυβερνητικού και κρατικού συνδικαλισμού (ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ) για ουσιαστική υποστήριξη της κυβερνητικής πολιτικής, κράτησε εχθρική στάση απέναντι στην απεργία των δασκάλων. Όχι μόνο γιατί οι διεκδικήσεις της απεργίας βρίσκονταν σε πλήρη αντίθεση με τους άθλιους όρους της Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης που υπέγραψε, αλλά και γιατί η κάθε ενέργεια που θα βοηθούσε στην ανάπτυξη ενός πανεργατικού μετώπου αγώνα θα σήμαινε και την ανατροπή των γενικών συμφιλιοτικών προσανατολισμών της.

Μα και οι παρατάξεις της κοινοβουλευτικής αριστεράς δεν κρά-

τησαν καλύτερη στάση απέναντι στην απεργία.

Η μεν Αυτόνομη Παρέμβαση του ΣΥΝ, καθόρισε την στάση της με κύριο κριτήριο να μην τα χαλάσει με την ΠΑΣΚΕ και να μην χάσει τον συμπληρωματικό ρόλο που διεκδικεί μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Το δε ΠΑΜΕ του ΚΚΕ, δέσμιο της αλλοπρόσαλλης σεκταριστικής και απροκάλυπτα διασπαστικής πολιτικής της ηγεσίας του, κράτησε εχθρική αρνητική στάση απέναντι στην απεργία γιατί...αποφασίστηκε από την ΠΑΣΚΕ και τις Παρεμβάσεις της ΔΟΕ!! Όταν, μάλιστα, η απεργία υιοθέτησε την διεκδίκηση για μισθό του νεοδιοριζόμενου καθαρά 1400 €, το "αγωνιστικό" ΠΑΜΕ, για να διαφοροποιηθεί, ανέβασε τον δείκτη από τα 1300 που το ίδιο πρότεινε, στα 1800!! Η ηγεσία αυτής της παράταξης, με βάση την διασπαστική τακτική των ξεχωριστών συγκεντρώσεων, επιχείρησε ξεδιάντροπα, να διασπάσει τις δυνάμεις της απεργίας. Και μόνο όταν διαπίστωσε ότι οι απεργοί δάσκαλοι, αλλά και τα ίδια τα μέλη της παράταξής τους, δεν ανταποκρίνονταν στα διασπαστικά τους τερτίπια, υποχρεώθηκε να τα "μαζέψει" και να συμμετέχει στις ενιαίες απεργιακές συγκεντρώσεις.

Η στάση αυτή, βέβαια, της ηγεσίας της "Αυτόνομης Παρέμβασης" και του ΠΑΜΕ, δεν ήταν τυχαία. Ευθυγραμμίζεται με την γενικότερη στάση που κρατούν μέσα σε ολόκληρο το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα. Της "Αυτόνομης Παρέμβασης" του ΣΥΝ γιατί θέλει να μην τα χαλάσει με την ηγεσία της ΠΑΣΚΕ και να συνεχίσει τα παζάρια μαζί της, διεκδικώντας ένα συμπληρωματικό ρόλο στα εργατοπατερικά παιχνίδια. Του ΠΑΜΕ γιατί μια νίκη της απεργίας των δασκάλων στη βάση του διεκδικητικού πλαισίου και της αγωνιστικότητας που είχε, θα διέλυε οριστικά τον μύθο της δήθεν "αγωνιστικής μοναδικότητας" του ΠΑΜΕ που καλλιεργεί η ηγεσία του για να συγκρατεί τα μέλη του. Επιπλέον θα απόδειχνε ότι οι κλαδικές συμβάσεις που υπόγραψαν οι Ομοσπονδίες που ελέγχονται από το ΠΑΜΕ, οι οποίες δεν διαφέρουν σε τίποτα από την ΕΓΣΣΕ της ΓΣΕΕ, δεν ήταν αποτέλεσμα αγωνιστικότητας αλλά παζαριών και συμβιβασμών ιδίων με αυτά που καταγγέλει ότι κάνει η ΓΣΕΕ.

Στην πραγματικότητα, οι συνδικαλιστικές παραταξιακές δυνάμεις της κοινοβουλευτικής αριστεράς (ΚΚΕ, ΣΥΝ), με κριτήριο όχι τα συμφέροντα του εργατικού κινήματος αλλά την εξυπηρέτηση των κοινοβουλευτικών επιδιώξεων των κομμάτων τους, και παρά τις βαρύγδουπες και φωνακλάδικες καταγγελίες τους, έδρασαν και δρουν στο ίδιο μήκος κύματος με την ηγεσία της ΓΣΕΕ. Εμποδίζοντας δηλαδή την πάλη για ένα πραγματικό πανεργατικό μέτωπο αγώνα και φράζοντας τον δρόμο νίκης της απεργίας των δασκάλων.

Έτσι, παρά όλη την εντυπωσιακή δυναμική και την μεγάλη αποφασιστικότητα που έδειξε ο αγώνας των δασκάλων. Παρά την γενίκευση των οικονομικών και θεσμικών αιτημάτων πέ-

ρα από την κλαδικά όριά τους, ενάντια στις βάσεις της κυβερνητικής και καθεστωτικής πολιτικής, που έβαζε τους απαραίτητους υλικούς όρους ανάπτυξης ενός Ενιαίου Εργατικού Μετώπου των εργαζομένων μαζί με την απεργία των δασκάλων. Παρά την γενική υποστήριξη που είχε. Παρά την γενικότερη αναταραχή στο χώρο της παιδείας, που συμβάδιζε με την απεργία. Η απεργία των δασκάλων δεν νίκησε. Έχασε όχι γιατί ο αντίπαλός της, η κυβέρνηση, είχε μεγαλύτερη δύναμη. Οι φαγωμάρες που ξέσπασαν μέσα στην κυβέρνηση, οι συνεχείς υποχωρήσεις και μανούβρες που υποχρεώνονταν να κάνει, οι κωμικές παλινωδίες της υπουργού Παιδείας αλλά και του πρωθυπουργού και όλη η στάση της κυβέρνησης απέναντι στην απεργία κάνουν καταφάνερη την αδυναμία της απέναντί της. Η απεργία δεν νίκησε γιατί η ηγεσία της ήταν εντελώς ανίκανη να οργανώσει, να συντονίσει και να πετύχει την νίκη.

Αναζήτηση νέας ηγεσίας

Οι δάσκαλοι, απέδειξαν ότι πολύ γρήγορα αντιλήφθηκαν την ανάγκη νέας ηγεσίας. Και μέσα από τις διαδικασίες των Γενικών Συνελεύσεων αναζητούσαν νέους αγωνιστές που μπορούν να εκφράσουν τις αγωνιστικές διαθέσεις τους και να οργανώσουν την ανοργάνωτη κινητοποίηση.

Μέσα από τις συνελεύσεις οι αγωνιστές δάσκαλοι που εκφράζουν κάτι διαφορετικό πιο αγωνιστικό από την γραφειοκρατικοποιημένη ηγεσία αναδεικνύονταν εκφραστές της αγωνιστικότητας, και οι γενικότερες τοποθετήσεις τους ενάντια στην αντεργατική κυβερνητική πολιτική, υποκαθιστούσαν τον ανύπαρκτο πολιτικό λόγο της ηγεσίας της ΔΟΕ και τον συμβιβαστικών παρατάξεων που την απαρτίζουν, και βοηθούσαν στην γενίκευση των διεκδικητικών διαθέσεων. Οι "Παρεμβάσεις" - "Συσπειρώσεις", γύρω από αγωνιστές οργανώσεων της αποκαλούμενης "Ριζοσπαστικής Αριστεράς", διευρύνθηκαν ανάμεσα στους δασκάλους απεργούς και αποτέλεσαν κέντρα προώθησης και συντονισμού της απεργιακής κινητοποίησης.

Ωστόσο, όμως, παρά την σύμπλευση των "Παρεμβάσεων" - "Συσπειρώσεων" με την αγωνιστική πρωτοπορία της απεργιακής κινητοποίησης, αυτές δεν κατάφεραν να ανταποκριθούν σε αυτό που έψαχνε η πρωτοπορία των δασκάλων. Δεν κατάφεραν δηλαδή να ανταποκριθούν στα καθήκοντα και στις απαιτήσεις μιας αγωνιστικής ηγεσίας που θα αντιμετώπιζε αποτελεσματικά τα εμπόδια που έβαζε στην κινητοποίηση ο έλεγχος της γραφειοκρατίας της ΔΟΕ.

Στην πραγματικότητα, οι διάφορες οργανώσεις της "ριζοσπαστικής αριστεράς" που βρίσκονται στο κέντρο των "Παρεμβάσεων" μέσα στην μεγάλη ποικιλομορφία και διαφορετικότητά τους, απέδειξαν ότι τους στιγματίζει ένα κοινό χαρακτηριστικό. Ότι είναι τελείως απροετοίμαστες και ανέτοιμες να δώσουν λύσεις σε προβλήματα του εργατικού κινήματος και ιδιαίτερα στο σημαντικότερο όλων, που εκδηλώνεται δυναμικά σε κάθε επιμέρους κλαδική κινητοποίηση. Την μεγάλη διάσπαση, τον κατακερματισμό των αγώνων, την απουσία συντονισμού, την έλλειψη του Ενιαίου Μετώπου πάλης της εργατικής τάξης και όλων των εργαζομένων.

Έτσι, οι περισσότερες "Παρεμβάσεις" - "Συσπειρώσεις" στους δασκάλους, επαναπαύτηκαν στις δάφνες της αγωνιστικής τους αναγνώρισης, περιορίστηκαν στην επίλυση επιμέρους προβλημάτων της κινητοποίησης και τους ξέφυγε η αναγκαία πάλη να αποκτήσει η απεργιακή κινητοποίηση ηγεσία που να μπορεί να την οδηγήσει στην νίκη. Οι περισσότερες από αυτές μάλιστα, "ικανοποιημένες" για την συμμετοχή τους στις "ανοιχτές" απεργιακές επιτροπές, αντιτάχτηκαν στην εκλογή τους από τις Γενικές Συνε-

λεύσεις, συναινώντας στον ακρωτηριασμό της δυναμικής τους, και συμμετέχοντας στην παρεμπόδιση των αγωνιζομένων δασκάλων να αποκτήσουν την νέα απεργιακή ηγεσία που χρειαζόνταν και ήθελαν. Με αυτόν τον τρόπο, όμως, έγιναν και αυτοί ένας από τους βασικούς παράγοντες που συνέβαλλε στην απώλεια της δυνατότητας της απεργίας να νικήσει.

Η αναγκαιότητα του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου Ταξικής Αντεπίθεσης

Η μεγάλη και δυναμική απεργία των δασκάλων επιβεβαίωσε με τον καλύτερο και πιο ξεκάθαρο τρόπο αυτό που ανέδειξαν και οι προηγούμενες των τραπεζοπαλλήλων, των ναυτεργατών και άλλων προηγήθηκαν. Ότι μέσα στο οικονομικό και κοινωνικό αδιέξοδο της καπιταλιστικής κρίσης, με την αυξανόμενη κυβερνητική και εργοδοτική επίθεση ενάντια και στα πιο στοιχειώδη κατακτημένα εργατικά δικαιώματα και το λαϊκό βιοτικό επίπεδο, οι εργαζόμενοι έχουν όλη την δύναμη και την διάθεση να αντισταθούν και να αντεπιτεθούν. Μπορούν να βάλουν οριστικό τέλος σε όλα τα αντεργατικά κυβερνητικά και εργοδοτικά σχέδια, μπορούν να αναπτύξουν την αντεπίθεσή τους ενάντια σε όλες τις ολέθριες οικονομικές και κοινωνικές συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης.

Η μεγάλη αποδοχή και υποστήριξη που είχε η απεργία των δασκάλων ανάμεσα σε όλα τα εκμεταλλεζόμενα στρώματα της κοινωνίας, όπως και οι προηγούμενες των τραπεζοπαλλήλων και των ναυτεργατών αποδεικνύουν ότι οι αγώνες των εργαζομένων έχουν την κοινωνική αποδοχή και υποστήριξη για να καταφέρουν συντριπτικές νίκες ενάντια στις κυβερνητικές και καθεστωτικές δυνάμεις και να ακυρώσουν τα αντεργατικά σχέδια.

Ωστόσο, όμως, οι ίδιες αυτές απεργίες αποκαλύπτουν και την σημαντικότερη αδυναμία που απενεργοποιεί τις δυνατότητες που έχουν οι αγώνες των εργαζομένων. Η μεγάλη πολυδιάσπαση των αγώνων, ο κατακερματισμός τους -με βασικούς υπεύθυνους την αποκάλυπτη φιλοκαθεστωτική δράση της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, των μεγάλων παρατάξεων του κυβερνητικού συνδικαλισμού (ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ) που ελέγχουν τις οργανώσεις του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, την συμβιβαστική στάση της Αυτόνομης Παρέμβασης (ΣΥΝ) όπως και η εξωφρενική διασπαστική πολιτική του ΠΑΜΕ- αποτελούν τους βασικούς παράγοντες που εξουδετερώνουν την δύναμη του εργατικού κινήματος, απενεργοποιούν και απομαζικτοποιούν τις συνδικαλιστικές οργανώσεις του και σκορπώνουν αποκάριση και απογοήτευση.

Η πραγματικότητα αυτή βάζει σαν πρώτο επιτακτικό καθήκον, κάθε οργάνωσης που επικαλείται τα δικαιώματα και τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, και κυρίως κάθε αληθινού κομμουνιστή, την πάλη ενάντια στην πολυδιάσπαση αυτή που έχει ολέθριες και καταστροφικές συνέπειες στην εργατική τάξη και, κατά προέκταση, καθορίζει όλες τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις. Πρώτο επιτακτικό καθήκον μπαίνει αναπόφευκτα η πάλη για την συγκέντρωση και ενοποίηση όλων των δυνάμεων της εργατικής τάξης ενάντια στην καπιταλιστική, κυβερνητική και εργοδοτική, επίθεση. Η ανάπτυξη της πάλης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο Ταξικής Αντεπίθεσης ενάντια στην αντεργατική κυβερνητική και εργοδοτική επίθεση, είναι το πρώτο και επιτακτικό καθήκον κάθε κομμουνιστή αγωνιστή, κάθε αγωνιστή εργάτη.

Σταθάτος Χάρης

Εκδήλωση Πρωτοβουλίας Φοιτητών στην Ηγουμενίτσα

Την Παρασκευή 19 Ιανουαρίου πραγματοποιήθηκε στο χώρο του Τ.Ε.Ι. Ηγουμενίτσας εκδήλωση, με θέμα τη Συνταγματική αναθεώρηση του αρ. 16. Στην εκδήλωση που διοργανώθηκε από την Πρωτοβουλία Φοιτητών του Τ.Ε.Ι., ομιλητές ήταν ο Διευθυντής της Σ.Δ.Ο. του Τ.Ε.Ι. Ηπείρου, ο Πρόεδρος της Ε.Λ.Μ.Ε., ο Πρόεδρος του Συλλόγου Εκπαιδευτικών Α/βάθμιας Εκπαίδευσης Θεσπρωτίας, εκπρόσωπος των μαθητών του Ιου.Ε.Λ. Ηγουμενίτσας, και εκπρόσωπος της Πρωτοβουλίας Φοιτητών.

Στην εκδήλωση, την οποία παρακολούθησαν 80-90 άτομα -φοιτητές στην πλειοψηφία, τόσο από τους ομιλητές όσο και από τις τοποθετήσεις των παρευρισκομένων, αφού δόθηκαν στοιχεία που καταρρίπτουν τα σαθρά επιχειρήματα υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων, τονίστηκε η εναντίωση στην επικείμενη αναθεώρηση του αρ. 16. Κοινή διαπίστωση όλων ήταν η επιτακτική ανάγκη ενιαίας δράσης κατά της αναθεώρησης μέσα από την Επιτροπή Πρωτοβουλίας ενάντια στην αναθεώρηση του αρ. 16, που συστήθηκε την προηγούμενη βδομάδα.

Μελανό σημείο της εκδήλωσης υπήρξε η απουσία του ελεγχόμενου από το Κ.Κ.Ε. Εργατικού Κέντρου, το

οποίο είχε προσκληθεί να συμμετέχει με ομιλητή. Το Εργατικό Κέντρο, μένοντας πιστό στην τακτική της ηγεσίας του Κ.Κ.Ε. να απέχει από κάθε ενωτική διαδικασία, συνεχίζει το μοναχικό του δρόμο απέχοντας και από την Επιτροπή Πρωτοβουλίας.

Στα αρνητικά σημεία της εκδήλωσης συγκαταλέγεται και η στάση που τήρησε ο εκπρόσωπος της Π.Α.Σ.Π. και πρόεδρος του Δ.Σ. του Συλλόγου των Φοιτητών. Όπως και στο παρελθόν σε ανάλογες περιπτώσεις, προσπάθησε να αποπροσανατολίσει τη συζήτηση παραπληροφορώντας και ρίχνοντας λάσπη. Οι προσπάθειές του όμως ήταν μάταιες καθώς το κλίμα δεν τον ευνοούσε.

Η εκδήλωση αυτή είναι συνέχεια των κινητοποιήσεων και εκδηλώσεων της προηγούμενης περιόδου, ξεκινώντας από τις φοιτητικές διαδηλώσεις, τις απεργίες των δασκάλων και τις μαθητικές καταλήψεις, και δίνει ένα αισιόδοξο μήνυμα για τη συνέχεια του αγώνα για τη δημοσία και δωρεάν εκπαίδευση.

Χάρης Κωστούλας

Δημήτρης Ιωαννίδης

(Μέλη της Πρωτοβουλίας Φοιτητών)

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Τ.Ε.Ι. Ηγουμενίτσας

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΟΤΙ
ΤΑ ΕΓΓΟΝΙΑ ΜΑΣ ΘΑ
ΔΟΥΝΕ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ
ΜΕΡΕΣ;

ΞΕΡΩ ΚΙ ΕΓΩ
ΕΙΝΑΙ ΙΚΑΝΑ
ΓΙΑ ΟΛΑ
ΑΥΤΑ ΤΑ
ΜΑΛΑΚΙΣΜΕΝΑ.

ΑΓΩΝΑΣ - ΡΗΞΗ - ΑΝΑΤΡΟΠΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ ΑΝΥΠΑΚΟΗ

Είναι ένα από τα συνθήματα που κυριάρχησαν στις διαδηλώσεις στην πόλη της Ηγουμενίτσας.

Μια νέα γενιά βγαίνει στο προσκήνιο γράφοντας κι αυτή με το δικό της τρόπο το όνομά της στην Ιστορία. Η υπάρχουσα κατάσταση καθώς και η νεοφιλελεύθερη πολιτική που ακολουθεί αυτή τη στιγμή η κυβέρνηση με τη συναίνεση της αξιωματικής αντιπολίτευσης, τη βρήκαν απέναντί της.

Η προωθούμενη συνταγματική αναθεώρηση, με τον αντιλαϊκό της χαρακτήρα έχει σκοπό να προσφέρει τροφή στα ακόρεστα στομάχια της κεφαλαιοκρατίας.

Η παρακαταθήκη των αγώνων της προηγούμενης περιόδου, δείχνει το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε για να εκφράσουμε την αντίθεσή μας στην επικείμενη αναθεώρηση και για να διεκδικήσουμε ένα σύνταγμα που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες της νεολαίας και των εργαζομένων.

**ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΕΜΑΣ
Ο ΣΚΟΥΠΙΔΟΤΕΝΕΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ**

ΟΤΟΕ: ΣΥΜΒΑΣΗ ΕΛΕΓΑΝ ΟΤΙ ΣΥΖΗΤΟΥΣΑΝ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΥΠΕΓΡΑΨΑΝ

Παραθέτουμε παρακάτω τις αποφάσεις -που πάρθηκαν με αφορμή την κατάπτυστη Συλλογική Σύμβαση που υπέγραψε η ΟΤΟΕ με τους τραπεζίτες (βλέπε και σελίδα 36)- στις Γενικές Συνελεύσεις των καταστημάτων της Αγροτικής Τράπεζας Πειραιά και Λευκάδας, που είναι ενδεικτικές των διαθέσεων και του κλίματος που υπάρχει ανάμεσα στους τραπεζοϋπαλλήλους.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ -Κατάστημα ΠΕΙΡΑΙΑ- 21/12/2006

Οι εργαζόμενοι του καταστήματος της Αγροτικής Τράπεζας στον Πειραιά, καταδικάζουμε την επικείμενη συμφωνία της διετούς Κλαδικής Σύμβασης με το απαράδεκτο περιεχόμενο που προτείνεται από την ηγεσία της ΟΤΟΕ.

Για ψίχουλα εκχωρείται το ωράριο, μια από τις βασικότερες κατακτήσεις του κλάδου, ανοίγοντας διάπλατα την πόρτα για την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων μας.

Δηλώνουμε απερίφραστα την άρνησή μας σε οποιαδήποτε υποχώρηση στο ωράριο εργασίας, (ωράριο ειδικών υπηρεσιών, ειδικά καταστήματα, Σάββατο, απογεύματα). Ο εθελοντικός χαρακτήρας του ωραρίου γνωρίζουμε καλά πως θα εφαρμοστεί μόνο στα χαρτιά.

Απαιτούμε από το Γ.Σ. της ΟΤΟΕ να μην επικυρώσει αυτή τη συμφωνία που στηρίζεται στις παρασκηνιακές διαπραγματεύσεις της ηγεσίας της ΟΤΟΕ (που μέχρι πρόσφατα διαψεύδονταν) και όχι σε μαζικές διαδικασίες των εργαζομένων (ούτε καν στο πρόσφατο 28ο συνέδριο). Καλούμε όλους όσους διαφωνούν με τη συμφωνία να συμπαραταχθούν και να την ματαιώσουν.

Ζητάμε: Να σταματήσει, έστω και την ύστατη στιγμή, ο διάλογος με τους τραπεζίτες. Να συγκληθούν άμεσα Γενικές Συνελεύσεις, σε όλους τους χώρους δουλειάς (καταστήματα, διευθύνσεις, Νομαρχιακά παραρτήματα, σύλλογοι) με αποφάσεις δεσμευτικές για τους εκπροσώπους μας.

Να εκλεγούν επιτροπές αγώνα για το συντονισμό της δράσης και αντιπρόσωποι για τη διεξαγωγή άμεσα θεματικού συνεδρίου για κλαδική σύμβαση - ασφαλιστικό.

Διεδικούμε: 1.400 Βασικό Μισθό για όλους, καμιά σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας, ούτε μία ώρα παραπάνω δουλειάς, 35ωρο -πενθήμερο - 7ωρο (8-3) για όλους με προοπτική το 30ωρο, ούτε ένα κατάστημα ανοικτό Σαββάτο ή απόγευμα. Μόνιμη σταθερή δουλειά για όλους. Κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων. Δημοκρατία στους χώρους δουλειάς. Ελεύθερη συνδικαλιστική δράση.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Οι εργαζόμενοι του καταστήματος Αγροτικής Τράπεζας στον Πειραιά, καταγγέλλουμε την προμήθεια, εγκατάσταση και λειτουργία καμερών (εικόνας και ήχου) για την παρακολούθηση του προσωπικού και των συναλλασσομένων στον κεντρικό χώρο του καταστήματος και στο γραφείο του διευθυντή.

Σε μια περίοδο που το εισόδημά μας μειώνεται (ούτε 1 ευρώ αύξηση το 2006), τα ασφαλιστικά μας δικαιώματα ψαλιδίζονται (έ-

νταξη νύχτα στο ΙΚΑ - ΕΤΑΤ), η εντατικοποίηση αυξάνεται (στόχοι ROLL OUT), η έλλειψη προσωπικού κυριαρχεί σε όλο το δίκτυο (12 κενές θέσεις στο οργανόγραμμα του καταστήματος), επιχειρείται τώρα και η καταπάτηση των ατομικών δικαιωμάτων μας.

Καλούμε το Δ.Σ. και τις παρατάξεις του ΣΕΑΤΕ να παρέμβουν άμεσα για το ξήλωμα των καμερών απ' όλα τα καταστήματα που έχουν εγκατασταθεί και να αποτρέψουν την εγκατάστασή τους στα υπόλοιπα.

Εργαζόμενοι στο κατάστημα Πειραιά

Αγροτική Τράπεζα Κατάστημα Λευκάδας ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ ΤΩΡΑ!

Εμείς που υπογράφουμε αυτό το κείμενο -εργαζόμενοι στις τράπεζες- αρνούμαστε να συναινέσουμε στην επικείμενη συμφωνία της Κλαδικής Σύμβασης με το απαράδεκτο περιεχόμενο που προτείνεται από ΟΤΟΕ και τραπεζίτες.

Δεν μας ικανοποιούν οι πενιχρές αυξήσεις που ζητάει και δηλώνουμε απερίφραστα την άρνησή μας σε οποιαδήποτε υποχώρηση στο ωράριο εργασίας, (ωράριο ειδικών υπηρεσιών, ειδικά καταστήματα, Σάββατο, απογεύματα κτλ). Θεωρούμε τουλάχιστον απαράδεκτο να δέχεται η ΟΤΟΕ να υπογράψει κλαδική Σύμβαση και πετώντας ένα "σε εθελοντική βάση των εργαζομένων" να ανοίγει διάπλατα την πόρτα για την πλήρη καταστρατήγηση των δικαιωμάτων μας!!!

Δε θέλουμε να νοιώσουμε τον εργασιακό μας χώρο ως σύγχρονη γαλέρα όπου εμείς θα καλούμαστε με μισθούς πείνας να "τραβάμε διαρκώς κουπί" για να πιάσουμε τους στόχους και τα πλάνα αντιμετωπίζοντας το συνάδελφο ως ανταγωνιστή.

Αρνούμαστε σε μια εποχή που γύρω μας γίνεται χορός δισεκατομμυρίων να δουλεύουμε για ψίχουλα και να συνεχίζουμε να διεδικούμε αυξήσεις κοροϊδίας. Αρνούμαστε να δουλεύουμε, να ζούμε και να αναπνέουμε στον αστερισμό των κερδών της κάθε τράπεζας, θυσιάζοντας και το λίγο ελεύθερο χρόνο που μας έχει απομείνει για το "καλό της τράπεζας"

Θέλουμε υπογραφή Κλαδικής Συλλογικής Σύμβασης με μοναδικό κριτήριο τις σύγχρονες ανάγκες μας και όχι αυτές των τραπεζιτών.

Συναδέλφισσα, Συνάδελφε, να διεδικήσουμε:

Υπογραφή τώρα αξιοπρεπούς Κλαδικής Σύμβασης - 1.400 Βασικό Μισθό για όλους, καμιά σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας - Ούτε μία ώρα παραπάνω δουλειάς. 35ωρο με προοπτική το 30ωρο, συνεχές πενθήμερο - Ούτε ένα κατάστημα ανοικτό Σαββάτο ή απόγευμα - Μόνιμη σταθερή δουλειά για όλους - Κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων. Δημοκρατία στους χώρους δουλειάς. Ελεύθερη συνδικαλιστική δράση.

Συναδέλφισσα, Συνάδελφε σε καλούμε να υποστηρίξεις το παραπάνω κείμενο με την υπογραφή σου

Η ΟΤΟΕ έχει δείξει τι πάει να υπογράψει για εμάς χωρίς εμάς

ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ!

(Ακολουθούν υπογραφές από το κατάστημα της Αγροτικής Τράπεζας στη Λευκάδα)

ΟΤΟΕ: ΣΥΜΒΑΣΗ ΕΛΕΓΑΝ ΟΤΙ ΣΥΖΗΤΟΥΣΑΝ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΥΠΕΓΡΑΨΑΝ

Μετά από μυστικές διαβουλεύσεις και παζαρέματα ενός σχεδόν χρόνου, στις 23/12/2006 η ηγεσία της ΟΤΟΕ υπέγραψε με την Ένωση Τραπεζών (ΕΕΤ) την κλαδική σύμβαση των τραπεζοϋπαλλήλων. Μια σύμβαση που είναι προσαρμοσμένη στις απαιτήσεις και τις ανάγκες του τραπεζικού και χρηματιστικού κεφαλαίου σε βάρος των συμφερόντων και των αναγκών των εργαζομένων στις τράπεζες και τα πιστωτικά ιδρύματα.

Εκτός από τις πενιχρές αυξήσεις που συμφωνήθηκαν - που περιορίστηκαν στα κατάπτυστα όρια της Γενικής Συλλογικής Σύμβασης που υπέγραψε η ΓΣΕΕ με τον ΣΕΒ- και που είναι ψίχουλα μπροστά στις τεράστιες απώλειες των μισθών από την αυξανόμενη ακρίβεια, η ηγεσία της ΟΤΟΕ συμφώνησε στην διεύρυνση του ωραρίου εργασίας τα απογεύματα και τα Σάββατα. Αν σ' αυτά προστεθεί και η αποδοχή της δυνατότητας να υπογράφονται μεταξύ των συλλόγων και των τραπεζών τα ωράρια των διευθύνσεων -αποδοχή που ανοίγει τον δρόμο και στην υλοποίηση του πάγιου αιτήματος των τραπεζιτών για αντικατάσταση της κλαδικής σύμβασης με ξεχωριστές συμβάσεις ανά επιχείρηση έως και ατομικές και κατά συνέπεια στην πλήρη αποδυνάμωση της Ομοσπονδίας- γίνεται φανερό ότι η συμφωνία αυτή της ΟΤΟΕ με τους τραπεζίτες είναι μια κατάπτυστη συμφωνία σε βάρος των συμφερόντων των τραπεζοϋπαλλήλων.

Η σύμβαση αυτή, που επέβαλλαν στον κλάδο η ΠΑΣΚΕ, η ΔΑΚΕ και οι "καθαροίμοι" εργοδοτικοί, (Γκιάτης της Alpha Bank και Χαρίτος της EFG), βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση ακόμα και με την απόφαση της ίδιας της Εκτελεστικής Γραμματείας της ΟΤΟΕ που είχε κάνει μομφή στον πρόεδρο του συλλόγου της EFG, Χαρίτο Στάθη, επειδή, πριν από 8 μήνες, είχε υπογράψει με την εργοδοσία της τράπεζας την γνωστή κατάπτυστη "επιχειρησιακή" σύμβαση για την διεύρυνση του ωραρίου σε 2 καταστήματα. Είναι χαρακτηριστικό επίσης ότι η ηγεσία της ΟΤΟΕ, γνωρίζοντας τις αντιδράσεις των εργαζομένων του κλάδου απέναντι στις αντεργατικές συμφωνίες που ετοίμαζε με τους τραπεζίτες, απέφυγε να βάλει το περιεχόμενο της κατάπτυστης αυτής σύμβασης που ετοιμάζονταν να υπογράψει, για έγκριση ακόμα και στο αντιδημοκρατικό και ελεγχόμενο από την ίδια συνέδριο της Ομοσπονδίας που πραγματοποιήθηκε στα τέλη του Νοεμβρίου 2006.

Δυστυχώς όμως, παρά τις διαπιστωμένες διαθέσεις των εργαζομένων ενάντια σε τέτοια μέτρα και συμφωνίες, η ηγεσία της ΟΤΟΕ δεν βρήκε ουσιαστική αντίσταση στις μεθοδεύσεις της. Και αυτό γιατί οι παρατάξεις του

ΠΑΜΕ, του ΣΥΝ και της υπόλοιπης εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, στο χώρο των τραπεζών, δεν κατάφεραν να συμπυκνώσουν και να εκφράσουν τις διαθέσεις αυτές των εργαζομένων. Αποφεύγοντας να δώσουν στον κλάδο μια γενικότερη αγωνιστική προοπτική υπεράσπισης των κατακτήσεων και διεκδίκησης νέων, ενάντια στην συμβιβαστική στάση της ηγεσίας της ΟΤΟΕ, παλεύοντας για την συγκρότηση Ενιαίου Εργατικού Μετώπου όλων των τραπεζοϋπαλλήλων και των άλλων εργαζομένων της χώρας, περιορίστηκαν σε μια καταγγελτική στάση απέναντι στην σύμβαση, μόνο μέσα στο Γενικό Συμβούλιο, "περιμένοντας" να αλλάξουν οι συσχετισμοί.

Τέρμα πια οι αυταπάτες. Επιβάλλεται, άμεσα τώρα, όλοι οι τραπεζοϋπάλληλοι, να ενεργοποιηθούμε στους χώρους δουλειάς (καταστήματα και διευθύνσεις), να συγκαλέσουμε δημοκρατικές συνελεύσεις όλων των εργαζομένων και με αποφάσεις μέσα απ' αυτές να διατρανώσουμε την αντίθεσή μας στην κατάπτυστη σύμβαση που υπέγραψε πίσω από τις πλάτες μας η ηγεσία της ΟΤΟΕ και να ζητήσουμε την ακύρωσή της. Να εκλέξουμε Επιτροπές Αγώνα και αντιπροσώπους για ένα έκτακτο δημοκρατικό Συνέδριο της ΟΤΟΕ για την ακύρωση της προδοτικής συμφωνίας και για τον προσδιορισμό ενός νέου πλαισίου κλαδικής σύμβασης που θα κατοχυρώνει και θα διευρύνει τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων του κλάδου, θα προσδιορίσει μορφές πάλης για την διεκδίκησή τους και θα εκλέξει μια νέα ηγεσία που θα ανταποκρίνεται στις αγωνιστικές διαθέσεις των τραπεζοϋπαλλήλων και θα μπορεί να υπερασπίσει και να προωθήσει τα ταξικά μας συμφέροντα.

Νοταράς Γιάννης

